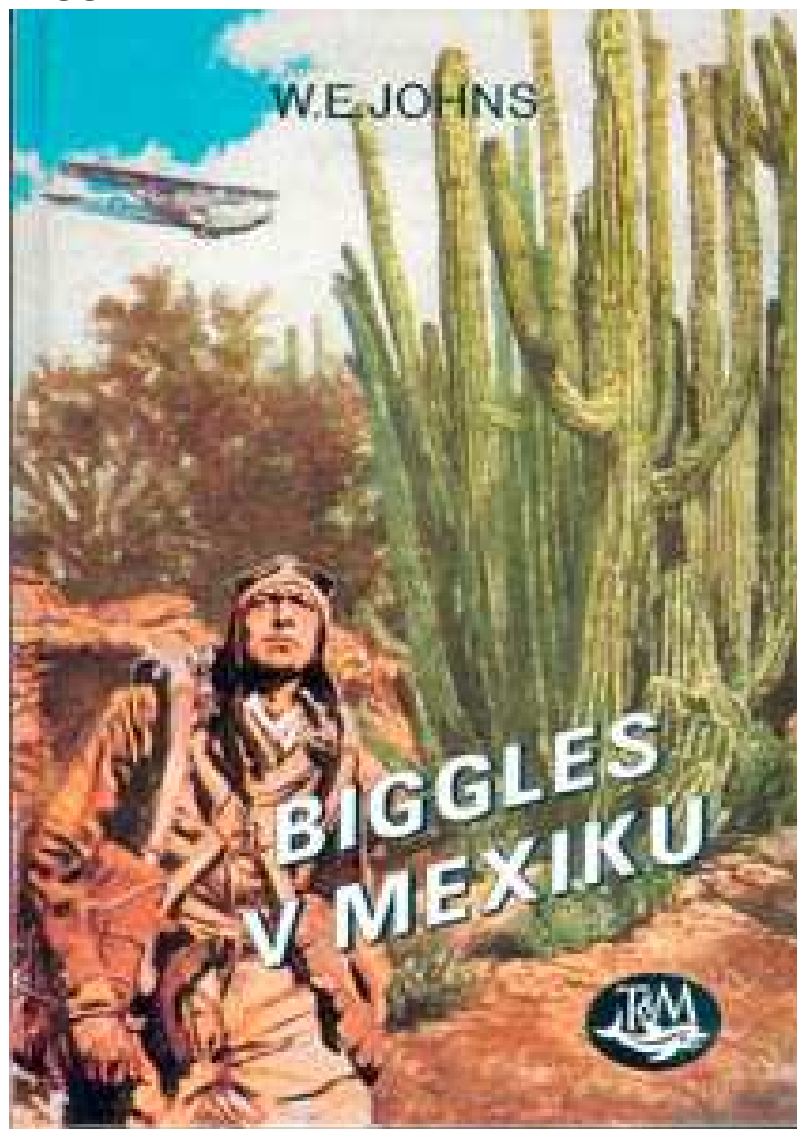

W. E. Johns

Biggles v Mexiku

PŘEDMLUVA

Bigglesův pobyt v Mexiku souvisel s jedním z nejneobvyklejších případů, jehož vyšetřováním byl pověřen. Případ byl zvláštní hned v několika směrech. Především vůbec nepatřil do oboru Bigglesovy působnosti. Za druhé se odehrál v zemi, která nepatřila mezi jeho „revíry“, znal Mexiko jen z vyprávění a z toho co dokázal vyčíst z mapy. Před příjezdem do země neměl s oblastí, v níž měl působit, žádné osobní zkušenosti.

Nalézal se v cizí zemi, což znamenalo, že neměl žádnou pravomoc a nemohl se ani spoléhat na podporu místních úřadů. Neměl letadlo, a když ho zklamal vypůjčený vůz, byl bez dopravního prostředku. Navíc po větší část doby postrádal spojení se svými pomocníky, s Algym a s Bertiem, a byl odkázaný jen na málo spolehlivé služby místní pošty.

Ačkoli musel čelit lidem, kteří byli určitě ozbrojeni, neměl on ani Ginger, který byl s ním, žádnou zbraň, protože držení zbraně bylo zakázané. Mohl si obstarat pro nošení zbraně úřední povolení, jenže to by znamenalo uvést důvody. To Biggles nechtěl z obavy, že by ohrozil průběh vyšetřování. Zprvu nepovažoval za pravděpodobné, že bude zbraň potřebovat, neboť jeho úkol původně vypadal jen jako prosté pátrání, které si vyžádá jen pár dnů v zahraničí. Vzhledem k nepředvídaným událostem, za něž nenesl odpovědnost, se však celá věc vyvinula zcela jinak.

KAPITOLA PRVNÍ

SLUNCE A PÍSEK

Slunce zářilo. Zaplavovalo žíznivou pustinu nelítostnými vlnami vedra a proměňovalo vyprahlý severozápadní kout Mexika ve žhoucí pec. Vzduch se v sálajících paprscích tetelil a chvěl.

Nade vším se vznášel zlověstný klid. Vládlo tu hrozivé, hluboké a dusivé ticho, jako kdyby veškerý život zamkl. Nehýbalo se nic, než vrstvy tetelícího se vzduchu. Zdálo se, že hory v dálce tančí a obzor se vlní jako moře neznající klid.

Krajina postrádala barvy. Ve stravujícím bílém světle všechno vybledlo a sama obloha měla nevýraznou barvu, která připomínala leštěnou ocel. Sluneční žár vnikl všude, vždyť i stíny obrovitých kaktusů *saguars* tyčících se na mnoha místech jako sloupy dávno zaniklé civilizace, byly slabé a jejich hranice nevýrazné. Některé ty gigantické rostliny byly bez dužiny. Vyklovali ji ptáci zoufalí žízní při přeletu pouště, až z kaktusů zbyly pouhé kostry.

Ohnivý vládce oblohy dýchal na všechno bez rozdílu svým žhavým dechem, který jako by vycházel z pece. Dýchal na všudypřítomný alkalický písek, na šedivý *chaparral*, pouštní porost z ostatých keřů agáve, kaktusů, juky a pelyňku. Rozehříval vybělené kosti dávno uhynulých zvířat a sálal na pískem omletá skaliska, na suť, kameny a balvany, na smysl postrádající zbytky *arroyos*, strouhy a vyschlá říční koryta, jež vypadala jako jazyky raněných netvorů, drhnoucí zemi při hledání poslední stopy vlhka.

Sálal i na silnici, která se křivolace vinula pustinou — pokud se ovšem dvě vyjeté koleje, klikatící se pískem, vůbec daly nazvat silnicí. Sálal také na vrak auta, který se rychle měnil v hromadu zpuchřelého dřeva a zrezivělého plechu, zpola pohřbenou pod novými a novými nánosy písku. Slunce rozžhavovalo také otevřený cestovní vůz, šedivý od prachu, který se plazil cestou ke vraku.

V autě seděli dva muži. Jejich tváře byly rovněž šedé prachem a zbrázděné stružkami potu. I nejbližší přátelé by měli co dělat, aby v nich poznali Biggleswortha od letecké policie a jeho druha, policejního pilota Gingera Hebblethwaita.

Jeli mlčky, s pevně sevřenými rty, aby jim v ústech nevyschly

sliny, když však uviděli zbytky opuštěného automobilu, Biggles promluvil.

„Mohl by to být vrak vozu Lišáka Adamsona,“ řekl. „Je to fordka s kalifornským číslem. Někde by tu měla ležet tabulka.“

„Pokud si Lišák historku nevymyslel.“

„Správně, pokud nelhal. Myslím si však, že mluvil pravdu. Tahle utěšená krajina přesně odpovídá tomu, co říkal.“

„Jo,“ zamumlal Ginger. „A to teplíčko taky.“

Biggles zastavil. Vystoupili z auta a kráčeli ke vraku. Když nahlédli do okna, v němž chybělo sklo, vylétla z vraku s polekaným zavřeštěním malá sova. Biggles sebou trhl.

„Vida, tak docela mrtvo tu není,“ řekl a rozhlédl se. „Ale jak se dalo čekat, ti živí vybrali z vozu všechno, co mělo nějakou cenu. Sova ulétla a jinak uvnitř není nic. Pojedeme dál.“

Vrátili se k autu, nasedli a vůz se rozjel. „Jestli budeme mít nějakou poruchu, skončíme stejně jako ti z vraku,“ řekl Ginger. „Byli jsme asi blázni, když jsme se vydali na cestu s touhle starou herkou.“

„Chceš říct, že já byl blázen,“ zasmál se Biggles. „Byl to můj nápad. Nepředstavoval jsem si, že to takhle dopadne. Asi jsem s tím měl počítat. Je ale snadné předvídat nesnáze, když k nim už došlo. Čekal jsem, že pojedeme dvě nebo tři hodiny, v nejhorším případě čtyři. A snad trochu bláhově jsem se domníval, že cestou narazíme na nějaký servis. Samozřejmě jsem si všiml, že na mapě je vyznačena poušť, jenomže cesta, po které jedeme, je označena jako běžná silnice a tou taky byla, než jsme dojeli na hranice.“

„Správně,“ přikývl zrzek. „Ale tím to skončilo a teď to vypadá, že se nám za chvíli ztratí v písku. Jestli k tomu dojde, budeme v pěkné bryndě. S těmi čtyřmi láhvemi minerálky, se kterými jsme vyjeli, jsem měl zacházet opatrněji.“

„Jsme bryndě blíž, než si myslíš,“ řekl Biggles pochmurně.

„Vidím, že chladič vaří.“

„To mě tak netrápí, ačkoli podle toho, jak se situace vyvíjí, budeme tu kapalinu potřebovat spíše na pití.“

Ginger pohlédl na Biglese. „Co se děje?“

„Spojka prokluzuje. Zpozořoval jsem to, už když jsme vyjížděli ten první táhlý kopec a od té doby je to s ní stále horší. Asi ji obrušuje ostrý písek. Takové podmínky žádný vůz dlouho nevydrží.“

„Co když dojedeme k jinému kopci?“

„Tak na něj nevyjedeme. Spojka by se spálila. Po celou jízdu nedělám nic jiného, než ji zoufale udržuji v chodu. Neodvážuji se jet rychleji. Opravdu by to nešlo. Jestli takhle pojedeme ještě pár mil, bude po autě. Rozsype se.“

„Mám dojem, že jsme na posledním rozcestí jeli špatně. Vzpomeň si, že tam nebyl žádný ukazatel. Neměl bys to raději otočit?“

„To nemá smysl.“

„Proč ne?“

„Přes další kopec by tenhle krám nevyjel. Jediná možnost je pokračovat dál a nepřijet ke kopci. Nevím jak to zařídit.“

„Jak je asi daleko do Eltory, pokud ovšem jedeme správně? Co si myslíš?“

„Nejméně třicet mil.“

„Ještě tolik? Jak jsme na tom s benzínem?“

„Mnohem líp než se spojkou,“ ušklíbl se Biggles. „Měl by nám stačit. Ale i v tom jsem udělal chybu. Podle mého původního odhadu by měl stačit ještě na poctivých sto mil, ale za těchto okolností s ním dojedeme sotva padesát.“

„Víš, že je v tom kus ironie?“ vzdychl Ginger po krátké odmlce. „Lišákovu historku o tom, jak se ztratil v poušti, jsme brali se značnými pochybnostmi. Teď se mi však stále víc zdá, že mluvil pravdu. Jak jinak by mohl znát pravý stav poměrů v poušti?“

„Máš pravdu,“ řekl Biggles. „Tohle z mapy nikdo nevyčte.“

„Měli jsme si vzít letadlo.“

„Ale no tak,“ zavrčel Biggles. „Ještě než jsme vyjeli, jsem ti přece jasně vysvětlil, jaké by to mělo nevýhody. K tomu co jsme měli před sebou, mi připadal automobil vhodnější. Nemá smysl to znovu rozebírat. Chyba je, že jsem koupil zrovna tuhle hanebnou kraksnu.“

„Neměl bys raději zastavit, aby se motor trochu ochladil?“

„To bychom tu museli stát do půlnoci. Jak by se mohla kapalina ochladit v takovém žáru? A mohlo by se stát, že když zastavíme, už se nerozjedeme.“

Vůz sebou náhle trhl, spojka zakvilela a motor zhasl.

„Je po tvém,“ řekl Biggles, otevřel dvířka a vystoupil. Obešel

vůz, podíval se na kola a vrátil se.

„Vězíme v nejjemnějším písku ze všech písků na světě,“ oznámil zasmušile. „Kolo na levé straně do něj zapadlo až po osu. Je to moje další chyba. Baval jsem se s tebou a nedával pozor na cestu. Ty koleje ukazují jedinou trasu, kde je písek pevný.“

Zrzek vystoupil.

„Co s tím uděláme?“

„Samozřejmě se pokusíme vyprostit vůz. Jdi dozadu a až přidám plyn, pořádně zatlač.“

Ginger poslechl a zezadu se opřel se o vůz ramenem. „Tak dobrá, čekám,“ zavolal.

Biggles se vrátil za volant a nastartoval motor. Třikrát zvýšil otáčky. Od protáčečících se kol odletoval písek, spojka žalostně ječela, ale vůz se nehnul vpřed ani o píd’.

„Nejde to,“ zavrčel Biggles a vystoupil. „Jenom zahrabávám kola čím dál hlouběji.“ Obešel vůz, klekl si a odhrabával rukama jemný písek.

Zrzek k němu přiklekl, a také se dal do díla. Potom chvíli běhal kolem, sbíral kameny a sypal je do prohlubní u pneumatik.

„Zkusíme to znovu,“ řekl Biggles.

Zaujali místa. Motor naskočil a spojka se opět rozječela. Velmi brzy se z ní začalo kouřit. Od kol vyletovalo kamení, ale vozidlo se ani nepohnulo.

„Sežeň nějaké klestí,“ nařídil Biggles.

Ginger s tváří zbrocenou potem právě došel k chomáči povadlého pelyňku, když ho ostré zachřestění přimělo pohotově uskočit.

„Co tam máš?“ křikl Biggles.

„Chřestýše.“

„Jdi mu z cesty! Kdyby tě kousl, tak při té bídě, ve které jsme, bys neměl naději.“

„Dobrá rada nad zlato,“ řekl couvající zrzek. „Zrovna jsem si s ním chtěl popovídat.“

Sledoval očima, jak se smrtelně nebezpečný had plazí pryč a pak nasbíral náruč suchého chrástí a vrátil se k vozu. Pomohl příteli vecpat ho pod kola. Biggles přinesl z kufru nepromokavý plášť a vmáčkl ho pod kolo, které bylo nejvíce zabořené. „Už ho asi nebudu

potřebovat,“ dodal.

Ginger se opět postavil za vůz.

„Ted,“ vykřikl Biggles.

Klacky vylétly ven. Plášť byl na cáry. Objevil se modrý kouř a vzduch začpěl zápachem spáleného oleje. Automobil se otrásal, ale z místa se nepohnul. Biggles vypnul zapalování.

„Nemá to smysl,“ řekl, když zase stál v písku. „Takhle budeme brzy i bez pneumatik. Ten písek se zařezává do horké gumy jako nůž do másla.“ Posadil se na stupačku a zapálil si cigaretu.

Ginger si setřel pot s tváře a přisedl si k němu. „Kdyby nás teď viděli někteří naši známí, zasmáli by se,“ prohodil s úsměvem.

„Zažil jsem veselejší příhody,“ smutně se usmál Biggles. „Vypadá to, že máme před sebou třicetímílovou procházku. Nejsem sice proti výletům, ale v tomhle horku...“ zarazil se a zahleděl se na cestu před vozem. „Někdo přijíždí,“ dodal. „Jestli je to zdejší člověk, mohl by nám poradit.“

Unavený kůň zanedlouho doklusal až k nim a ukázalo se, že jezdcem je mexický indián. Na hlavě měl sombrero posunuté dozadu. Cípy jeho červeného šátku, uvázaného kolem krku, volně splývaly na kostkovanou košili. Ze rtů mu visel tenký doutník. Držel dlouhý pletený bič a u sedla měl zavěšené laso. Zastavil, podíval se na automobil, pohrdavě se usmál a španělsky pozdravil.

Následovala rozmluva, probíhající s menšími jazykovými potížemi. Biggles indiánovi vyložil, v jaké situaci se nalézají, třebaže vysvětlování bylo vlastně zbytečné. Co se s vozidlem stalo, bylo přece zcela zřejmé. Sám se dozvěděl, že cesta je dovede do Eltory, vzdálené jenom asi dvacet mil.

„Dvacet mil,“ zasténal Ginger, který se již viděl, jak pochoduje pěšky.

„Seco, seco,“ řekl Mexičan a mávl rukou k jihu.

„Taky vidíme, že je sucho, kamaráde,“ zabručel Ginger.

Muž sesedl z koně a beze slov si prohlédl vůz. Pak vzal do ruky laso, jeden konec nechal připevněný k sedlu a druhý uvázal na předeek vozu. Skočil do sedla a popojel s koněm vpřed, až se laso napjalo. Vzápětí silně švihl zvíře bičem, kůň napnul všechny síly a vůz se skřípěním vyjel přes kameny a větve na cestu.

„Hurá,“ chraptivě vykřikl Ginger.

„*Gracias. Muchas gracias, señor,*“ děkoval Biggles.

Mexičan se zasmál, až se jeho bílé zuby zaleskly. Odvázal laso od vozu, svinul je, vrátil na jeho místo u sedla a nasedl. Zvedl sombrero, zamumlal, „*Buenos días, señores,*“ a odjel.

„To už je lepší,“ řekl Biggles, když si sedl za volant.

„Měli jsme kus štěstí, že jel kolem.“

„Řekl bych, že to bylo víc než kus štěstí,“ odpověděl Biggles.

„Byla ho pěkná hromádka. Jedeme dál, jak daleko to půjde. Každá míle je dobrá.“

Nastartoval, opatrně uvolnil spojku a auto se pohnulo. Teď už si dával pozor, aby nevyjel z kolejí a dařilo se mu jet s vozem tak, aby co nejméně ubližoval ubohé spojce.

„Asi bys mi mohl vytknout, že jsem koupil ojeté auto,“ řekl po chvíli, když se vůz plazil vpřed a zanechával za sebou líně se vlekoucí mrak světlemodrého dýmu. „Jak víš, udělal jsem to, abych ušetřil dolary. Připadalo mi, že nemá smysl utrácet peníze za nový automobil, když ho budeme potřebovat jen krátce. Vybral jsem tohle a zdálo se mi, že je v pořádku. Po asfaltové silnici se ovšem jede zcela jinak než tady. Nenapadlo mi, že pojedu tak strašidelnou cestou. No, už se stalo a povídání, co a jak jsem měl udělat, nám nepomůže.“

„Zatím se ti daří,“ prohlásil zrzek. „Od chvíle, co jsme zůstali viset, jsi s tím krámem ujel skoro deset mil.“

Pak dlouho nikdo nepromluvil. Slunce nepolevovalo v divoké snaze usmažit všechno, co mělo v dosahu, a obloha začala nabývat měděné barvy. Ráz krajiny se neměnil, jen zrzkovi se zdálo, že před nimi se terén zvedá. Pozoroval to s rostoucí obavou, ale automobil se spojkou, která se ozývala stále častěji, dosud ukusoval míli za mílí.

„Jestli chlápek co nám pomohl, věděl o čem mluví, měli bychom být brzy v Eltoře,“ prohodil Ginger vesele.

„Od té doby jsme ujeli dvacet mil, ale jak sám vidíš, v dohledu nemáme nic jiného než poušť. Snad to myslel dobře, ale mám takové podezření, že jeho představa o vzdálenosti se značně výrazně liší od skutečnosti. Zdá se mi to, nebo se cesta před námi skutečně zvedá? Špatně vidím, jak mi slunce svítí do očí.“

Zrzek se zahleděl dopředu. „To není sen, ale kopec. Nepřipadá mi ale, že by byl moc příkrý.“

„Pro tuhle herku může být příkrý až dost. Ta stará rachotina už moc nevydrží. Jen si ji poslechni! Až se dostaneme do Eltory, bude potřebovat vyměnit půlku motoru, pokud tam vůbec najdeme nějakou autodílnu. A i když tam bude, není pravděpodobné, že tam pro nás najdou náhradní díly.“

Přijeli na začátek dlouhého mírného svahu. Ginger se šklebil při hluku, jaký vůz vydával. Ohlédl se dozadu.

„Čoudíme jako plynářenský komín,“ oznámil Bigglesovi. „Jestliže pojedíš dál, začne hořet.“

Biggles neodpověděl. Dělal co uměl, ale příliš to nepomáhalo. Uprostřed svahu, v místě kde byl příkřejší, kvílející spojka náhle vypověděla službu a vůz se zastavil. Biggles vypnul motor, zatáhl ruční brzdu a otřel si zpocenou tvář. „A je to,“ řekl stručně.

Chvilí bylo ticho.

„Co si teď počneme?“ zeptal se Ginger.

„Na to je snadná odpověď,“ řekl Biggles. „Můžeme tu zůstat sedět nebo vylezeme a jdeme pěšky.“

„Pěšky? V tomhle horku? A s nákladem?“

„Jestli chceš jít pěšky, tak na zavazadla rovnou zapomeň. Eltora není ani na dohled.“

„Tak co chceš dělat?“

„Zůstat tady. Brzy bude tma.“

„To znamená, že se ochladí.“

„Taky to znamená, že jestli sejdem z cesty, může se stát, že ji už nikdy nenajdeme. A nepochybuj o tom, že pak budeme knokaut. V poušti nevydržíme pochodovat ani den.“

„Myslíš, že do rána dojdeme do Eltory?“

„Snad,“ ušklíbl se Biggles. „Třeba tudy také někdo pojedě.“

„Už jsme spolu podnikli pár procházek, ale na tuhle určitě nikdy nezapomenu,“ zamumlal Ginger.

Biggles si zapálil cigaretu.

Seděli na stupačce auta a pozorovali slunce, které zapadalo za vzdálené hory a halilo svět do neskutečného karmínového šerosvitu. Potom to zkazil měsíc, který se vyhoupl na oblohu jako obrovská žlutá koule.

„Teď mě zrovna něco napadlo,“ ozval se Ginger.

„Copak?“

„Jestli ten chlapík neodhadl správně, jak je Eltora daleko, mohl se zmýlit i v cestě,“ řekl zlověstně. „Třeba nikam nevede.“

„To ne,“ řekl Biggles, vstal a zašlápl ohavného černého pavouka, který se pokoušel vlézt do auta. „Každá cesta někam vede. Je ovšem pravda, že některá končí v pekle.“

Tiše se zasmál.

„A tomu se směješ?“ vyhrkl zrzek.

„Jestli si vzpomínáš, když pro mě velitel poslal, aby si se mnou pohovořil o téhle záležitosti, básnil jsi o Divokém západě.“

„No a co?“

„Chtěl jsem jen říci, že když jsi konečně na místě, doufám, že si Divokého západu pěkně užíváš.“

KAPITOLA DRUHÁ

SKUTEČNOST NEBO VÝMYSL?

Biggles s Gingerem obvykle cestovali letadlem. Je tedy nutno podrobněji osvětlit, proč do cípu světa, který byl pro ně velikou neznámou, přijeli ve vysloužilém, ojetém automobilu.

Událost začala na velitelství letecké policie v Londýně a došlo k tomu přesně dva týdny před okamžikem, kdy spojka jejich starého vozu definitivně odmítla poslušnost.

Biggles se svými přáteli tehdy prožíval nudné období. Potom se do kanceláře vrátil Ginger, který si z nedostatku jiné činnosti prohlížel v policejní zbrojnici ruční palné zbraně. V pouzdře u pasu mu vězel revolver Webley pětačtyřicet. Zrzek zbraň vytáhl, co nejrychleji namířil na masačku, bzučící na okenní tabuli, a stiskl spoušť. Pak vrátil zbraň do pouzdra a zkusil to znovu.

„Co to je za divnou zábavu?“ vzhlédl od stolu Biggles. „Vracíš se do dětských let?“

Ginger se zašklebil. „Zkousím jenom, jak rychle dokážu vytasit zbraň.“

„Jako na Divokém západě, co?“

„Ovšem.“

„Pust' to z hlavy. Přesnost je důležitější než rychlost.“

„Často jsem přemýšlel, jak ta kouzla dělají.“

„Jaké kouzla?“

„Jak třeba někdo dokáže šesti ranami prostřelit na srdcové šestce všechna srdce, a tak podobně.“

„Jestli někdo něco takového dokázal, o čemž pochybuji, byl to jen jeden z milionů žonglérů se zbraní,“ řekl posměšně Biggles. „Rád bych takový kousek viděl.“

„Myslíš, že to jsou jen žvásty?“

„Spíše bych řekl výmysly. Všechny tyhle zázračné střelce, ať už to jsou kovbojové, šerifové, zloději dobytka nebo hazardní hráči, můžeš vidět střilet jen ve filmu. Jediné místo, kde tohle svedou, je kino nebo televizor.“

„To chceš vážně tvrdit, že se to ve skutečnosti nedá provést?“ zeptal se Ginger, zklamaný, že ho přítel připravuje o iluzi.

„Snad jedním z tisíce pokusů,“ pokrčil rameny Biggles, „ale ani tomu moc nevěřím. Jenomže bez dokonalé střelby se neobejde žádná správná kovbojka. Autoři si vymýšlejí, protože je pěkné číst o tak skvělém umění a je vzrušující to sledovat. Nedá se přece popřít, že střelba od boku a spouštění úderníku palcem místo tisknutí kohoutku, aby střelec získal zlomek vteřiny, přispívá ke zvýšení napětí. Většina z těch kousků patří ke smyšlenkám, které nemají se skutečností nic společného.“

„Zdá se, že jsi o tom skálopevně přesvědčen.“

„To také jsem.“

„Proč?“

„Protože jsem to kdysi zkoušel a měl jsem spoustu příležitostí trénovat. Kromě toho jsem prošel dvěma válkami a viděl celou řadu chlapců, kteří se o to pokoušeli. Většina z nich nic netrefila. Střílení z revolveru mě lákalo už před léty, když jsem ještě nosil uniformu. Prošel jsem tehdy třítydenním kurzem ve střelbě. Byla to tvrdá vojenská škola a klidně mi věř, že zasáhnout cíl o velikosti člověka na vzdálenost dvaceti yardů nebylo zdaleka tak snadné, jak to vypadá ve filmu. A to můžeš mířit klidně a s rozvahou. Střílení od boku je ještě mnohem obtížnější. Vypálil jsem stovky ran, než se moje výsledky trochu zlepšily. Uvědom si také, že náboje mě nic nestály. Takový kovboj si je musel kupovat. Než mi řekneš, že jsem asi cvičil málo, dovol, abych ti připomněl, že plat kovboje byl asi tak deset našich liber měsíčně. Jeden náboj stál u obchodníka asi tři šilinky. Spočítej si to a řekni mi, zda si takový honák mohl kupovat stovky

nábojů na výcvik a ještě mít dost peněz, aby si ve městě mohl v sobotu vyhodit z kopýtka.“

„V poslední době máš zvyk, všechno kritizovat,“ posteskl si zrzek.

„To bude tím, že začínám stárnout,“ usmál se Biggles. „Stářím člověk nabývá zkušeností. Tak si říkám, že je na čase, aby někdo ty nesmysly, kterými se krmí důvěřiví lidé, uvedl na pravou míru. Bylo zajímavé, jak nedávno jeden americký novinář ukázal celé to slavné střelení v pravém světle. Vyhledal vyhlášeného pistolníka, který pamatoval staré časy a zeptal se ho, jak to dělal. Ukázal to všem. Myslíš, že střílel od boku? Ani ho nenapadlo. Držel pistoli oběma rukama před sebou, zamířil a stiskl kohoutek. Vysvětlil jim, že takhle se to dělalo doopravdy. Mladí a nezkušení chlapci, kteří zkoušeli všelijaké parádičky, dlouho na světě nepobyli.“

„Tak teď se podrž, starouši, a poslechni si, co ti řeknu já,“ ozval se Bertie Lissie. „Já jsem to viděl. Hrome, docela určitě! A taky na pohyblivé cíle.“

„To cos viděl, byl podfuk.“

„Podfuk? Copak se dá nevěřit vlastním kukadlům?“

„Ne.“ Biggles se tiše zasmál výrazu, kterého Bertie použil. „Kde jsi viděl ten brilantní střelecký výkon? Někde ve varieté?“

„V cirkuse. Nějaký chlápek, vyparáděný jako Buffalo Bill, házel žárovky jednu po druhé do vzduchu a všechny rozstřílel revolverem. Nikdy se nemnul.“

„Jistěže ne. Tak jako on bych to dokázal taky.“

„Chceš mi namluvit, že to byl podvod?“

„To víš, že ano. To si myslíš, že střílel jednotlivými kulkami.“

Bertie zamrkal. „A ne snad?“

„Přemýšlej trochu, k čemu máš mozek? Kdyby střílel kulkami, udělal by z plachty cirkusu řešeto. Když jsem se kdysi díval na jednoho z těch zázračných střelců, zaplatil jsem mu po skončení představení pár drinků a zeptal se ho, jak to dělá. Užíval brokové náboje se špetkou velmi malých broků. Těch asi padesát kuliček se rozletí do vějíře širokého přibližně půl yardu. Něco jako střelba na tetřívky, ve které se přece vyznáš, lorde. To už bys musel mít opravdu smůlu, aby ani jedna nezasáhla. Je to prosté.“

„Jemináčku, absolutně prosté,“ zabručel Bertie znechuceně.

„Když pomyslím, jak jsem se dal napálit, je to hnus. To už není na světě ani troška poctivosti?“

„Není jí tolik co dříve,“ řekl Biggles. „Netrap se tím. Nebyl jsi jediný, kdo mu naletěl. Ale abychom se vrátili k tomu, co nás přivedlo k tématu. Každý by měl brát ty zázračné střelecké kousky s velkou rezervou. Nedokáže to ani jeden člověk z milionu a to je pro lidstvo dobře. Rychlost střelby v ničem nepomůže, když neumíš střílet přesně. V leteckých soubojích jsem se nikdy nebál střelce, který plýtl municí na příliš velkou vzdálenost. Srdce mi začalo tlouct před takovým soupeřem, který s palbou vyčkával. Ale nedej si tím kazit radost. Jak jsem říkal, tahle blesková ostrostřelba patří do každé povídky, kde se střílí.“

Rozhovor ukončilo zazvonění domácího telefonu. Bertie, který byl nejblíž, zvedl sluchátko.

„Ano, pane,“ řekl do něj, a když ho odložil, pohlédl na Bigglese. „To byl velitel. Chce, abys za ním přišel do kanceláře.“

„Kdy?“

„To neříkal, starouši,“ ušklíbl se Bertie. „Jak ho ale znám, asi by ses měl zvednout hned.“

„Držte si klobouky, pánové,“ zabručel Biggles. „Zdá se, že nás čeká práce.“

Prošel chodbou k Raymondově kanceláři, zaklepal a vstoupil.

„Pojďte dál, Bigglesworthe,“ pobídl ho generál letectva a se zvláštním výrazem ve tváři pokračoval: „Posad'te se a připravte se na ten nejnepravděpodobnější příběh, jaký jste kdy slyšel. Vezměte si cigaretu, budete ji potřebovat.“

„Pokud je ten příběh tak nepravděpodobný, proč byste se namáhal s vyprávěním?“ zeptal se Biggles.

„Protože mám pocit,“ odpověděl Raymond, „že se v něm může tajit zrno pravdy.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Pokračujte, pane. Poslouchám.“

„Pamatujete se na tu velkou loupež diamantů skoro před rokem v Londýně?“ začal Raymond otázkou. „Stalo se to v neděli někdy před svítáním. Lupiči tehdy zastřelili vrátného a uprchli s hromádkou diamantů v ceně mezi sto padesáti až dvěmi sty tisíce liber. Řadě kupců by stály za víc. Ty darebáky nikdo nechytil, podařilo se jim zmizet ze středu Londýna a patrně vyvezli kořist ze země.“

„Na případ si vzpomínám, ale nás se netýkal, takže vím jenom to, co jsem se dočetl v novinách.“

„Ano. Ale některé podrobnosti nebyly pro tisk uvolněny. Ačkoli jsme znali jména lidí, kteří měli v loupeži prsty, nechťeli jsme, aby věděli, že o nich víme. Doufali jsme, že tím vytvoříme lepší podmínky k jejich dopadení.“

„Jak to myslíte?“

„Pokud si mysleli, že neznáme jejich totožnost, mohli by zůstat v Anglii. Ale i když už byli za hranicemi, nemuseli by se obávat dopadení a mohli by se klidně vrátit.“

„Říkáte, že byli za hranicemi?“

„Ano. Věděli jsme, že zmizeli ze země.“

„A nevrátili se?“

„Ne. Nezabralo to. Zdá se, že zamýšlejí zůstat tam, kde jsou.“

„A kde to je?“

„V Mexiku.“

„V Mexiku?“ vyvalil oči Biggles. „Co tam k čertu dělají? Proč si ze všech zatracených zemí vybrali právě zatracené Mexiko?“

„Tohle před Mexičany nikdy neříkejte, jsou to vznětliví lidé,“ ušklíbl se Raymond. „Pokud nám ale zpravodaj sdělil pravdu, jsou diamanty právě tam. Už jsem uvedl, že to všechno zní neuvěřitelně. Protože však pojedete do Mexika, byl bych vám velmi vděčen, když věrohodnost našich zpráv posoudíte sám.“

„Tím chcete říci, že zloději mají diamanty dosud u sebe?“

„Opakuji se. Pokud jsme se dověděli pravdu, můžeme se oprávněně domnívat, že jejich podstatnou část ještě drží zloději. Vláda by za návrat kamenů zaplatila víc, než kolik skutečně stojí. Je v tom politika. Nešlo totiž o kameny do náhrdelníků. Byly to technické diamanty, nepostradatelné pro špičkové práce v průmyslu. A to je důvod, jak patrně chápete, proč je jejich vývoz do nepřátelských zemí přísně zakázán. Kdyby se tyhle kameny dostaly dejme tomu do Ruska nebo do Číny, Američané by se pořádně naštváli. Některé skupiny v americkém tisku by mohly i naznačit, že jsme to všechno šikovně navlékli jen proto, abychom obešli vývozní pravidla. Je v našem zájmu, aby k tomu nedošlo.“

„Chápu. Ale když víme, kam ti darebáci zalezli, proč je nedáme sebrat na základě žádosti o jejich vydání?“

Raymond smutně zavrtěl hlavou. „Vydání zločince, jenž uprchl ze země, kde byl spáchal zločin, je v rámci zákona dost složité. Ve skutečnosti nemáme žádný zákon o vydávání zločinců. Proto nemůžeme o vydání zločince *žádat*. Jde vždy pouze o dohodu s každým státem, kterého se to týká, a tyhle dohody se téměř u každého státu značně odlišují. Velká Británie má smlouvy o vydávání zločinců s většinou civilizovaných zemí, jejich podmínky jsou však rozdílné. Určité nejvážnější zločiny se v nich jmenovitě uvádějí, ale vlády každé země posuzují i ty různým způsobem.“

„Vím, že přečiny politické povahy jsou jen zřídka zahrnuty do seznamu i tam, kde platí dohody o vydávání zločinců,“ smutně kývl Biggles.

„Správně. A tam kde chybí dohoda o vydání, nemůžeme dělat vůbec nic. V podstatě to závisí jen na téhle skutečnosti. Když některý stát odmítne člověka vydat, nic ho nepřiměje, aby to udělal. Proto se tolik případů, týkajících se vydání zločinců, vleče celé měsíce nebo i roky. Když pak dostanete svého člověka, můžete ho soudit pouze za provinění, uvedená v zatykači. Některé země nevydají své občany za žádných okolností. Jiné zas odmítnou ponechat člověka v zemi, ve které byl zločin spáchán. Žádají jeho vrácení pod svojí pravomoc. Takhle to chodí a je to obvykle nesmírně složité. Snad si již umíte představit, jak je to všechno obtížné.“

„Ale loupež diamantů byl promyšlený zločin. Byl o to horší, že při něm zavraždili člověka. Co je na tom politického?“

„Nic a všechno. Když nám někdo nebude chtít ty darebáky vydat, prostě prohlásí, že zločin měl politické pozadí. Stačí, když se vyjádří v tom smyslu, že obchod s technickými diamanty se řídí mezinárodní dohodou.“

„Brr. Je to tak choulostivá záležitost, až se k tomu bojím něco dodat,“ zavrčel Biggles.

„Já skoro taky,“ usmál se Raymond. „Diamanty chce každý a žádný stát se o ně nechce dělit. Dají se použít jako úplatek, který už stojí za to. Pokud ukradli diamanty pro nějaký komunistický stát, nemělo by význam žádat přátele komunistů, aby vydali zloděje, nebo jejich kořist. Ti lidé se chvějí obavami, aby nepohněvali milované Rusko. Alespoň vidíte, jak máme svázané ruce. A dále, jak jednou podniknete v žádosti o vydání pachatelů nějaké kroky, je tu vždy

možnost, že zločince bude brzy někdo varovat. Pak těm lotrům stačí přejít přes nejbližší hranice a u sousedů můžete začít s pátráním znovu.“

„Co byste získal raději, darebáky nebo diamanty?“ zeptal se s nevinnou tvářící Biggles.

„Přirozeně obojí. Ti lidé jsou chladnokrevní vrazi. Kdyby se nám však podařilo předejít tomu, aby diamanty padly do rukou nepravých lidí, znamenalo by to naše vítězství.“

„Kolik lotrů bylo u přepadení?“

„Tři, možná čtyři. Mohl být do toho zapletený i náš informátor, přestože přísahá, že s loupeží nemá nic společného. To ovšem málo znamená. Nemůžete věřit člověku, o kterém víte, že je lhář.“

„Byli ti lidé Britové?“

„Jeden určitě. O dalších dvou to nevíme. Určitě si obstarali pasy, buď pravé nebo falešné. Jako profesionální zločinci dobře vědí, jak se k nim dostat. Když loupež provedli, byli již v naší zemi nějakou dobu. Vůdcem a mozkiem bandy je člověk, kterého známe pod jménem Nicolas Brabinsky. Může to být jeho pravé jméno, ale ruku do ohně bych za to nedal. Rozhodně to však je jméno, pod nímž vstoupil do naší země jako uprchlík z Polska. Stojí o stupínek výš nad ostatními a je to typ, který se rád předvádí. Brzy mu začali říkat Ritzy. Asi víte, jak tihle lidé milují přezdívky.“

„Nikdy jste na něho nic neměli?“

„Ne. Byl dost mazaný. Vždycky všechno zorganizoval, ale práci nechal na druhých. Měl dva spolehlivé pomocníky. Jedním byl snědý míšenec jménem Carlos Cornelli, v podsvětí známý jako Corny. Do Anglie přišel z Jižní Ameriky s taneční kapelou jako kytarista, a když ostatní muzikanti odjeli domů, zůstal v Londýně. Potloukal se po podezřelých nočních klubech. Domníváme se, že když ho Ritzy objevil, dělal překupníka drog.“

„Jestli přišel z Jižní Ameriky, umí španělsky, což by se mu v Mexiku báječně hodilo.“

„Ovšem. Třetí člen party byl a zřejmě ještě je houževnatý malý Londýňan jménem Samuel Brimshawe, známější v určitých kruzích jako Nifty. Jeho policejní záznam začíná polepšovnou. V době, kdy došlo k loupeži, jsme hledali Cornelliho, abychom ho od nás vyhostili jako nežádoucího cizince. Ještě bych snad měl dodat, že

banda byla podezřelá z účasti na krádežích poštovních pytlů. Na Ritzeho jsme nic neměli, ačkoli od doby co zmizel, jsme zjistili, že se kdysi zabýval ve Středozeemním moři pašováním. Měl dokonce vlastní člun. To jsou naše poslední informace.“

„Jak jste se to všechno dozvěděli?“ zeptal se Biggles.

„Hned se k tomu dostanu. Scotland Yard začal na loupeži diamantů pracovat okamžitě. První podrobnosti jsme získali od podezřelého informátora, kterým je malý londýnský zlodějíček David Adamson. V podsvětí mu říkají Lišák a on se podle toho chová. Přiznal se, že jednou měl s tou bandou něco společného, ale rozešel se s ní ještě předtím, než došlo k loupeži a vraždě. Dalo se čekat, že něco takového řekne.“

„Takže mu nevěříte?“

„Ne. Spolupracoval s nimi, dokud se nepohodli. Tak to alespoň tvrdí. Kdy mluví pravdu a kdy lže, musíte posoudit sám. Člověku dá dost práce, aby tomu jeho povídání aspoň trochu věřil, ale něco na tom může být. Patrně to je směsice pravdy a lži.“

„Proč je udal?“

„Mluvil o několika důvodech, ale já myslím, že skutečnost je asi tato. Když jsme ho usvědčili, že spojení s Niftym Brimshawem, byl z toho kvůli té vraždě k smrti vyděšený. Měl strach, že ho obviníme z hrdelního zločinu. Trest smrti je pro většinu kriminálníků přece jen velkou hrozbou. Mluvil i o tom, že měl málo peněz.“

„Dalo by se říci, že ztratil nervy?“

„Výstižně řečeno.“

„A opravdu přišel na policii sám?“

„Více méně, i když za neobvyklých okolností. Povím vám, jak to líčí on. Nebudete se stačit divit.“

KAPITOLA TŘETÍ

POHÁDKA O LIŠÁKOVÍ

„Lišák tehdy odjel do Kanady,“ pokračoval Raymond. „Tvrdil, že to udělal ze strachu před trestem za vraždu, spáchanou při loupeži diamantů.“

„Jak se dostal z Anglie?“

„Docela jednoduše. Dal se najmout na nákladní loď jako

pomocný lodník. Vystoupil na břeh v kanadském přístavu a zmizel. Tím, že utekl z lodi, přišel samozřejmě o plat a zůstal tak bez peněz. Musel se starat, aby nějaké získal. Nedožvěděli jsme se, jak se s tím vypořádal, ale umíme si to představit. S policií v patách přeběhl na poslední chvíli hranice do Spojených států a zamířil do San Franciska. Tam ho ovšem potíže neopustily a zase musel prchat, tentokrát do Mexika. Otevřeně se nám přiznal, že tamější policie měla dost důvodů, aby ho hledala.“

Biggles se na Raymonda zadíval. „Věříte tomu všemu?“

„Všemu ne. Něco pravdy na tom ale je, protože Lišák skutečně přijel do Mexika. A není pravděpodobné, že by tam jel bez vážného důvodu. Nezáleží na tom, jak se tam dostal. Nám pro tento okamžik stačí, že tam byl. Ten jeho kousek je tak nepravděpodobný, že je opravdu těžké dopátrat se pravdy. Při cestování také ukradl auto, což je přesně v jeho stylu.“

„Tomu věřím i já,“ usmál se Biggles.

„Ano. Dá se také přijmout jeho tvrzení, že když přejel mexickou hranici, došel mu benzín, ačkoli je pravděpodobnější, že když šla policie po jeho stopě, myslel si, že bude bezpečnější opustit vůz. Držel se stranou významnějších cest a pokračoval pěšky. Zabloudil na poušti mezi kaktusy a málem zemřel žízní. Jak asi víte, hranice mezi Kalifornií a Mexikem vede jednou z nejhorších a nejžhavějších pouští na světě. Při Lišákovi však stálo štěstí. Našla ho skupina indiánských pašeráků, kteří ho vzali s sebou. Nějakou dobu zůstal s nimi a pak se plahočil dál, do *puebla* s plochými střechami, do malé vesnice Eltora na řece Magdalena. Tak zní příběh, který nám ten malý londýnský darebák předložil k věření, aby vysvětlil, jak se dostal do nejdivočejšího a nejzapadlejšího koutu Mexika.“

„Když nic jiného, Lišák má mimořádnou obrazotvornost,“ usmál se Biggles. „Je vůbec v Mexiku obec se jménem Eltora?“

„Samozřejmě. Ověřili jsme si to. Leží přímo na jih od hranic, a protože to je pouze malá vesnice, dá se těžko pochopit, jak by se Lišák o Eltoře doslechl, kdyby tam nebyl. Ještě nesnadnější je porozumět tomu, jak je možné, že o osadě ví spousta věcí. Všechno má v malíku. Co tam lidé dělají, co jedí a pijí a tak dále. To by si nedokázal vymyslet a při chabém školním vzdělání, jakého se mu dostalo, byl zeměpis sotva jeho silnou stránkou. Ocítl se tedy v

nejdivočejší části Mexika, odříznuté od světa. Štěstí ho však ani tam neopustilo. Podržte se, protože tohle je vrchol všeho. Uhodl byste, s kým se setkal v Eltoře? Ze sta tisíc možných a nemožných míst na světě právě tam?“

„Ne.“

„Se svými starými kumpány. Byli tam Ritzy, Corny a Nifty.“

Biggles sebou trhl. „Okamžik počkejte, pane!“ zavrčel. „Já sice jsem důvěřivý člověk a vím, že náhoda dokáže vyvést pěkně zmatené kousky, ale tady to zachází příliš daleko.“

„Varoval jsem vás, abyste se držel,“ tiše se zasmál Raymond. „Je přece jasné, že tohle nebyla žádná náhoda.“

„Takže... on věděl, koho tam najde!“

„Samozřejmě. Musel to vědět. Doba zázraků minula už dávno.“

„V pořádku. Jen mi nejde do hlavy, jak si mohl Lišák myslet, že mu spolknete tak šílenou historku.“

„Vysvětlil nám to po svém. Popsal, jak ho zatkl místní strážník, když ve vesnici žebрал o jídlo. Protože byl cizinec, neznal jazyk a neměl ani pas, vsadil ho do vězení, které mělo jedinou místnost. Prý od Lišáka chtěl, aby si vymyslel lepší báchorku, než že je oloupený Angličan, který zabloudil. Jak mu to Lišák vysvětloval nevíme, protože neuměl španělsky ani slovo a místní polda prý znal jen o tři anglická slova víc. Jmenoval se prý Juan nebo tak nějak. Stejně ale Lišákovi nevěřil a poslal si pro chlapíka, který uměl anglicky, aby posloužil jako tlumočník. Kdo přišel? No přece Corny Cornelli a za ním se objevili Ritzy a Nifty! Zaplatili za Lišáka kauci — nebo spíš nějak zařídili s policistou, aby ho pustil — a vzali ho s sebou domů. Snad se báli, aby nemluvil. Měli pronajatou pěknou vilku a žili si v báječném pohodlí. Pěkný nábytek, dobrá jídla a měli i služebnou...“

„Jenže tím jen dal šílenosti příběhu korunu,“ zavrčel Biggles a zapálil si další cigaretu. „Opravdu tomu věříte?“

„Věříme tomu oba asi tak stejně.“

„Tak co si o tom skutečně myslíte?“

„Jsem přesvědčen, že Lišák o nich od začátku věděl, nebo je tam nějak objevil a vydal se za nimi.“

„Jaký měl k tomu důvod?“

„Rozhodně to nebylo ze zvědavosti nebo z přehnané náklonnosti k těm vrahům. Asi to udělal z jediného důvodu, obvyklého u lidí jeho

druhu. Šlo mu o peníze. Kde jinde je měl hledat? Ke všemu se bál, že mu v Londýně hrozí provaz za vraždu.“

„Dali mu něco?“

„Ani penci.“

„Ale co pro všechno na světě dělali ti lotři v Mexiku?“

„Důvod k tomu zaručeně mají. Hned k tomu dojdou. Lišák tvrdí, že s nimi zůstal asi měsíc. Pak se prý pohádali a on od nich odešel. Domnívám se, že buď ho už měli plné zuby a vyhodili ho, nebo Lišák vyžadoval svůj peněžní podíl příliš důrazně. Patrně nátlak přehnal a pak mu nezbylo než utéci, protože hrozilo, že se ho zbaví. Řekl bych, že druhá verze je pravděpodobnější. Nějak se dostal až do Mexiko City. Dorazil do města vyčerpaný a opět bez peněz. Ohlásil se britskému zastupitelství a měl ještě tu drzost, že s nimi chtěl obchodovat. Prohlásil, že ví všechno o londýnské loupeži diamantů a že to také vyklopí. Ovšem pouze tehdy, když mu zajistí volný odjezd domů a slíbí mu, že ho nebudou soudně stíhat.“

Britští úředníci se zločinci nevyjednávají. Spojili se s námi. Měli jsme zájem o diamanty, takže jsme je požádali, aby mu koupili jízdenku domů. Počkali jsme si pak v přístavu na jeho loď. Ačkoli jsme proti němu nic neměli, odvezli jsme si ho do Yardu, kde nám vyprávěl svůj příběh. Potom jsme ho pustili. Je stále v Londýně a nespouštíme ho z očí.“

„Co všechno věděl o diamantech?“

„Ví toho víc než dost, jestli ovšem to co říká je skutečnost a ne jen výmysl.“

„Jak vůbec vysvětlil, že ví o diamantech?“

„Tvrdil, že všechny podrobnosti má od svého londýnského kamaráda Niftyho, který, a na to by prý mohl přísahat, už má celé věci po krk a umírá touhou po londýnském domově, kde voní ryby, hranolky a dobré pivo, a ne věčné *tortillas* a *frijoles*, kterými ho stále krmí v Eltoře.“

„Takže Nifty také promluvil?“

„Ano. Zmínil jsem se vám, že Ritzy získal zkušenosti s plavbou na člunu po Středozemním moři. Poněvadž věděl, že dostat diamanty z Anglie by jen tak lehce neprošlo, připravil si vlastní plán. Byl docela chytrý. Z peněz, které uloupili z poštovního vozu, koupil kajutovou jachtu. Připravil ji k okamžitému odplutí na kotvišti v

přístavu v Chichesteru. Zamýšlel s ní odjet do Tangeru. Patrně víte, že tam se dá koupit nebo prodat cokoli a nikdo se vás na nic neptá. Tam měl domluvenou schůzku s agentem, se kterým v době, kdy se zabýval pašováním, obchodoval se zbraněmi. Když si všechno připravil, uloupil diamanty a téže noci vyplula jachta do Tangeru. Všechno podle plánu. Rozumějte, to všechno vyprávěl Nifty Lišákovi jednoho tichého večera v Eltoře, když měli v sobě několik panáků a Ritzy byl ve vesnické krčmě.“

„To zní rozumně,“ přikývl Biggles.

„Vše probíhalo hladce, dokud nepřišli do Biskajského zálivu,“ pokračoval Raymond. „Tam je nečekaně zastihla divoká bouře a navíc jim motor vypověděl službu. Nebýt šťastné náhody, znamenalo by to jejich konec a nikdo by se již nikdy nedozvěděl, co se s nimi a s uloupenými diamanty stalo. S jachtou to přece jen moc neuměli. Bez motoru neudrželi loď proti větru, nabírali vodu a loď se potápěla. Měli náramné štěstí, že je našla francouzská loď mířící z Bordeaux do New Orleansu. Zachránila je.“ Raymond se usmál. „Mohli bychom se zamyslet nad tím, co by se stalo, kdyby kapitán francouzské lodi věděl, co si veze Ritzy v promáčeném batohu. Bylo to celé jmění. On to ovšem netušil a loď přistála v určený čas v New Orleansu. Tak se Brabinsky dostal se svými kumpány do Spojených států.“

„Začíná to být docela napínavé,“ zabručel Biggles. „Vyprávějte dál, pane.“

„Brabinsky tam prodal nějaký ten diamant a za získané peníze odjela celá parta do San Franciska. Ritzy se správně rozhodl, že se na čas usadí co nejdál od Anglie, než se mu opět podaří navázat styk s agentem. Ke schůzce v Tangeru pochopitelně nedošlo a musel si sjednat novou. Pořád měli ještě diamanty u sebe a Ritzy se bál, že americké orgány je dříve či později dopadnou a začnou jim klást nepříjemné otázky. Kdyby byli řádnými lidmi, stačilo by samozřejmě zajít za nejbližším britským konzulem, jenomže to nepřicházelo v úvahu. Ritzyho obavy byly oprávněné. Pokusil se prodat další drahý kámen, obchodník však byl čestný člověk a policie zachytila stopu. Ritzy sice vyprávěl o ztroskotání jachty, ale policie už pojala podezření. Bohužel nestrčili nikoho za mříže, a zatímco prověřovali výpověď, proklouzl Ritzy a další lotři přes hranice do Mexika. Je

snad jasné, že přešli hranici tajně a ani v Mexiku se neodvážili putovat daleko. Usadili se blízko hranic.“

„Podivná cesta do Eltory. Proč tam zůstali?“

„Už jsem řekl, že netoužili po civilizovanějších místech, a také se nechtěli moc vzdalovat od San Franciska. Ritzzy poslal leteckou poštou dopis agentovi do Tangeru, v němž vysvětlil, proč se nemohl dostavit na schůzku. Dostal odpověď, ve které bylo stanoveno nové místo schůzky, tentokrát ve Frisku, s nějakým Hugo Schultzem. Ten měl převzít diamanty a také je zaplatit. Je málo pravděpodobné, že by soukromá osoba disponovala takovou částkou. Proto soudím, že pan Schultz je patrně Němec z Východního Německa, který zastupuje zemi, kam diamanty směřují.“

„Docela snadno uhodnu, která to je.“

„Ovšem. Ale k setkání zase nedošlo. Ritzymu šlo na nervy, už to, že s sebou tahá spoustu diamantů a potlouká se s nimi po hotelech. Když potom o něj projevila zájem americká policie, raději vyklidil pozice a uchýlil se do Mexika, dokud byla cesta volná.“

„Nechal Schultzovi vzkaz, kam odjíždí?“

„O tom nic nevíme. Lišák se na to zapomněl zeptat. Můžeme však předpokládat, že to Ritzzy udělal a potom by se měl Schultz už brzy objevit v Eltoře. Do doby než Lišák opustil vesnici, se neobjevil. Není těžké uhádnout, že i on měl potíže. Pro Schultze určitě není snadné dopravit možná celý milion dolarů přes hranice do Mexika, aniž by se vyhnul dotěrným *otázkám*. Potřeboval hodně času, aby se na to připravil. Na druhé straně si Ritzzy a jeho kumpáni dvakrát rozmyslí návrat do Států. Přestože měli britské pasy, nezapomeňme, že měli namířeno do Tangeru, takže je málo pravděpodobné, že by si opatřili víza do Spojených států. V Orleansu jim dovolili vyjít na břeh jako ztroskotaným námořníkům, ale když už jednou byli v San Francisku a Mexiku, nemohli se na ztroskotání vymlouvat.“

„Nifty byl z toho asi otrávený.“

„Prý ano, a pořádně. Připouštěl, že všude kde byli, měli všechno pohodlí a místní policisté, které podmazali, jim šli na ruku, ale prostředí si ho nezískalo. Ostatně ani Ritzzy nezamýšlel zůstat v Mexiku nastálo. Také třetí z nich, Corny, byl neklidný. Ten chtěl zpátky domů do Jižní Ameriky. Nifty, který nenašel k Mexiku vůbec

žádný vztah, myslel jen na to, jak se vrátit do Londýna. Požádali oba Ritzeho, aby rozdělil diamanty na tři části a nechal každého, aby s nimi naložil, jak se mu zachce. Ritzey na to ale nepřistoupil a můžete si představit, že se vztahy mezi nimi horšily. Lišák si našel svoji cestičku, jak se z toho vysmeknout. Peníze mu sice nikdo nedal, ale aspoň se dostal domů.“

„V době, kdy byl Lišák v Eltoře, měl Ritzey stále ještě diamanty u sebe?“

„To je jisté. Z opatrnosti je schoval už dříve. Jen on sám věděl, kde jsou, takže ostatní nemohli nic dělat, pokud se nechtěli vzdát svého podílu. Ritzey tak měl jistotu, že když společníci nevědí, kde jsou diamanty, nehrozí mu od nich žádné nebezpečí.“

„Myslíte si, že by našel na kameny kupce přímo v Mexiku?“

„Nesmysl. Vylučuji to. Dokázal prodat za hotové jediný kousek. Lišák tvrdí, že má plné kapsy peněz. Kdyby se chtěl zbavit celého balíku nebo i jen větší části kamenů, přivedlo by ho to do velkých potíží. Brzy by se zjistilo, kdo diamanty prodal a cesta by vedla přímo k němu. Mexická policie by jistě byla zvědavá. Tak nějak se věci mají dnes, pokud se ovšem nic nepříhodilo od doby, kdy Lišák odjel do Londýna.“

„Jak je to dlouho?“

„Bude to sedm týdnů.“

„Takže se mohla přihodit spousta věcí.“

„Jsme si toho dobře vědomi. Proto věc spěchá. Jsou ti tři vůbec ještě v Eltoře? Přijel si Schultz pro diamanty? Nepřestěhovala se banda po hádce s Lišákem jinam, z obavy že je zradí? Kam? Tuší, že je opravdu zradil? Jeďte do Mexika a zjistěte to! Pokud jsou ještě v obci, pošlete mi telegram, ale ne z Eltory. Lidé z pošty obvykle rádi a často žvaní a Ritzey s nimi bude ve spojení, aby věděl co je nového.“

„To je všechno?“

„Pro tuto chvíli ano.“

„Nemohla by vám tohle zjistit mexická policie?“ smutně vzdychl Biggles.

„Nepochybně by mohla, a to docela snadno, ale jak bychom mohli od nich chtít, aby brali věc vážně, kdybychom jim neřekli, o čem tu běží? A navíc byste mohl vědět, že ve hnízdě jakým je Eltora, stačí návštěva jediného zvědavého strážníka, rázem to všichni vědí a celá

banda sbalí kufry. Ne, to musí proběhnout nenápadně. Již jsem hovořil o překážkách při žádostech o vydání zločinců. Mexiko se zajímá o diamanty jako *každý* jiný stát. Kdyby se vám podařilo zmocnit se diamantů, nic proti tomu, ale v žádném případě nesmíte v Mexiku někoho zatýkat. Kdyby se vám však povedlo vylákat Ritzyho do Spojených států, bylo by to skvělé. Na spolupráci s americkou policií můžeme spoléhat. Nechtěli by, aby se diamanty dostaly do nepravých rukou.“

„Hlavně to udělat nenápadně,“ zavrčel Biggles. „Nenápadně získat diamanty a ještě nenápadněji unést vraha přes hranice. Já nejsem duch, pane. Proč jste na tu práci vybral mne? Proč nejede nějaký policista z Yardu?“

„Vím, že nejste duch,“ zabručel Raymond. „A nechci od vás žádná kouzla. Policistu nechci, protože by to bylo příliš riskantní. Nezapomeňte, že máme co dělat s profesionálními zločinci. S vrahy. Mohou znát řadu lidí z Yardu od vidění. To patří k jejich řemeslu. Rozhodně ucítí poldu na míli daleko. Když přijedete jako náhodný turista, tak si vás ani nevšimnou.“

„V Eltoře asi mnoho náhodných turistů nebývá. A vy se domníváte, že nejsem cítit jako polda?“ zasmál se Biggles.

„Ne. Dokonce tak ani nevypadáte. Ale na tom nezáleží. Řekněte mi svůj názor na to, co jste právě slyšel.“

„Myslím, že se dohadujete správně. Ritzy je dosud v Mexiku.“

„Co vás k tomu přivádí?“

„Pokud Lišák není úplně trouba, musí především počítat s tím, že si jeho řeči ověříte. Kdyby se ukázalo, že je lhář, nijak by si tím nepomohl. Na druhé straně mám pocit, že kdyby jeho příběh byl jenom snůškou lži, slátal by dohromady ještě jeden, aby se mu spíš věřilo.“

Uváděl také podrobnosti, které nemusel. Například proč si vymýšlet jméno pro člověka, se kterým se měl Ritzy údajně setkat v San Francisku? Hugo Schultz. To nebylo nutné. Nikdy bych nečekal, že uvede i křestní jméno.“

„Myslíte, že Schultz skutečně existuje?“

„Myslím, že ano. Jak jste řekl, mohl by to být agent, sídlící ve Východním Německu, nejspíš v Berlíně. Zajímalo by mě, jestli o něm něco ví von Stalhein? Ostatně, kde je teď?“

„Stalhein? Je v Londýně.“

„Co dělá?“

„Žije si klidně v bytě v Kensingtonu a čeká, až utichne rozruch po jeho útěku ze Sachalinu.“

„Jak si vydělává?“

„Naposledy jsem slyšel, že pracuje na překladech z ruštiny a z němčiny do angličtiny, většinou pro vládní úřady.“

„Vědí o něm, kdo je?“

„Někdo to může vědět, ačkoli si změnil jméno na Lothar Boelke. On sám tvrdí, že jen dočasně.“

„Máte jeho adresu?“

„Ovšem.“

Biggles odklepl popel. „Zařekl jsem se, že se budu držet od něho zpátky, ale tohle by stálo za návštěvu. Rád bych se přesvědčil, zda něco neví o muži jménem Hugo Schultz.“

„Je jen slabá naděje, že ho bude znát nebo o něm vědět, protože Schultz je v Německu běžné jméno. Samozřejmě může být i falešné.“

„Stejně to zkusím,“ řekl Biggles. „Abych nezapomněl, jistě máte popis Ritzyho a jeho milých přátel.“

„Ano, protože už seděli. Dole najdete fotografie a otisky prstů Brimshawa a Cornelliho.“

„S výletem do Mexika budu mít potíže,“ řekl Biggles po chvilce zamyšlení. „Umím slušně španělsky, abych se domluvil jako turista, ale zase ne tolik, abych jednal úředně, kdyby to bylo nutné. Už jsem také delší čas španělsky nemluvil.“

„Zdokonalte svou španělštinu cestou. Když pojedete jako turista, což vám doporučuji, nebudete časově nijak vázaný. V každém případě Eltora není daleko od hranic a možná zjistíte, že spousta lidí, se kterými přijdete do styku, mluví americkou angličtinou. A potom, kdo by u turisty čekal dokonalou španělštinu?“

„Kde přesně leží Eltora?“

„Je to malé hnízdo, zastrčené v severozápadním cípu země, asi sto mil od hranic s Kalifornií. Najde se na podrobnějších mapách. Silnice vede na jih přes Sonoitu. Nejlépe bude, když si jako běžný turista opatříte ve Státech vůz a pojedete na jih. Nemá smysl brát si letadlo. Nebudete ho potřebovat a není pravděpodobné, že byste

poblíž Eltory našel místo k přistání. Je tam značně nerovný terén. Mimochodem, raději si s sebou neberte revolver. Obejdete se klidně bez něj a dovoz zbraní do Mexika je zakázán. Máte vlastně jediný úkol. Zjistěte, zda Ritzy a jeho společníci jsou ještě v Eltoře.“

„Ovšem, pane. Nestojím o to, abych měl plné kapsy nepotřebných, těžkých krámů.“

„Dobrá. Promyslete si to, ale ať to netrvá dlouho. Času nemáme nazbyt. Zdržení by mohlo znamenat, že by se diamanty nakonec úplně ztratily, jestli nejsou pryč už teď. Měl byste letět běžnou linkou do San Franciska a odtud autem dál.“

Biggles zdusil cigaretu a vstal. „Pochopil jsem, pane. Za chvíli budu zpátky.“

Vyšel z místnosti a vrátil se do své kanceláře.

„Tak jaké to jsou zprávy?“ zeptal se zrzek.

„Sed'te a buď'te zticha, kůzlátka,“ zasmál se Biggles. „Povím vám podivuhodnou pohádku, jakou jste ještě v životě neslyšeli.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

VON STALHEINOVY ZKUŠENOSTI

Následujícího rána taxík vyklopil Bigglese před domem, ve kterém se ubytoval von Stalhein po svém dramatickém útěku ze sovětského tábora politických vězňů v Onoru, na ostrově Sachalinu. Adresu mu opatřil Raymond. Biggles vyšel do nejvyššího poschodí a podle pokynů, které dostal, zaklepal na dveře hned proti schodům.

Uvnitř se ozval známý hlas: „Kdo je to?“

„Bigglesworth.“

Klíč se otočil v zámku, zachrastilo to. Dveře se otevřely, zprvu pomalu, a pak se zjevila tvář von Stalheina a současně automatická pistole v jeho ruce. Když hostitel poznal návštěvníka, slabě se usmál a zastrčil zbraň do kapsy.

„Pojď'te dál, Bigglesworthe,“ řekl. „Rád vás vidím. Promiňte mi to dramatické uvítání, ale já u hostů nic neriskuji.“

„Chápu,“ kývl Biggles a vstoupil.

Von Stalhein zavřel dveře, zamkl a ukázal na jednu ze dvou židlí v místnosti. Druhá stála za stolem, u kterého soudě podle kupy rozložených papírů, na něčem pracoval.

Biggles si sedl a zamyšleně pohlédl na svého starého nepřítele. Jejich vzájemný vztah se změnil, avšak von Stalhein ne, i když mu vlasy trochu prokvétaly šedinami a ve tváři byly dosud vepsány stopy útrap, kterými prošel během věznění na obávaném ostrově. Jeho oděv byl však bez poskvrnky jako vždycky, a Biggles se slabě usmál, když jeho pohled padl na cigaretu v dlouhém náustku, která dýmala na okraji popelníku.

„Jak se daří Fritzovi?“ zeptal se.

„Když jsem o něm posledně slyšel, byl v pořádku. Píše zřídka. Dopisování je pro nás oba stále nebezpečné. Jak patrně víte, žije teď se svou matkou v Západním Berlíně.“

„Vím,“ přikývl Biggles. „Slyšel jsem o tom.“

„Doufám, že nepřicházíte kvůli němu?“ trhl sebou Stalhein.

„To ne,“ řekl Biggles. „Přišel jsem se vás zeptat na něco zcela jiného. Nezapomněl jsem na svůj slib, že až přesídlíte do Londýna, nevzniknou vám tím žádné závazky s ohledem na mojí pomoc při vašem útěku, alespoň co se týká mé osoby. Tehdy jsem měl na mysli hlavně politickou stránku věci. Teď mi sice jde o něco jiného, ale pokud nebudete chtít odpovídat, nemusíte.“

„Oč se jedná?“

„Zajímá mě člověk jménem Hugo Schultz. Je patrně agentem některé země za Železnou oponou. Znáte ho?“

„Znám tři lidi toho jména. Když mi povíte, v jaké souvislosti se o něj zajímáte, mohu vám poradit a určit Schultze, kterého máte na mysli.“

„Domnívám se, že jde o odborníka na drahé kameny, či o člověka, který se o ně trvale zajímá.“

„Například o diamanty?“

„Ano.“

„Podívejme,“ pousmál se Stalhein. „Jeden Hugo Schultz, ačkoli to asi nebude jeho pravé jméno, skutečně pracuje jako úřední odhadce diamantů. Když jsem ho znal, žil v Moskvě, ovšem jeho činnost ho přiváděla na nejrůznější místa světa.“

„Zdá se, že to je můj člověk. Povíte mi něco bližšího?“

„Nerad mluvím o lidech, s nimiž jsem pracoval při mém posledním zaměstnání,“ zamračil se von Stalhein.

„Nedomnívám se, že byste si měl připouštět výčitky svědomí po

tom, co vám vaši šéfové provedli,“ řekl Biggles vážně. „Ať už nám něco povídáte nebo ne, vaši bývalí zaměstnavatelé si budou stejně jistí, že jste prozradil všechno, co jste věděl.“

„Máte pravdu,“ připustil von Stalhein. „Jenomže podle mých vlastních měřítek jde o otázku cti.“

„Pro mě je novinka, že tihle lidé mají na čest nějaká měřítka,“ prohlásil kousavě Biggles. „Nepřišel jsem, abych vám dělal nějaké poklony, ale oni vám vždy nedůvěřovali, protože vy jste měřítka cti měl. Právě proto byl váš konec nevyhnutelný!“

„To teď nehodlám pitvat, ale myslím, že bude poctivé, když mi předem povíte, proč se na Huga Schultze vyptáváte,“ odpověděl von Stalhein.

„Dobrá. To nezabere tolik času. Můj případ se týká velké loupeže diamantů, k níž došlo před nějakou dobou v Anglii. Lupiči přitom zabili vrátného. Uprchli a teď jsou na druhé straně Atlantiku. Jejich vůdce zamýšlel prodat drahokamy nějakému člověku v Tangeru. Jeho jméno neznáme. Mohl to být Schultz nebo jeho společník. Jenže k setkání v Tangeru nedošlo. Další tajná schůzka byla sjednána do San Franciska s mužem jménem Hugo Schultz. Já proti Schultzovi nic nemám. Hledám lupiče a vrahy, ale mohl bych narazit i na Schultze. To je všechno. Protože je dobré znát své protivníky, napadlo mě, že byste mi o Hugo Schultzovi mohl něco povědět. Jak vypadá, co je to za člověka, jakým způsobem pracuje a tak podobně.“

„Rozumím,“ přikývl von Stalhein. „Takže je to spíše kriminální případ. Řeknu vám, co vím, ale nedozvíte se mnoho, protože diamanty nebyly můj obor. To přece víte. Myslím, že vašeho člověka znám a musím vás upozornit, že to je velmi nepříjemný chlapík. Spojila mě s ním jeho chabá znalost angličtiny. Jednou jsem s ním proto musel odjet do Spojených států jako tlumočník a také, jak se domnívám, jako doprovod. Vládla totiž obava, že by mohl zmizet i s diamanty, které měl koupit. Později se v angličtině zlepšil a teď již patrně hovoří anglicky velmi dobře.“

„Vaši lidé mu tedy moc nedůvěřovali,“ ušklíbl se Biggles.

„Ti nedůvěřují nikomu. Nemohou si to dovolit.“

„Byl obchod s diamanty v mezích zákona?“

„To nevím. Schultz dostal diamanty a já se s ním k jeho

velkému smutku vrátil do Moskvy.“

„Proč byl smutný?“

„Navrhl mi, abychom se o drahé kameny rozdělili a řekli, že nám je zabavili celníci.“

„Takže on je v jádru podvodník,“ znovu se ušklíbl Biggles. „To jsou mi věci. Předpokládám, že jste na hru nepřistoupil.“

„Ne. Už jsem řekl, že jsme se vrátili.“

„Ohlásil jste to po příjezdu do Moskvy?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Schultz měl na vysokých místech dobré přátele. Nastavoval bych zbytečně krk.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Divím se, jak jste tam mohl tak dlouho vydržet. Dost by mě zajímalo, jak se dostal Schultz s diamanty přes celníci?“

„Je zkušený pašerák. To je hlavní důvod, proč ho pro tuhle práci vybrali. Zabýval se tím celý život. Jednou před mnoha lety se ale dopustil ošklivé chyby. V Marseille tehdy zastřelil francouzského celníka. Chytili ho a dostal doživotí. Když Němci za druhé války obsadili Francii, gestapo ho propustilo a používalo k pašeráckým akcím. Po válce utekl do Ruska, kde se bez potíží dostal ke své práci, ve které byl vzhledem k dlouholetým zkušenostem vysloveným mistrem. Odborníkem, jenž se vyzná ve všemožných tricích. Vymetl podezřelé kouty skoro všech světových velkoměst, jako nikdo jiný. Patrně se stále těší dobrému zdraví. Dejte si na něho pozor. Je to nesmírně nebezpečný člověk.“

„V jakém smyslu?“

„Nosí u sebe revolver a je vždycky připravený ho použít.“

„Jak vypadá?“

„Může mu být asi šedesát. Je vysoký a statný, vždycky pečlivě oholený a bude mít výraznou čelní pleš. Už dříve byl krátkozraký, takže musel nosit brýle. Ty a zároveň jeho velký oválný obličej a mírný výraz mu dávaly vzhled laskavého pana profesora. Opravdu se také často vydával za univerzitního profesora z Heidelbergu. Aby to prokázal, nosil s sebou samozřejmě falešné doklady. Poznáte ho však snadno, protože má jedno zvláštní znamení. Jako mladík měl nehodu v autě. Po ní má jednu nohu trochu kratší a při chůzi ji tahá za

sebou.“

„Děkuji vám,“ řekl uznale Biggles. „Tyhle informace mi velice pomohou. Vzpomenete si ještě na něco?“

„Ne, myslím, že to je všechno. Ale počkejte, přece ještě jedna maličkost. Jedné zemi se vyhýbá jako čert kříži. Jde o Francii. Bojí se, že kdyby ho poznali, zatkli by ho a musel by nastoupit starý doživotní trest.“

Biggles se zvedl. „Jsem vám velmi zavázán, von Stalheine. Ten chlapík, o kterém jste mi pověděl, může být můj člověk a nemusí, ale svými vlastnostmi přesně zapadá do toho, co o něm vím.“

„Budete ho hledat?“

„Ne. Jestli již diamanty vyzvedl, budou dávno v Rusku.“

„Pokud se jedná o dostatečně velké jmění, mohl je vyzvednout a nechat si je.“

„Hodnota ukradených diamantů se odhaduje zhruba na sto padesát tisíc liber.“

„Pěkná suma,“ sešpulil ústa Stalhein. „To by asi stačilo. Může to být příležitost, na kterou čekal celý život.“

„Jaká příležitost?“

„Shrábnout hromadu peněz a vypadnout.“

„Myslíte, že podleze Železnou oponu?“

„Tak nějak,“ usmál se Stalhein.

„To se mu tam nelíbí?“

„Ne víc, než se tam líbilo mně, ale hodilo se mu tam zůstat, jako jsem tam zůstal i já. Pamatujte si. Ruští agenti nepobíhají volně s velkými částkami peněz v kapse. Vždycky je někdo hlídá. Jak jsem vám už řekl, při jedné podobné akci jsem hlídal Schultze osobně, ačkoli formálně jsem ho doprovázel jen kvůli jeho hanebné angličtině.“

„Budu na to pamatovat,“ řekl zamyšleně Biggles. „A také již musím jít, připravil jsem vás o spoustu času. Mohu pro vás něco udělat?“

„Ne, děkuji. Daří se mi dobře. Po mých *zážitcích* tu nacházím velmi příjemné počasí a dobrou kuchyni.“

„Naše počasí a kuchyni lidé z kontinentu málokdy chválí,“ usmál se Biggles.

„Ano, jenže já k vám přijel až ze Sachalinu,“ projevil Stalhein

nečekaný smysl pro humor. „Začínám mít Anglii rád. A mám tu práci. Právě jsem dostal k překladu jednu tlustou knihu, která mě zabaví na delší čas.“

„Od koho?“

„Od generála Raymonda.“

„Dává si práci, aby vás uchránil od nebezpečných myšlenek,“ řekl Biggles. „Je to od něj hezké, ne?“

Von Stalheinovou tvář přelétl nucený úsměv. „Ať si s tím nedělá starosti. *Žádný* člověk, který poznal, jak to vypadá za zdí ruského vězení, nebude riskovat, že by se tam vrátil. Jakkoli se daří vašim třem zdatným pomocníkům?“

„Díky, nijak si nestěžuji. Jen mám dojem, že vás postrádají. Od doby, kdy jste přešel na anglickou stravu, chybí jim občas trochu toho vzrušení.“

„Až se vyplní mezera způsobená mým odchodem, budou mít práce až dost,“ prohlásil vážně von Stalhein.

Biggles došel ke dveřím. „Zatím sbohem. Vyrazím si na výlet, ale až se vrátím, přijdu se na vás podívat.“

„Rád si poslechnu, zda jste se sešel se Schultzem,“ prohodil von Stalhein, když otvíral dveře.

Se zamyšleným úsměvem sešel Biggles na ulici, zavolal si taxi a vrátil se do kanceláře.

Přátelé očekávali jeho návrat se zvědavostí, jež byla za daných okolností zcela pochopitelná.

„Byl doma?“ zajímalo zrzka.

„Ovšem,“ odpověděl Biggles, pověsil klobouk a šel ke své židli za stolem.

„Je pořád tak odměřený?“

„Ani ne. Dokonce pochválil naše počasí a kuchyni.“

„Víš, starouši, nezačínáš si nějak zvykat dávat všechny kamarády dohromady s roztomilým Erichem?“ zašpičkoval si Bertie a dal se do čištění monoklu. „Pověděl ti vůbec něco o tom Schultzovi?“ dodal.

„Víc než jsem čekal. Nebude takový šprýmař jako Stalhein.“

„Co tedy bude na programu?“ zeptal se Algy.

„Hned jak dostanu letenky, poletím s Gingerem do Mexika.“

„Proč jenom s ním?“

„Nemyslím, že by se tam našla práce pro všechny čtyři. Vypadali bychom jako okupační výsadek.“

„Jemináčku, rád bych se nechal vysadit,“ vyjekl Bertie. „Přece by sis nenechal *zábavu* jenom pro sebe. Pojedeme s tebou do Friska. Slyšel jsem o něm tolik, že bych se tam rád podíval. Ostatně nikdy nevíš, jak ti můžu být užitečný.“

„To platí i o mně,“ dodal Algy.

„Když to tak vidíte oba, dobrá,“ ustoupil Biggles. „Je možné, že se Ritzy vrátí do Friska, aby se tam setkal se Schultzem. Neuškodí tedy, když se po nich poohlédnete, zatímco já pojedu s Gingerem do Eltory. Neměli bychom se tam zdržet dlouho. Bylo by dobré, kdyby někdo z vás byl stále u telefonu, kdybychom potřebovali pomoc. Jak říkáš, člověk nikdy neví.“

„Jak chceš postupovat?“ zeptal se Algy.

„Chtěl bych sledovat stopy Lišáka Adamsona. To znamená, že v San Francisku nebo v Los Angeles koupím vůz, nejspíš ojetý, protože ho budeme potřebovat jen krátce. V něm s Gingerem přejedeme hranice a zamíříme do Eltory. Tam budu předstírat poruchu, abych měl záminku trochu se zdržet, a pokusím se zjistit, kde se skrývá banda. Eltora není velická, takže to bude trvat krátce. To vše za předpokladu, že Ritzy ze vsi neodjel. Kdyby ano, museli bychom za ním.“

„Jak zjistíš, zda má ještě diamanty?“ zeptal se Algy.

„Když bude v Eltoře, dá se z toho usoudit, že je stále má. Kdyby je totiž prodal, neměl by důvod zůstat v takové bohem zapomenuté díře. Jestli tam nebude, pokusíme se vypátrat, kam odjel. Nejspíš se vrátí do San Franciska na schůzku se Schultzem. Tebe a Bertieho budu samozřejmě průběžně informovat kam jedu. Vy budete ve Frisku hledat Schultze, případně zjistíte, zda tam byl a odjel. Ale o tom si promluvíme, až přijde čas.“

Biggles se odmlčel a přešel k mapě, která ležela rozložená na stole.

„Jak Lišák vyprávěl,“ řekl po chvíli, „překročil hranice Mexika v Sonoitě a brzy nato musel na vedlejší silnici opustit vůz. Měl fordku s kalifornským číslem. Po té silnici se chci dostat stejně jako on až do Eltory, doufám jen, že náš vůz bude v lepším stavu. To pro dnešek stačí. Začneme s přípravami.“

KAPITOLA PÁTÁ

VESNICE JMÉNEM ELTORA

Tak došlo k tomu, že se Biggles s Gingerem ocitli v místech tolik vzdálených jejich obvyklé operační oblasti.

Let do San Franciska pravidelnou leteckou linkou proběhl bez zvláštních událostí. Algy s Bertiem zůstali ve městě, aby čekali na další pokyny, zatímco jejich dva přátelé pokračovali do Los Angeles, kde Biggles koupil ojetý studebaker, který se zdál být v pořádku. Podle plánu pak odjel s Gingerem do pohraničního města Sonoity, kde Lišák Adamson, pokud bylo jeho vyprávění pravdivé, vjel se svou fordkou do Mexika.

Při hraniční prohlídce Ginger žasl, jak Lišák dokázal přejet hranice, když ho sledovala policie. Úředníci na obou stranách hranice byli totiž nesmírně zvědaví. Položili jim řadu dotěrných otázek a nejenže jim zkontrolovali pasy, ale pečlivě prohlídce neušla ani zavazadla. Podobné prohlídce podrobovali každého, o to byl Lišákův průjezd divnější. Když se mexický úředník ptal na účel jejich návštěvy, Biggles mu vysvětlil, že hledá vhodné dějiště pro filmové záběry. Chlapík vysvětlení chápavě přijal snad také proto, že Hollywood neležel daleko odsud. A pak studebaker vyjel na cestu, která se stále horšila, a jak víme, ještě víc se horšil stav spojky vozu.

Biggles se zrzkem tedy zůstali třet v mírném stoupání, aniž by věděli, zda jsou na správné silnici. Přechkali tak noc ve značné nejistotě a nepohodlí. Zrzka ještě ke všemu kousla do ruky jakási velká létající potvora. Dost ho to bolelo, takže probděl větší část noci.

Za úsvitu se probrali celí ztuhlí a prochlazení, protože řídký pouštní vzduch byl krutě studený. Ginger se postavil na nohy a otráveně si mnul ruku.

„Podívej na ten otok,“ vyzval přítele.

„Chtěl jsi poznat Západ, tak si nestěžuj,“ ušklíbl se Biggles, ale ani on nejevil nad svěžím jitem viditelné nadšení. „Vyjdeme na vršek a koukneme se, co leží na druhé straně. Na nějaké ranní mytí tady není ani pomyšlení.“

„Přijdeme tam jako párek pobudů,“ znechuceně zavrčel zrzek.

„Na tom jak budeme vypadat, mi příliš nezáleží,“ řekl Biggles.

„Hlavně abychom se dostali do vesnice. Až se najíme a napijeme, bude nám líp.“

Stalo se ale, že se do kopce vůbec nemuseli namáhat. Právě když chtěli vyrazit, objevila se nahoře velká skupina indiánů. Všichni muži, ženy i děti byli oblečení do pestrobarevných šatů.

„Štěstí se na nás usmálo,“ řekl Biggles. „Jistě byli v Eltoře nakupovat, takže ves nemůže být daleko.“

Tlupa indiánů spěchala k automobilu, který byl pro ně zajímavým a zábavným objektem. Oblehli vůz, aby si ho prohlédli. Biggles se jich optal, jak je daleko do Eltory a úlevně vydechl po sdělení, že Eltora leží v údolí hned za kopcem. Vůbec ho nenapadlo, že by jim ten pestrý a veselý zástup lidiček mohl nějak pomoci, nejvýše doufal, že někdo z nich zaběhne do vsi a upozorní tamní autodílnu, pokud tam nějaká je, na jejich nepříjemnou situaci. Indiáni však pochopili celou věc jako žert a vyřešili to po svém. Obklopili vůz a začali ho tlačit. Když Biggles viděl, co dělají, skočil za volant a nastartoval motor, aby jim co možná nejvíce pomohl. Stačilo to. Když Ginger viděl, že se vůz pohnul, posadil se vedle Bigglese a tak se za velkého jáсотu a křiku dostali až na vrchol stoupání. Jedno z děvčat věnovalo zrzkovi rajče. Vděčně ho přijal, protože měl vyprahlá ústa.

Biggles těm dobrým lidem poděkoval a za výkřiků *adiós* a *gracias* nechal vůz sjíždět po dlouhém svahu k cíli cesty, k obci choulící se mezi sady, palmami a obdělávanými poli v údolí, kterým protékala řeka.

„Díky bohu, že zase vidím domy,“ prohodil Ginger s ulehčením. „Už jsem si dělal starosti. Co podnikneme teď?“

„Nejlépe bude, když se napřed sami někde usadíme, vykoupeme se, jestli to bude možné, a něco sníme. Pak se poohlédneme po servisu, co se dá udělat s vozem. V tomhle stavu nám není k ničemu.“

„Podle toho co Lišák vyprávěl, tak když sem přišel, byl podobně zubožený jako my.“

„Hodlal jsem předstírat poruchu, abychom měli záminku proč se tu trochu déle zdržet, ale nakonec nemusíme nic předstírat,“ řekl s úšklebkem Biggles. „Asi se tu zdržíme déle, než nám bude milé.“

Vůz sjel kopec, a když se terén srovnal, vplížil se do Eltory.

Ukázalo se, že vesnici tvoří pouze dvě řady vápnem obílených domků z vepřovic s plochou střechou, stojících při prašné cestě. Auto zastavilo před špinavým psiskem, které sedělo uprostřed cesty a drbalo se. Několik hubených slepic důvěřivě hledalo ve vyprahlém prachu zapomenuté zrnko. Opodál vyrůstal topol, nabízející vítaný kousek stínu, který částečně dopadal i na domek s malým obchodem. Ten nabízel všemožné zboží včetně železářského, o čemž svědčila řada hrnců a pánví, rozložených přede dveřmi. Vedle zboží seděl na rozvrzané židli vyzáblý stařec, s tváří podobnou vydělané kůži. Měl dlouhý, zahnutý nos, takže připomínal dravého ptáka, jemuž již k létání došly síly.

Přestože vesnice vypadala špinavá a zchátralá, po pustině na druhé straně kopce v ní objevili řádku míst, která vypadala jako malé kousky ráje. Nad několika bílými zdmi stály v zelené zahradě pěkné vilky. Na mřížoví z látek visela vinná réva, která stínila *patia* a verandy. Na jiných místech, chráněných ploty ze zelených kaktusů, zářila rudá rajčata jako malé ohnivé koule. Žluté tykve se rozvalovaly v hýřivých houštinách květin, mezi nimiž byly známé jiřiny a řeřichy, hlavně však mnoho jiných květů, jež zrzek viděl prvně v životě. Ze zahrad vyhlížely koruny pomerančovníků a byla vidět i políčka kukuřice prorostlá plevem. Vysoko na uschlém eukalyptu, ze kterého se v dlouhých nepravidelných pruzích loupala kůra, sedělo několik luňáků a krčilo se v rychle sílícím horku.

Vedle pumpy, opřený o zábradlí, k němuž uvázal šlachovitého koně, si hověl hezký snědý mladík, s obrovským stříbrně lemovaným sombrerem na hlavě. Na sobě měl pestře vyšívanou košili, u krku rozhalenou, a kožené kalhoty. Na podpatcích jeho bot byly dlouhé, blyštivé ostruhy. Boky mu obepínal opasek s náboji a z pouzdra vyčnívala perleťová rukojeť revolveru. Přes rameno měl přehozen červený šál *sarape*. Mezi rty mu doutnala tmavá cigareta. Upíral černé oči na příchozí a netvářil se zrovna přívětivě, třebaže ne přímo nepřátelsky.

„Zdá se, že tu máš všechno jako na podnosu,“ dloubl do Gingera Biggles. „Tady stojí tvůj vytoužený střelec. Zeptej se ho, jestli dokáže šesti ranami prostřelit na srdcové šestce všechna srdce.“

„Ani mě nenapadne,“ odsekl zrzek. „Nezdá se mi, že by pochopil žert. Podle toho jak se tváří, tak kdyby si myslel, že si z něj

utahuji, asi by mi nadělal šest děr do košile.“

Biggles otevřel dveře vozu a vystoupil. „*Buenos días, señor,*“ pozdravil. „Můžete mi povědět, kde tu je nejlepší hotel?“

Chlapík odpověděl stejně zdvořilým tónem, ale výraz znechucení z jeho tváře nezmizel.

„*Buenos días, señores.*“ Ukázal na dům stojící o kousek dál, jehož střecha trochu vyčnívala nad ostatní. Přешel do angličtiny se silným americkým přízvukem. „Tady dostanete nocleh jedině v *Casa Grande*. To je zdejší *posada*.“

Biggles mu poděkoval, a když kráčeli k označenému domu, Ginger poznamenal: „Zdá se, že ho něco našťvalo.“

„Pokud máš pravdu, já to určitě nebyl,“ usmál se Biggles.

Zastavili u hostince, nad jehož dveřmi visel vývěsní štít se jménem *Casa Grande* — velký dům.

V *patiu*, pod zástěnou z pleteného rákosí seděli v proutěných křeslech dva muži, zabraní do vážného rozhovoru. Mezi nimi stál malý stolek a na něm láhev se dvěma sklenicemi.

Jeden z mužů byl velmi snědý tělnatý člověk, s prasečíma očkami a se splývajícím černým knírem. Ginger si pomyslel, že to může být *mestizo*, zpola Španěl, zpola indián. Byl bez klobouku a pouze v košili, kolem pasu měl karmínovou šerpu. Druhý muž byl mladší, tak kolem třicítky, štíhlý, hladce oholený, s delšími, jako havran černými, dozadu sčesanými vlasy. Byl rovněž snědý, ačkoli ne tolik jako jeho společník, a nebýt dobře ušitého obleku, který měl na sobě, mohl být také považován za místního rodáka. Zrzek usoudil, že může jít o Američana.

Bigglese to zřejmě také napadlo, protože se zastavil a oslovil ho anglicky. „Promiňte, je tohle hotel?“

Nemýlil se, protože mužova odpověď zazněla ve stejném jazyce, překvapivě bez amerického přízvuku. „To je zdejší *posada*, jestli mluvíte o tomhle,“ řekl chlapík a máchl paží kolem sebe.

„Můžeme tu dostat něco k jídlu?“

„V *posadě* určitě. Bude takové, jaké zde vaří.“

„A lůžko?“

„Vy tu chcete zůstat?“ užasl chlapík.

„Nic jiného nám nezbyvá,“ řekl mu Biggles. „Měli jsme poruchu. Zůstali jsme vězet na poušti a ještě bychom tam byli, kdyby

nám nepomohli nějakí dobří indiáni a nevytlačili nás na kopec.“

„Co se vám porouchalo?“

„Spojka stávkuje. Je tu nějaký servis nebo opravna?“

„Není. Můžete dostat trochu benzínu. Starý Lorenzo naproti mívá v krámku pár kanystrů.“ Ukázal na starého Mexičana se zahnutým nosem, který stále seděl před krámkem.

„Nemá nějaké náhradní díly?“

„Nejvýš pár šroubů a matic. Po náhradních dílech tu není velká poptávka.“

„Jste Američan?“ zeptal se Biggles poněkud neomaleně.

„Více méně,“ pousmál se muž.

Druhý muž náhle vstal a nasadil si na hlavu odřenou čepici, jež nesporně patřila ke stejnokroji. S pánovitým výrazem přistoupil k návštěvníkům.

„Odkud jste přijeli?“ zeptal se důležitě.

„Přijeli jsme právě ze Spojených států,“ řekl Biggles.

„Američani, co?“

„Ne, jsme Angličané.“

„Ale, ale. Co tu pohledáváte?“

Biggles se vžil do role, kterou se rozhodl hrát. Právě totiž pochopil, že nikdo nepřichází do Eltory bez zřejmé příčiny.

„Hledáme nějaký místní kolorit pro filmování pod širým nebem.“

„Opravdu? A já jsem zase od policie. Vaše pasy prosím.“

Biggles a Ginger vytáhli malé modré knížky vyzdobené znakem Spojeného království.

Policista je podrobně prohlížel. Zrzkovi se zdálo, že nejvíc ho zajímají fotografie na třetí straně, které studoval mnohem déle, než bylo nutné. Pak úsečně prohlásil: „Vaše pasy nejsou v pořádku. Musíte jít se mnou na policejní stanici.“

„Jsou v naprostém pořádku,“ zavrčel Biggles. „Přece vidíte, že je orazítkovali vaši lidé v Sonoitě.“

„Vy jste přejížděli hranici v Sonoitě?“ vmísil se do hovoru druhý muž.

„Ano.“

„Neviděli jste tam náhodou modrý cadillac, nebo nepotkali jste ho cestou?“

„Ne. Jediné vozidlo, které jsme viděli cestou, vlastně nebylo auto, ale vrak fordky, trčící z písku.“

Muž se usmál. Byl to zvláštní vědoucí úsměv a zrzka napadlo, co asi o tom chlapík může vědět.

Biggles se obrátil k policistovi a snažil se hovořit klidně, protože věděl, že nepohodnout se s úředníky v cizí zemi je čirý nerozum. „Co budeme dělat na policejní stanici?“

„Počkáte tam, dokud nepošlu do Hermosilla pro povolenky.“

„Jaké povolenky?“

„Povolení, že můžete zůstat v zemi.“

„To už přece máme.“

„V pasech musí být razítko z velitelství policie v Hermosillu.“

„Proč v Hermosillu?“

„Je to hlavní město našeho státu Sonora.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Kdož ví?“ pokrčil rameny policista.

Biggles pohlédl na druhého muže. „Takhle se to v Mexiku dělá vždycky?“

„Když to Juan říká,“ zněla odpověď provázená širokým úsměvem. „Nemůžete se přít s mužem zákona.“ Chlapík se zřejmě dobře bavil, jako kdyby se těšil z žertu, jehož pointu zná jen on sám.

Gingerovi však nebylo do smíchu. Jméno Juan mu zaznělo v hlavě jako zvuk zvonu. Podle Lišáka to bylo jméno policisty v Eltoře. Nikdy by ho nemohl znát, kdyby tu nebyl. Měli tedy další důkaz o pravdivosti Lišákova vyprávění.

„Kolik peněz máte s sebou?“ vybafl policista.

„Jen kolik budu potřebovat,“ řekl vyhýbavě Biggles.

„Okamžik,“ přerušil hovor druhý muž a hleděl na Bigglese stále s pobavenou shovívavostí. „Vy jste v Mexiku prvně, co?“

„Ještě jsem tu nikdy nebyl,“ odpověděl Biggles.

„Pak dovolte, abych vás informoval. Ještě jste totiž nepochopil, čemu slouží tohle divadlo. Nebo to víte?“

„Ne.“

„Juan čeká na spropitné. Není na tom nic neobvyklého. Policisté v dírách, jako je tahle, jsou uboze placení. Strčte mu dvacet dolarů a bude po potížích.“

Tak přesně tohle se přihodilo také Lišákovi, pomyslel si zrzek.

Protože byl bez peněz, přišel mu na pomoc Ritz.

Třebaže to Bigglesovi bylo proti mysli, pochopil moudrost rady, kterou dostal. Pohádat se s policií bylo to poslední, co by chtěl. Sáhł do peněženky, vylovil pár bankovek a podal je strážníkovi.

Účinek se dostavil okamžitě. Policista se rozzářil. „*Gracias, señor,*“ děkoval. „Hodně velký děkuji,“ pokusil se dokonce o díky anglicky.

„Tak jak to bude s ubytováním?“ zeptal se Biggles.

„*Que desea, señor?*“

„Jaké mám přání? Potřebuji se vykoupat, najíst a vyspat,“ řekl Biggles.

„Pepée!“ zařval policista.

Zatímco čekali, než se ukáže hospodský, došlo k příhodě, která možná nic neznamenalala, ale neušla zrzkově pozornosti. Hezký, snědý Mexičan, jehož předtím viděli okounět na ulici, nasedl na koně a jel pomalu kolem hotelu. Když k nim dojel, přitáhl uzdu a zvíře zpomalilo. Muž, který poradil Bigglesovi jak na policistu, se zarazil, vstal a zatápal rukou v kapse. Jezdec se ušklíbl a pobídl koně kupředu. Ginger si všiml uštěpačného výrazu jeho tváře. Také policista jako by znejistěl a rychle ustoupil stranou.

Tím vše skončilo, protože vzápětí se vynořil hostinský, kulatý umaštěný mužík s tenkým černým knírem, který mu visel po stranách až ke bradě. Měl na sobě šedou košili, špinavé bavlněné kalhoty a na nohou sešmajdané sandály.

„Postarej se o ně!“ nařídil mu policista a povýšeně pokynul rukou.

„*Si, señor.*“

Hostinský došel k vozu pro kufry, pohlédl na návštěvníky a kývl hlavou. „Pojďte, *señores,*“ řekl.

Ginger si všiml, že dlouho nespouští oči z mizejícího Mexičana na koni.

Společně s Bigglosem pak následoval hostinského do hotelu a tak jako on překročil nekonečný zástup červených mravenců, kteří pochodovali mezi dveřmi.

Muž je nejprve zavedl do koupelny, snad proto že byla v přízemí nebo proto, že Pepe byl hrdý na tuto mimořádnou vymoženost svého hotelu. Ve skutečnosti šlo o primitivní zařízení

venku za zadními dveřmi, totiž o cínovou vanu, kolem které byl zatažený potrhaný závěs. Voda tam přitékala pomocí pumpy z nádrže na dešťovou vodu. Dostalo se jim poučení, aby vodou šetřili. Bylo jí málo, protože deště se hodně opozdily. „K řece je pro vodu daleko a také v ní je málo vody,“ řekl dobrý hospodář Pepe. „Jestli déšť nepříjde již brzy, nastanou pro obec krušné chvíle.“

V hotelu nikdo jiný nebyl a tak si mohli vybrat ze tří ložnic pro hosty. Byly to dva dvoulůžkové pokoje a jeden jednolůžkový. Biggles se rozhodl pro dvoulůžkový pokoj s okny na ulici. Zařízení již nemohlo být jednodušší. Sestávalo ze dvou železných postelí s pokrývkami, které by mohly být mnohem čistší, z šatníku obloženého rákosem, z jedné rozpadající se židle a malého dřevěného stolku s umyvadlem.

Když si vybrali pokoj, Pepe do něj přinesl zavazadla a odešel.

„Říká se, že historie se neopakuje,“ řekl Biggles a pohlédl vážně na zrzka. „Poznal jsi toho chlapíka v *patiu*?“

„Ne,“ pozvedl obočí Ginger. „Ty ano?“

„Zpočátku taky ne, ačkoli mi jeho tvář připadala povědomá. Pak se mi to vybavilo a vzpomněl jsem si. Oholil si knír a nechal si narůst kotlety. Je hubenější než býval a od slunce více opálený. Jsem si ale jistý, že se nemýlím.“

„Nenapínej mě. Kdo je to?“

„Corny Cornelli, jeden z Ritzyho společníků.“

„To znamená, že tu je i Ritzy?“

„Zdá se, že ano.“

„Co to bylo za řeči o modrém cadillacu?“

„Myslím, že Corny čeká na jeho příjezd. Proto seděl dole. Modrý vůz buď patří bandě, nebo by v něm mohl přijet Schultz ze Států. Zatím nevím, co je pravda, ale brzy se to ukáže. Musíme rozehrát partii opatrně. Stačí, aby na nás padl stín podezření, a všechno se může nečekaně zvrtnout. Corny a ten policista jsou zaručeně spolu jedna ruka.“

„Něco ti povím,“ řekl zrzek, svlékající si před koupelí šaty. „Corny je možná policistův kamarád, ale s tím fešáckým kovbojem si nepadli do oka.“

„Taky jsem si všiml. Až přijde čas, určitě poznáme, co za tím vězí.“

„Pošleš Raymondovi telegram, že je Corny tady?“

„Ne. Rozhodně ne odsud. Bylo by to příliš riskantní. Jestliže si Ritzy ochočil policistu, můžeš se vsadit, že s pošťákem si poradil stejně.“

„Mohl bys zprávu zakódovat.“

„Kódovaná zpráva z Eltory? To by bylo samo o sobě podezřelé. Mohli by nás zavřít jako špiony nebo něco na ten způsob. Ale o tom si pohovoříme později, teď ze sebe smyjeme špínu a půjdeme se dolů najíst.“

Tak proběhl příchod Bigglese a Gingera do Eltory.

KAPITOLA ŠESTÁ

RITZY VYPRÁVÍ

Následující hodinu Ginger vychutnával s požitkem. Z šatů a obuvi vyklepal písek, který mu odíral kůži. Vykoupal se ve vlažné vodě, která nebyla příliš čistá, ale neměl náladu na to, aby se zabýval drobnostmi. Najedl se dosyta, přestože mu jídlo moc nechutnalo. Maso bylo tuhé a studené, rýže nedovařená a k tomu *tortillas*, což je mexický chléb, připravovaný z obilí, které se přes noc namočí a pak se rozmělní na těsto. Z toho se uhnětou velmi tenké placky, jež se pečou se na pánvi bez tuku. Jsou syté, ale zpočátku poněkud těžko stravitelné. Ginger konečně pochopil Niftyho, kterému se již *tortillas* zajíдалy a který tak toužil po anglickém chlebu, po rybě a smažených hranolcích. Káva byla slabá břečka bez chuti. Jediným pokrmem, proti němuž nic nenamítal, bylo lahodné ovoce, kterým zde končilo každé jídlo.

„Necpi se tak těmi švestkami,“ varoval ho Biggles, když se srzek na ovoce přímo vrhl. „Dej si ode mě poradit. Místo něčeho takového si vybírej jenom ovoce, které má slupku, jako pomeranče a banány. Když ji sloupneš, máš jistotu, že to co je pod ní, je čisté. To u švestek nebo hroznů nikdy nevíš. Mohl na nich sedět hmyz, o němž nevíš, odkud přiletěl. Jako třeba obří komár, který večer okusoval tvou špinavou ruku. Stejně tak nevíš, jestli člověk, který ovoce trhal, měl umyté ruce. Snadno chytíš úplavici, a jestli se ti to povede, tak na ni budeš vzpomínat celé roky.“

Ginger věděl, že Biggles mluví z vlastní zkušenosti a uposlechl

jeho rady.

Více než švestkám se ovšem věnovali rozboru situace. Biggles měl největší starost o vůz, protože pokud jim ho někdo neopraví v Eltoře, a podle toho co se dověděli, naděje byla žalostně malá, budou odkázáni jen na své nohy. Peněz měli s sebou dost, ale na nákup nového auta to nestačilo, i kdyby objevili nějaké na prodej. Biggles uvažoval o tom, že požádají o pomoc Algyho a Bertieho. Domníval se, že by se to dalo udělat, aniž by vzbudili podezření, jenže se nechtěl pouštět do akce tak brzy. Napadlo ho, že pošle do Friska telegram s domluvenými výrazy, jimž by rozuměli pouze oni, sdělí jim, že hledaní zločinci jsou stále v Eltoře a požádá je, aby předali zprávu Raymondovi. Dopis by byl bezpečnější, ale ani on ani Ginger nevěděli, jak dlouho by trvalo, než by došel do San Franciska. Na poště se zatím nechtěl ptát.

V dané chvíli bylo nejdůležitější zvolit pro spojení bezpečnou cestu a také doufat, že se o Ritzym něco dovědí, aniž by se museli sami přímo vyptávat. Corny věděl, že přijeli dva Angličané a dalo se čekat, že Ritzy o nich brzy uslyší. Přijede asi do hotelu, aby zjistil, co jsou zač a co hledají v tak zapadlém koutě.

Biggles měl svoji historiku připravenou a předem poučil Gintera, v jakém znění ji asi přednese. Doufal také, že zprávu o tom, proč se tři lotři dosud zdržují v Eltoře, dříve či později některý z nich vypráví sám. Až dosud si celkem snadno ověřili, že Lišákovo vyprávění o pobytu v Eltoře je v podstatě pravdivé, bez ohledu na to, jak dalece překroutil některé skutečnosti ve svůj prospěch. Když potom vyšli z patia, ponechali událostem volný průběh. Jak se Biggles vyjádřil, bylo by hloupé *přelézat* ploty, dokud k nim ani nedošli.

Když kráčeli přes ušpiněnou, mravenci zamořenou halu, uslyšeli Pepeho, majitele *posady*, jak mluví s nějakou ženou, asi se svou manželkou. Zastavili se. Pepe něco dost rozhodně prohlašoval, ale mluvil tak rychle, že zrzek smysl řeči nepochopil. Několikrát však padla tři jména a o jednom z nich nemohlo být žádných pochyb. Bylo to Cornelliho jméno. Druhá dvě byla José a Margarita. Když hlasy umlkly, Biggles zase vykročil.

„Je divné, že tu je Cornelli pod svým jménem,“ špitl Ginger.

„Nemůže užívat falešné jméno, to by musel mít falešný pas,“

řekl tiše Biggles. „Prověřovali by ho na hranicích. Jen si vzpomeň, co dělali úředníci s námi. Jeho minulost tady nikdo nezná, nemá tedy žádný důvod, proč by neužíval svoje vlastní jméno a totéž platí i pro jeho milé přátele.“

„Pochopil jsi, o čem se Pepe vybavoval?“

„Částečně. S námi to nemá nic společného. Jedná se o jakousi dívku. Týká se to Cornelliho a ještě nějakého Josého. Pepe tvrdí, že brzy dojde k veliké nepříjemnosti. Jestli si Cornelli zahrává s některou zdejší dívkou a její otec nebo přítel mají proti tomu námitky, může tu dojít k pěkné rvačce.“

„Dočetl jsem se, že lidé v těchto krajích umějí dobře zacházet s nožem.“

„Dokud ho nevrází do nás, a já se vynasnažím, abych jim k tomu nedal příležitost, nemusíme si s tím lámat hlavu,“ řekl Biggles bezstarostně, když se zastavili v *patiu*, aby si prohlédli prašnou, sluncem zalitou ulici. Nikde nebylo živé duše.

„Zdá se, že venku je zas pěkně teplo,“ poznamenal Ginger.

„Proto jsou lidé zalezlí doma,“ odpověděl Biggles. „My dva se ale trochu projdeme, abychom se vyznali v Eltoře.“

„Nezdá se ti to nebezpečné? Kdybychom náhodou narazili na někoho z bandy, mohl by tě poznat.“

„Ne, neznají mě. Proto mě sem poslali. Cornelli mě viděl zblízka a nepoznal. Stejně to bude s ostatními. S řemeslnými zločinci jsme celkem vzato neměli mnoho co dělat.“

Prošli celou ulici a viděli jen dvě starší ženy, které klábosily u otevřeného okna krámků, kde něco nakoupily. Když šli kolem nich, Ginger zachytil úryvek hovoru. Padlo v něm jméno, které již jednou slyšel. Jméno José.

„Ten chlapík José, ať už je to kdo chce, je pořád na přetřesu,“ zabručel.

Autodílnu nenašli, ale Biggles si promluvil se starým Lorenzem, o kterém se Corny zmiňoval, že má benzín. Dověděli se od něho, že trochu benzínu skutečně má a muž o sobě dokonce tvrdil, že je *mecánico*, neboli mechanik. Neměl však žádné náhradní díly, takže se spojkou jejich vozu, s *embrague*, nemohl nic dělat. Pomohl jim odtlačit vozidlo, stojící dosud na cestě kde ho nechali, do stínu několika blízkých stromů.

Nic jiného nemohli dělat a tak se po kratičké procházce vrátili do *patia*, aby unikli žhnoucímu slunci. Tam si udělali na křeslech pohodlí, pokud jim to dovolila hejna dotěrných much a vrátili se k problému, jak se vypořádat s dopravním kolapsem, který hrozil stát se vážnou překážkou v Bigglesových plánech.

„Dostali bychom se do pěkné kaše, kdyby se ukázalo, že musíme odsud rychle zmizet,“ řekl Biggles zamračeně. „Jedna věc je jistá, vůbec nepřichází v úvahu, že bychom do Států šlapali tou vyprahlou pouští pěšky. Musí tu být nějaké pravidelné spojení po jiné trase. To si zjistíme. Nastala ale jiná situace, než kdybychom měli svůj vůz a byli nezávislí na dopravě.“

„Vidím, že přijíždí auto,“ poznamenal Ginger a narovnal se, aby lépe viděl. „Jestli jedou do Států, mohli by tam s sebou dovézt náš vzkaz.“

Automobil, prostorný overland s poznávací značkou Spojených států, zastavil v mračnu prachu před hotelem. Vystoupili z něj dva chlapíci v bílých tropických oblecích. Jeden byl jako ze škatulky, druhý již méně elegantní a upravený, a oba pomalu kráčeli k *patiu*. Elegantního muže poznal zrzek okamžitě. Byl to Ritzy Brabinsky. O druhém si domyslel, že to je Nifty Brimshaw, přestože ho nemohl poznat. Vypadal totiž jinak než na fotografii. Byl snědý, jako všichni ve vesnici, a nechal si narůst knír slámové barvy. Ani ten však nezakryl, že jde o svérázného Londýňana z předměstí. Měl vyzáblou tvář, ostré rysy, rychlé ostražitě pohyby a oči, které si nikdy nedopřály klidu. Gingerovi připomínal kunu, číhající před kurníkem.

Ritzy kývl na pozdrav a sklesl na volné křeslo. „Přeji vám dobré jitro,“ řekl přívětivě. „Nemáme tu často návštěvníky, ale jeden můj přítel mi sdělil, že dva přijeli, tak jsem se zastavil, jestli vám nemůžeme nějak pomoci. Slyšel jsem, že máte malý problém.“

„Ano, děkuji,“ kývl Biggles. „Je to trochu víc než malý problém. Auto nám vypovědělo službu a zdá se, že s tím nemůžeme nic dělat. Sedím s přítelem a přemýšlíme, jak zpátky do Států.“

„Spěchá to?“

„Nějaký den nás nezabije. Času máme dost, ale nechce se nám tu sedět a smažit se déle než je nutné.“

„Myslím, že jste Angličan.“

„Ano, správně.“

„Co vás přivedlo do téhle zapadlé díry?“

„Obchodní záležitost.“

„Slyšel jsem něco o filmu.“

„Chtěli jsme vidět, jak vypadá skutečné Mexiko a navrhli nám výlet do Eltory. Je to prý místo, kde je najdeme.“

„Ten kdo vám to řekl, měl pravdu.“

„No, teď jsme tady a stojíme před otázkou, jak se dostat zpátky do Států. Je jedno kudy pojedeme, když na to přijde. Můžete nám něco navrhnout?“

„Jakou závalu má váš vůz?“

„Spojka nefunguje. Trochu prokluzovala, už když jsme vyjeli, ale dorazil jsem ji v jemném písku při jízdě tou odpornou cestou přes poušť. Už tam jsem pochyboval, jestli nápad s Mexikem patřil mezi ty lepší.“

„Spojka? To nevypadá dobře,“ svažtil čelo Ritzy. „Dát si sem poslat od výrobce novou by trvalo dlouho, a i kdybyste ji dostal, pochybuji, že by ji někdo zdejší dokázal namontovat. Tady nemůžete chtít, aby se něco udělalo rychle. Čas tu pro lidi nic neznamená. Pro vás by bylo nejlepší požádat někoho, kdo tudy pojedě, aby vás svezl do Hermosilla na vlak. Mezi Hermosillem a hranicí je mnohem lepší silnice, ale do města jezdí odsud málokdo.“

„Taky by to znamenalo, nechat vůz tady.“

„Mohl byste se pro něj později vrátit.“

„Vy sám asi do Hermosilla nepojedete?“

„Ne. Docela rád bych vás tam zavezl, ale náhodou právě čekám na přítele, který přijede ze Spojených států a je důležité, abych se s ním setkal. Už by tu měl každou chvíli být. Vlastně již teď má zpoždění.“

„Až s vámi ukončí jednání, vrátí se do Států?“

„Asi ano, ačkoli je možné, že zamíří do Mexico City.“

„Mohl by nás svézt.“

„Mohu se ho na to zeptat.“

„Díky. To je od vás velmi laskavé. A co vy? Usadili jste se tady na trvalo?“

„To se teprve uvidí. Bydlím se dvěma přáteli ve vilce na kraji vesnice. Přijďte někdy na skleničku. Náš dům najdete snadno, je asi čtvrt míle odsud, na pravé straně silnice. Na vratech má název Los

Palmeras.“

„Co tu, proboha, děláte?“

„Správná otázka,“ zasmál se chlapík. „Co když vám povím, že mám důvody k domněnce, že nedaleko odsud se pod pískem skrývá vydatné naftové ložisko? Věřil byste? Ovšem najít je a pak dostat koncesi k těžbě jsou dvě obtížné věci.“

„To jste mě zaskočil, ale můžete mít pravdu,“ vyhrkl Biggles. „Jednou jsem byl v Iráku a ta poušť...“ Odmlčel se. „Mohl bych vám objednat pítí?“ zeptal se pak nevinně.

„Pivo je teplé a káva, kterou dělá Pepe, je nepoživatelná. Jedině pomerančovou šťávu. Rád se s vámi napiju. V tomhle horku by člověk stále jen pil.“

Biggles kývl na Pepeho a objednal pomerančovou šťávu.

„To byl asi váš přítel, který mluvil se zdejšími policisty, když jsme se sem dokodrcali?“ zeptal se, zatímco čekali.

„Ano, správně.“

„Vyšel nám vstříc. Tajně mi poradil, jak se postavit na správnou stranu zákona.“

„Říkal mi o tom,“ usmál se Ritzy. Pak se rozhlédl a zašeptal: „Máte u sebe hodně peněz?“

„Ani ne. Proč?“

„Hlídejte si je. Peníze se tady občas záhadně ztratí.“

„Budu na to pamatovat,“ odpověděl Biggles, když Pepe postavil nápoje na stůl a odšoural se zpět do domu.

„Tak na zdraví!“ řekl Ritzy a zvedl sklenici. „Pane... ehm, myslím, že jsem ještě neslyšel vaše jméno.“

„Bigglesworth. Tady můj přítel je Hebblethwaite.“

„Bigglesworth. Poněkud zvláštní jméno,“ zamumlal Ritzy. „Ale už jsem ho někde slyšel. Myslím, že nějaký člověk toho jména je ve Scotland Yardu a má něco společného s létáním. Je to snad nějaký váš příbuzný?“

Bigglesův výraz se nezměnil. Zavrtěl hlavou. „Co já vím, žádný z mých příbuzných již nežije,“ řekl lhostejně. „Když ale o tom mluvíme, myslím, že jste mi také neřekl, jak se jmenujete.“

„Brabinsky. Nicolas Brabinsky. Jsem naturalizovaný britský občan. Můj přítel se jmenuje Sam Brimshawe a druhý, kterého jste potkali ráno, je Charlie Cornelli.“

„Díky,“ usmál se Biggles. „Teď se všichni známe.“

„No, musíme jít,“ řekl Ritzy. „V téhle malé díře se určitě zase brzy uvidíme.“ Vstal a oba muži se rozloučili. Vrátili se stejnou cestou, kudy přijeli.

Po jejich odjezdu zrzek pohlédl s vážným výrazem na Bigglese. „Hrůza,“ vydechl. „Vždyť on tě zná.“

„Nesmysl. Jenom o mně ví. Patří přece k podsvětí a tam od někoho slyšel moje jméno. Netrap se tím. Kdyby mě poznal, vypadal by náš rozhovor docela jinak.“

„Nezdá se být tak docela špatný.“

„Nedej se oklamat slušným chováním,“ řekl Biggles. „Přijel sem za jediným účelem a nafta to není. Teď si nás chtěl prohlédnout a odhadnout, co může čekat. Zločinec musí mít stále otevřené oči. Dozvěděli jsme se o něm víc než on o nás. Víme, že je pořád tady, což je důležité. Znamená to, že dosud neprodal diamanty. Někde tu stále jsou a Ritzy čeká na Schultze nebo na jiného agenta, který přijede v modrém autě a převezme je. Pokud uvažuji správně, objeví se modrý cadillac už brzy. Vyplývá z toho, že jsou se Schultzem ve spojení, jinak by neznali značku a barvu jeho auta.“

„Kdybychom ho hlídali, mohl by nás dovést k diamantům.“

„Co tě napadá. Ten se k nim ani nepřiblíží. Vzpomeň si, co říkal Lišák. Zatím měl ve všem pravdu, takže i zbytek jeho výpovědi bude pravdivý. Podle něj Ritzy diamanty ukryl a druzí dva nemají tušení kam. Nevzdají se ale podílu na lupu, pokud doufají, že ho získají. Jsou na tom dost bídně, protože nemají peníze. Ritzy drží ruku na pokladně.“

„Vystupuje pod svým vlastním jménem.“

„Už jsem přece říkal, že to jinak nejde. Kdyby užil jiné jméno, než které má v pase, dostal by se do křížku s úřady. Nikdy by ho nepustili přes hranice.“

„Co uděláš, když přijede chlápek v modrém cadillacu a nabídne se, že nás svezde do Států?“

„To by se mi náhodou hodilo,“ usmál se Biggles. „Nenechal bych si to ujít, protože když proběhne obchod s Ritzym, budou diamanty v autě. Pohlídali bychom je, aby je nesebral někdo jiný. Ale taky bych si rád v klidu pohovořil s Niftym. Lišák tvrdil, že Nifty má Mexika plné zuby a já tomu docela věřím. Možná že by se s

ním dalo jednat.“

„Pokud neví, kde jsou diamanty, pochybuji, že by nám řekl něco, co ještě nevíme.“

„Může vědět o tom, co právě hodlá dělat Ritzy. Patrně bude také vědět, kdo přijede v cadillacu. My se nebudeme vzrušovat a počkáme na jejich příští tah. Když se během jednoho nebo dvou příštích dnů nic nepříhoda, přijmeme Ritzyho pozvání a zastavíme se v jeho vile na skleničku a na kus řeči.“

„Něco mi připadá zvláštní,“ svažtil čelo Ginger. „Nedovedu si představit, že by se Ritzy rozloučil s diamanty, aniž by za ně dostal zaplacení. Myslím tím peníze v hotovosti. Pravděpodobně by nepřijal úhradu šekem od člověka, kterého již třeba nikdy neuvidí. Výplata šeku se dá v bance pozastavit. Ritzy nebude překupníkovi Schultzovi, nebo kdo vlastně přijede, natolik důvěřovat. Jistě si uvědomuje, že jakmile se jednou s diamanty rozloučí, už je nikdy neuvidí.“

„A co s tím?“

„Dovedeš si představit Schultze, že cestuje v zemi, jako je tahle, se čtvrt milionem dolarů v kapse? Koneckonců i když Schultz ví, že jedná se zlodějem, jak zabrání Ritzymu, aby vzal peníze a zmizel s nimi? Když bude chytrý, odjede s dolary i diamanty.“

„Také mě to napadlo,“ odpověděl Biggles. „Mohu se proto jenom domnívat, že Schultz ví, co dělá. Rozhodně ale nemá smysl pokoušet se najít na to správnou odpověď. Dozvíme se ji, až přijde čas. A je tu ještě další záhada. Proč se Schultz tak strašně opozdil? Má snad něco za lubem? Tyhle věci se však nepochybně vyřeší samy. Teď mám dojem, že jsme za těch pár hodin od příjezdu udělali spoustu práce.“

KAPITOLA SEDMÁ

SMRT PŘI MĚSÍČKU

Zbytek dne proběhl klidně. Bylo strašné horko, které odrazovalo každého, aby vyrazil dál, než nutně musel. Mouchy zcela ovládly vzdušný prostor, byly uvnitř i venku a naplňovaly vzduch protivným bzucením, které dráždilo všechny.

Biggles se překonal a došel na poštovní úřad. Vrátil se však se

špatnou zprávou. Z pošty nebylo možné telegrafovat, neboť vynález užívající morseovku do Eltory dosud nedospěl. Tím odpadla možnost vyslat do San Franciska telegram a Biggles po návratu do hotelu napsal Algymu stručný dopis. Pečlivě vybíral slova, aby mu sdělil, jak dojeli, a že jsou kvůli poruše vozu odkázáni jen na své nohy. Psaní ukončil poznámkou, že v Eltoře našli, co hledali.

„Algy pochopí, že se jedná o Ritzeho a jeho společníky,“ sdělil Gingerovi, když mu podával dopis, aby ho donesl na poštu.

„Jak dlouho potrvá, než tam dojde?“ zeptal se zrzek.

„Zeptej se znovu u přepážky,“ pokrčil rameny Biggles. „Už jsem se té staré dámy na poště ptal, ale nemá ani potuchy.“

Pozdě odpoledne, když seděli v *patiu* a stále rozebírali situaci, kdo se neobjevil, jako Nifty.

„Zajímalo by mě, co tady chce,“ řekl Biggles tiše. „Můžeš vzít jed na to, že se na nás nepřišel podívat jen ze zdvořilosti.“

Nifty si k nim přisedl a přijal Bigglesovo pozvání na sklenici vína. Biggles čekal, zda něco nevyklopí sám a Gingerovi se zdálo, že chce něco říci, ale neví, jak by začal. Napadlo ho, že se asi bojí, aby se nevyjádřil nesprávně.

Biggles se pokusil trochu ho pobídnout. „Už jste tady dlouho?“ zeptal se.

„Až moc dlouho,“ zavrčel Nifty. Vrčel odměřeně, se zřetelným londýnským přízvukem.

„Proč tu zůstáváte, když se vám v Eltoře nelíbí?“

„Musím tu něco dokončit. Mimochodem, než se objeví náš kamarád ze Států, nemám právě moc peněz v hotovosti. Vy jste na tom určitě líp. Udivilo mě, jak rychle jste se tu zařídili.“

„Lituji,“ řekl chápavý Biggles. „Peníze nám vystačí stěží na tenhle výlet, zvláště když musíme počítat s opravou vozu.“

„Bál jsem se, že to řeknete,“ vzdychl Nifty.

„Jestli chcete odjet do Anglie, potřebujete slušnou hromádku peněz.“

„To právě vím. Až se kamarád objeví, budu na tom hned s prachama dobře, ale teď je to bída. Vůbec nevím, co ho zdrželo. Ani bych se nedivil, kdyby cestou zabloudil. Tohle je zatraceně zapadlá díra, čert aby ji vzal. Jestli sjel z cesty, může skončit v pekle.“

„Co uděláte, když nedojede?“

„Z toho mám právě hrůzu,“ zabručel Nifty. „Nevím. Něco mu do toho muselo přijít, jinak už by byl tady.“

„Co dělá váš přítel ve vile — jak že se jmenuje?“

„Brabinsky.“

„Je na stejné lodi jako vy?“

„Jasně.“

„Má přece vůz. Proč nezajede do Států a nezjistí, co se stalo s člověkem, na něhož čekáte?“

„To není tak jednoduchý. Já třeba nechci *zpátky* do Států a Ritzzy zrovna tak.“

„O kom to mluvíte?“

„Přece o Ritzym. To je jeho přezdívka. Fakt je,“ sypal ze sebe v náhlém záchvatu upřímnosti, „že když jsme tam byli, měli jsme kapičku problémů, však víte, jak to chodí.“

Nifty se náhle zarazil, patrně si uvědomil, že moc povídá.

Slunce zapadlo do velkého ohnivého kotle mezi kopci a zaplavilo obzor barvami plamenů. Ohňostroj však netrval dlouho a noc začala zatahovat nad krajem temnou záclonu. V oknech a ve dveřích domku zazářila první světla, neboť uliční osvětlení bylo dosud v Eltoře hudbou daleké budoucnosti. Nifty dopil víno a zvedl se, zdálo se, že se chystá odejít. Místo toho však jen o krok ustoupil, až téměř zmizel v hlubším stínu verandy. Z nového stanoviště tiše pozoroval postavu, která se pohybovala ve stínech na opačné straně ulice.

Ginger sledoval jeho pohled a poznal Cornelliho. Na rameni měl zavěšenou kytaru.

„To je váš druhý přítel, že?“ zeptal se Niftyho.

„Jo. Zatracenej blázen. Koleduje si o malér. Řekl bych, že ho omrzel život.“

„Proč?“

„Já vím kam má namířeno. To je nápad, začít si něco s holkou jinýho chlápka v takovýhle vesnici. Ritzzy mu už párkrát řek, aby s tím koukal přestat, poněvadž nestojíme o takovýhle maléry. Když se ti dva porvou, budou potíže s policií a Ritzzy ví dobře, že když si něco takovýho začne v Mexiku, nikdo neví, jak to skončí. Koukám, že ten cvok v tom jede dál.“

„Kdo je ten druhý?“

„Nějakej José Fonderi. Opravdovej *caballero*. *Hidalgo*, jak tady říkají. Má haciendu nahoře na řece. Slyšel jsem o něm, že se topí v penězích. Podle všech zdejších je to pěkně divokej kovboj, co u sebe pořád nosí revolver. Táta tý holky Cornymu moc nepřeje, vždyť José je skoro snoubenec. Starej, to je grand. Prachy moc nemá, ale je v něm španělská krev. José by byl pro Margaritu dobrá partie.“

„Co starý pán dělá?“

„Je profesor něčeho, nevím čeho. Říkají, že píše knihu o kytkách na poušti. Měl bych Ritzymu o tom říct. Pořádně se vyleká, jestli si Corny něco začne.“

„Je José ten člověk, kterého jsem dnes ráno viděl? Hezký chlap s červenou *sarape*?“

„To je on. Corny ho tady ráno taky viděl. Mluvil o něm s Ritzym a Corny slíbil, že mu uhne. A teď jde za slečinkou! Blázen! Musím zpátky!“ Nifty mávl na pozdrav a spěšně vyrazil ven.

„Mám dojem, že Nifty je skoro zralý na to, aby povídal,“ řekl zamyšleně Biggles, „ale bojí se, vyklopit nám toho moc najednou. Zkoušel to po svém. Když dostane čas, poví nám víc. Vesnice je mu naprosto cizí a má jí po krk. Jestliže sem brzy nedorazí *cadillac*, na který čekají, a on nedostane svůj podíl z kořisti, nedivil bych se, že vyvede něco zoufalého. Nemá peníze na cestu domů. Když to sečteme, a přidáme k tomu Cornyho, který si proti příkazu Ritzeho zahrává s děvčetem, musí být ovzduší v jejich vile pěkně napjaté.“

Biggles se na vteřinu odmlčel a pak navrhl, aby se před spaním trochu prošli. Lákal ho večerní chládek. Zrzek souhlasil. Zvedli se tedy a vydali se prašnou cestou na kopec, ze kterého je do vsi dovezl jejich zubožený studebaker. Všude byl klid. Mrazivý chlad noci se teprve chystal k sestupu na zemský povrch a vzduch byl po palčivém odpoledním vedru osvěžující.

Za chvílku dolehlo k jejich uším tlumené brnkání na kytaru a zpívající mužský hlas. Zjistili, že ty romantické zvuky vycházejí z hájku pomerančovníků, vedle něhož stála dvoupatrová vila. Její bílé stěny svítily v jasném měsíčním světle, které ozařovalo také krátkou příjezdovou cestu vedoucí ke vstupním dveřím. Na okamžik se zastavili, ale nespatriili tam ani pohyb. V jednom z otevřených horních oken se svítilo.

„Někdo zpívá svému děvčeti,“ poznamenal Biggles, když

vyrazili dál.

„To bude Corny.“

„Samozřejmě. Nesl kytaru a víme, že je muzikant. Navíc pochází z Jižní Ameriky, takže patrně mluví španělsky, jako by se narodil v Barceloně.“

Minuli poslední domy a stoupali do kopce. Když dosáhli vrcholu, našli si místo na vyčnívající skále a posadili se, aby se trochu rozhlédli. Vesnice pod nimi vyhlížela ve světle měsíce mnohem lépe než za dne. Malá blikavá světla v oknech a temné stíny jí dodávaly plastičnost a půvab, uprášená, šedivá místa zakryla tma. Biggles vylovil cigaretu a zapálil si, zrzkovy oči okouzleně těkaly po rozlehlém údolí. Všude bylo ticho, jen jednou se z veliké dálky ozvalo slabé, chvějivé zavytí kojota.

Pak zrzek vzhlédl, aby se oddal zázraku noční oblohy, na které zářilo asi tisíckrát víc hvězd než v osvětleném Londýně. Byly také mnohem jasnější a vypadaly jako bodové svítlny zavěšené v temné modři nebeské klenby. Zdály se být tak blízko, že vysoko letící letadlo by se mohlo s některou srazit. Jasně zářící stříbrný měsíc byl již vysoko nad vzdálenými kopci a zaléval krajinu přízračným světlem. Pak se zrzek podíval do kraje, kde obrovité *saguaros* vrhaly do písku fantastické stíny.

Náhle se nedaleko nich ozval tlumený dusot a zacinkání postroje. Ginger tím směrem pohlédl a zjistil, že z pouště míří do vesnice jezdec. Dotkl se Bigglesova ramena a ukázal na muže, jehož kůň se pomalu prodíral *chaparralem*. Jezdec na koni byl součástí krajiny, ale z nějakého důvodu, který Ginger nedokázal pojmenovat, bylo v osamělé postavě, tiše se blížící z pustiny, něco zlověstného. Pak je jezdec minul a o kousek dál vjel na cestu. Neviděl je, protože se nikdy nepřiblížil víc než na padesát yardů a sedící muže zčásti zakrýval stín rozvětveného kaktusu.

„Myslím, že to byl Josέ,“ vydechl Ginger, když kůň s jezcem zmizeli ve svahu spadajícím k vesnici. „Poznal jsem to obrovské sombrero.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Jestliže jede navštívit svou dívku a najde pod oknem Cornyho, jak jí zpěvem vyznává lásku, neskončí to dobře. Nebudeme se do toho plést a ještě chvíli tu posedíme.“

Uběhlo několik minut a náhle ticho skončilo. Přerušil je třesk výstřelu, po kterém následoval zoufalý výkřik. Poznali ženský hlas.

„A je to tady!“ vyhrkl Biggles a vyskočil.

„Myslíš, že jeden z nich zastřelil druhého?“

„Nenamlouvej si, že teď někdo loví králíky,“ zavrčel Biggles a znovu si sedl. „Nevstávej, nás se to netýká.“

Jak tak bez hnutí čekali, za chvíli uslyšeli dusot kopyt koně uhánějícího do vrchu a po chvíli projel kolem nich jezdec v oblaku prachu. Tentokrát jel po cestě a nemohl je přehlédnout. Ginger spatřil v měsíčním světle jeho bledou tvář, obrácenou směrem k nim. Viděl také, jak mu ruka sjela k boku, ale byl to zřejmě jen instinktivní pohyb, nebo jezdec v okamžiku změnil své rozhodnutí, protože kůň uháněl dál a brzy zmizel v nekonečné pustině.

„Tak to opravdu byl José,“ zamumlal Ginger.

„Ovšem.“

„Viděl nás.“

„Nemohli jsme mu ujít.“

„Jestli Cornyho zastřelil, ví, že můžeme proti němu svědčit.“

„Ano. Hromská smůla. Nechceme se do toho zaplést, takže uděláme nejlíp, když si dáme na ústa zámek. Jak jsem řekl, s námi to nemá co dělat.“

„Lidé z vesnice stejně vědí, kdo střílel. Všichni věděli, k čemu se schyluje. O ničem jiném nemluvili.“

„Co se týká nás, můžeme být rádi. Ze tří darebáků zbyli jen dva. Pojd', vrátíme se do hotelu. Nezapomeň, kdyby se někdo vyptával, že jsme nic neviděli.“

Sešli do vesnice a zamířili k hotelu.

Bigglesovy naděje, že se dostanou do postelí nepozorováni, se nesplnily. Před domem, odkud slyšeli kytaru, ležel tváří v prachu mrtvý muž a nad ním stáli tři muži. Jedním z nich byl policista Juan, druhé dva Ginger neznal. Vzápětí ho napadlo, že nejvyšší z nich, starý muž důstojného vzezření, bude dívčin otec. Policista je uviděl a zavolal na ně. Když přišli blíž, zrzek poznal, že muž na zemi je skutečně Cornelli.

„Kdo to udělal?“ vyštěkl Juan.

„Jak to mám vědět,“ odpověděl Biggles. „Co se stalo?“

„Nevidíte? Zastřelili ho.“

„Je mrtvý?“

„Ano, mrtvý. Odkud jste přišli?“

„Byli jsme na kopci.“

„Co jste tam dělali?“

„Byli jsme se projít, než půjdeme spát. Seděli jsme na skalisku a pozorovali mexickou noc. Já si tam vykouřil cigaretu. Uslyšeli jsme výstřel. Ted' jdeme domů. Nevíte, kdo střílel?“

„Ne.“

Odpověď Gingera zaskočila. Přestože byl v Eltoře jenom krátkou dobu, slyšel toho dost a dost, aby z toho vyvodil jasné závěry. Co potom vesničané, které případ vzrušoval celé týdny?

„Jak je to dlouho, co jste šli kolem tohoto domu na kopec?“

„Asi půl hodiny.“

„Viděl vás tu někdo?“

„Ne,“ odpověděl Biggles podle pravdy. „Slyšeli jsme nějakého muže hrát na kytaru a zpívat, ale neviděli jsme ho. Když jsme před odchodem byli v *posadě*, viděli jsme seňora Cornelliho jít kolem s kytarou. Ted' právě přijel člověk, který to potvrdí. Byl v té době s námi.“

Z auta, které právě zastavilo vedle skupiny, vystoupili Ritzy a Nifty. Museli slyšet Bigglesovu výpověď.

Policista se obrátil k Niftymu. „Byl jste dnes večer v *posadě* a mluvil tam s těmito pány, když šel kolem seňor Cornelli?“

„Ne,“ ohradil se Nifty. „Nemluvil!“ opakoval, jako by mu jedna lež nestačila.

Zrzek na něj užasle pohlédl, protože ho tak drzá lež překvapila. Pak mu ale svitlo a pochopil. Nifty nechtěl, aby jeho šéf věděl, že s cizinci mluvil.

„Tak kdo tady lže?“ vyštěkl Juan.

„Nikdo,“ řekl Nifty. „Tihle pánové se jen špatně vyjádřili. Je pravda, že jsme se spolu viděli v *posadě*. Šel jsem si tam jen pro cigarety.“

Tohle tedy Nifty řekl Ritzymu, aby vysvětlil svoji nepřítomnost, pomyslel si Ginger.

Ritzy na partnera ostře pohlédl, ale neřekl nic.

„Vrátím se ke své dceři, je velmi rozrušená,“ ozval se starý muž a potvrdil tak zrzkovu domněnku. Obrátil se a odcházela k domu.

„Také půjdeme domů,“ řekl Biggles policistovi. „Kdybyste se nás chtěl ještě na něco zeptat, najdete nás v posadě.“

Juan nic nenamítal a tak vykročili.

„Nikdo nemůže pochybovat o tom, že střílel José,“ vyjádřil svůj názor zrzek, když byli z doslechu.

„Pokud to mohu posoudit, máš pravdu,“ přikývl Biggles. „Ale beze svědků to bude těžké dokázat.“

„Proč tedy ten vyděračský policista jednoznačně prohlásil, že neví, kdo střílel?“

„Zaručeně pro to měl důvod. Zná zvyky zdejších lidí lépe než my. Třeba ho napadlo, že Cornelliho zastřelil starý pán.“

„Tomu nevěřím.“

„Nifty nám přece řekl, že se otci nelíbí, jak Corny nadbíhá jeho dceři,“ pokrčil rameny Biggles. „Nezapomeň, že ve Španělsku chápou čest rodiny nesmírně vážně. Když se děvčeti domluví sňatek, má přísný zákaz stýkat se s jinými muži. Třeba tančit s někým cizím, smí pouze v přítomnosti své matky. Myslím ale, že my dva máme ve věci jasno, tak co záleží na tom, jak střelbu vyšetří Juan? Corny byl patrně mužem, který zastřelil vrátného v Londýně při loupeži diamantů. Nosil revolver. Pokud to je pravda, dostal jen to, co mu patřilo už dávno.“ Biggles se usmál. „Nemyslím si ani, že došlo ke vraždě. Náš milý José byl jen trochu hbitější při tažení zbraně.“

„Všiml sis, jak se Nifty kroutil, když jsi před Ritzym řekl, že s námi mluvil v hotelu?“

„Jistě. Rozmyslně lhal. Kdybych měl soudit podle toho, jak se na něj Ritzy díval, zaručeně mu nevěří.“

V té věci dostali důkaz dříve, než se nadali. Ke dveřím hotelu měli už jen pár kroků, když vedle nich zastavilo auto, ze kterého vyskočil Ritzy. Rychle přistoupil k Bigglesovi a zeptal se: „Byl můj přítel Brimshawe dnes večer v hotelu s vámi?“

„Myslím, že jsem to trochu popletl,“ odpověděl Biggles klidně. „Právě o tom mluvíme. Utkvělo mi v paměti, že jsem ho dnes viděl, ale to bylo tehdy, když tu byl s vámi.“ Biggles to pronesl dosti hlasitě, aby to slyšel i Nifty sedící ve voze.

„Díky,“ kývl hlavou Ritzy. „To jsem chtěl vědět. Jen tak ze zvědavosti.“ Přátelsky kývl, usedl za volant a odjel.

„To byl tak trochu tanec mezi vejci, ale nerad bych se s Niftym

rozkmořil, alespoř zatím jeřtě ne,“ řekl Biggles, když vstoupili do hotelu. „Kdybych přiznal, že tu Nifty s námi rozmlouval, sotva by se odvážil znovu s námi promluvit. Neodpustil by nám, že jsme ho neochránil před Ritzym.“

KAPITOLA OSMÁ

MODRÝ CADILLAC

Sotva se následujícího rána vynořilo na východě slunce, dalo každému jasně najevo, že nastává další žhavý den.

„Nejprve se musíme postarat o auto, nebo si sehnat jiný dopravní prostředek,“ řekl Biggles, když se oblékali. „Nemůžeme tu jen tak sedět a nic s tím nedělat. Ritzzy není hlupák a jistě už mu vrtá hlavou, proč jsme sem přijeli. Musíme alespoř budít *zdání*, že máme velké starosti, jak se odsud dostat. Eltora nejsou zrovna světové lázně, které by člověka sváděly k delšímu pobytu. Porucha vozu se nám nakonec docela hodila, ale značně mě zneklidňuje, že v případě nutnosti, nemůžeme vyklidit bojiště. Jakmile se nasnídáme, musíme přijít na to, jak se odtud v případě nouze dostat.“

Seřli do *patia* a Pepe jim přinesl snídani. Nedokázal promluvit o ničem jiném než o smrti Cornelliho a nijak se netajil tím, že ví, kdo to udělal. Dalo jim dost práce, než se ho zbavili.

Když dojedli své frijoles, objevil se policista Juan. Přisedl si k nim a přijal nabídnutý šálek kávy. Také muž zákona byl přirozeně plný dojmů z té hrozné události a ujišťoval je, že zná muže, který se za to musí zodpovídat. Přitom na ně zamrkal. Bylo jasné, že co se týká jeho, je výsledek *pátrání* předem hotovou věcí. Sdělil jim důvěrně, že José byl vždycky divoch a s pistolí zacházel až příliš obratně.

„Jste si jistý, že to udělal?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě že to udělal,“ prohlásil policista, užasle vykulil oči a dodal to, co považoval za zcela dostatečný důvod k vraždě: „Cornelli přece dolézal za jeho děvčetem.“

„Už jste Joseho zatkl?“ zeptal se Biggles zvědavě.

„Ne.“

„A uděláte to?“

„Hmm...“ Policista Juan znepokojeně zvažoval otázku. „Pořlu

pro něho,“ řekl konečně.

„Proč jste ho ještě nevyslechl?“ ptal se dál Biggles.

„V tom vedru?“ pozvedl obočí Juan. „Jeho hacienda leží sedm mil od obce. A kromě toho,“ dodal významně, „nosí revolver!“

Biggles musel utajit úsměv, neboť ještě nikdy od nikoho neslyšel tak prostoduché doznání zbabělosti.

Juan hodil na stůl drobný předmět. „Tohle je kulka, která zabila seňora Cornelliho,“ prohlásil dramaticky. „Lékař ji vyndal z jeho mozku.“

„Proč ji nosíte s sebou?“ zeptal se Biggles. „Co s ní hodláte dělat?“

„Nechám si ji na památku,“ řekl nenuceně Juan. „Mám ve sbírce už několik kulek a o všech bych mohl vyprávět. Mohli byste slyšet, jak zemřel každý ze zabitých.“

Ginger se při tom hloupém a děsivém vychloubání zamračil. Navíc mu bylo jasné, že Juan vlastně vyšetřování skončil, aniž by s ním pořádně začal. Buď proto, že se znamenitého pistolníka bál, nebo proto, že vražda v této části Mexika nebyla nic neobvyklého.

„Tak co uděláte?“ zeptal se.

Juan neodpověděl, zastrčil kulku do kapsy a vstal.

„Jo, ženy,“ vzdychl pak. „Ty jsou příčinou všeho neštěstí na tom našem světě, *señores*.“

Ukázka moudrosti vesničanů z Eltory ještě nedozněla a Juan již pochodoval ulicí ke svému úřadu.

Biggles se za ním díval s výrazem nelibosti i pobavení. Potom se otočil ke Gingerovi. „Takže José nakonec Cornelliho nezabil,“ řekl. „Nějak se to zauzluje.“

„Jak to myslíš?“ užasl zrzek.

„Nechci tvrdit, že to vím určitě, ale v životě jsem už viděl dost kulek, abych o nich něco věděl. Když jsme po příjezdu viděli Josého a zastavili se, abychom se ho zeptali na cestu k hotelu, měl v pouzdře starý kolt pětačtyřicítka, s perleťovou rukojetí. Neušlo ti to?“

„Ne. Všiml jsem si toho.“

„Jako u všech starších revolverů se do něj nabíjejí olověné, měkké kulky. Pokud José chtěl někoho zastřelit, sáhl by snad po svém revolveru, ne? Proč nám tedy zdejší Sherlock právě ukázal kulku z osmatřicítky s tvrdou špičkou, takovou, kterou se střílí z

moderních automatických pistolí? Samozřejmě nemohu vědět, zda José nemá ještě druhou, moderní zbraň, ale připadá mi to více než nepravděpodobné.“

„Když ale nestřílel José, kdo to udělal?“ vyhrkl zrzek. „Viděli jsme ho jet na místo střelby, nebo aspoň kolem něj. A celá vesnice ví, že měl k zabití motiv.“

„To je na věci nejhorší. Protože motiv činu byl zřejmý, všichni dospěli ke stejnému závěru. Juan si je tak jistý, že Cornelliho zabil José, že se o tom ani nenamáhá přemýšlet. Měl pohromadě své závěry dřív, než doběhl k mrtvému. Otázky, které kladl, byly jen formální. Nevím, kdo Cornelliho zastřelil, ale teď bych vsadil na to, že José to nebyl, bez ohledu na to jak silný měl motiv. Kdo jiný mohl mít důvod zabíjet? Dívčin otec? Víme, že se mu nelíbilo, jak se Cornelli dvořil jeho dceři, a jestli chceš namítat, že to není důvod k zastřelení člověka, nezapomeň kde jsme. Nejsme přece v Anglii, tohle je Mexiko.“

„Nevypadá na vraha,“ namítl váhavě zrzek.

„A José ano? Ale třeba ani neměl v úmyslu Cornelliho zabít. Mohl vystřelit jenom proto, aby umlčel serenádu, jako když někdo hodí kamenem po kočce, co vríská na zahradě. Třeba zasáhl zamilovaného kytaristu čirou náhodou. Starý pán nemohl být v té době daleko.“

„Stejně se mi to nezdá,“ zavrtěl hlavou Ginger. „Když jsem viděl ujíždět Josého, štal koně jako člověk, který nemá čisté svědomí. Viděl jsi ho také.“

„Mohl se domnívat, že výstřel patřil jemu.“

„Tím spíš by neujel,“ přel se Ginger. „Není zbabělec.“

„Mohl si myslet, že vystřelil dívčin otec. V tom případě by ránu neoplácel z obavy, aby neublížil nastávajícímu tchánovi. Vzpomeň si, že třeskla jen jedna rána. Ale proč...“

Biggles se zarazil a zahleděl se na ulici „Rány boží!“ vydechl. „Podívej, kdo sem jede!“

Ginger otočil hlavu a trhl sebou.

Jezdcem, který se blížil ulicí, byl totiž José. Před *posadou* zastavil koně, seskočil z něj, přehodil otěže přes zábradlí a šel přímo k užaslé dvojici.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil s mírnou úklonou. „Mohu se

vás na něco zeptat?“

„Odpovíme vám, jak nejlépe umíme,“ odvětil Biggles zdvořile.
„Neposadíte se? Mohu vám něco nabídnout?“

„Ne, děkuji. Včera večer jste seděli na kopci nad osadou,“ řekl José a bylo to spíš oznámení než otázka.

„To souhlasí,“ kývl Biggles.

„A viděli jste mě?“

„Ano.“

„Řekli jste to někomu?“

„Ne.“

„Ale?“ zvedl obočí José. „Pročpak ne?“

„Protože jsem se naučil hledět si jen svého.“

„Víte, že tu večer zabili člověka?“

„Ovšem.“

„Víte, co si všichni myslí? Že Cornelliho jsem zabil já?“

„Jistě.“

„Věříte tomu?“

„Než odpovím na otázku, *señore*, dovolte, abych se vás taky já na něco zeptal. Máte ještě jiný revolver než ten, který nosíte v pouzdře?“

„Ne, nemám. Tenhle mi stačí. K čemu bych se tahal ještě s druhým revolverem?“

„V tom případě nevěřím, že jste střílel,“ usmál se Biggles.

„Pak jste jediný člověk ve městě, který si to myslí,“ řekl José hořce. „Máte k tomu nějaký důvod?“

„Jistě. Dnes ráno tu byl Juan a *ukázal* nám střelu, která zabila Cornelliho. Ta kulka nevyšla z vašeho revolveru!“

„Upozornil jste na to Juana?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Už jsem řekl, *señore*, že nezasahuji do věcí, jež se mě netýkají, a už vůbec nehodlám poučovat policisty.“

„V Mexiku to je rozumná zásada, *señore*,“ pousmál se mladík.
„Ale vy mi možná dobře nerozumíte. Já jsem skutečně chtěl zbavit Eltoru toho *gringa* Cornelliho. Měl jsem k tomu dobrý důvod, a proto jsem také včera večer přijel do vesnice. Jenomže někdo udělal práci za mne. Jednal jsem bohužel bezhlavě a odjel jako blázen.

Kdybych měl to potěšení Cornelliho zastřelit, zůstal bych na místě. Nebylo by na tom nic zahanbujícího. Věci se ale vyvinuly jinak a já nehodlám trpět, aby mě vinili z něčeho, co udělal někdo jiný. Lidé by si mysleli, že jsem zbabělec, který utekl z místa činu.“

„Vy jste ale skutečně utekl.“

„Ne z toho důvodu, jaký máte na mysli.“

„Ve chvíli, kdy byl Cornelli zastřelen, musel jste být blízko něj. Viděl jste člověka, který střílel?“

„Ano. Víte přece, jak jasně svítil měsíc. Vystřelil a zmizel.“

„Do domu?“

„Jak to myslíte?“ zamračil se José.

„Napadlo mě, že by to mohl být otec señority Margarity.“

„Ne, *señore*. Cornelliho nesnášel, ale nezastřelil by ho. Ten by nezabil ani mouchu. Nevím, proč Cornelli se svými přáteli přijel do Eltory, ale už se tu potloukají příliš dlouho.“

„Víte o nějakém důvodu, proč by se chtěl Cornelliho zbavit někdo jiný?“ zeptal se Biggles.

„Ne, *señore*. Nevím. Teď musím za Juanem. Napřed jsem však chtěl mluvit s vámi, abych zjistil, co o věci víte. *Adiós, señores*, a tisíceré díky. Kdybyste někdy potřebovali pomoc, postačí, když mi dáte vědět. Ve vesnici bývám často.“

José se lehce uklonil a mávl sombrerem. Mrštně vyběhl na ulici, skočil do sedla a pobídl koně.

„Ví, kdo zastřelil Cornelliho,“ řekl Biggles s očima upřenýma na jezdce.

„Myslíš, že to jde oznámit Juanovi?“

„Nevím. Kdybychom ho včera večer neviděli, nebyl by tu důkaz, že byl ve vesnici. Lidé by nadále nepochybovali o tom, že Cornelliho zastřelil, ale chyběl by důkaz. Proto za námi přišel. Chtěl hlavně vědět, zda jsme řekli Juanovi, že jsme ho viděli.“

„Věříš tomu, co říkal?“

„Každému slovu. Je to čestný člověk, hrdý jak Španělé bývají a to už u nich něco znamená. Všimni si, jak přiznal, že se chystal Cornelliho zastřelit. Nenechá si však hodit na krk něco, co nikdy neudělal. V tom je rozdíl. Jsem si jist, že jede za Juanem. My teď ale na vraždu zapomeneme, projdeme se po vsi a poptáme se, jestli Eltora vůbec má nějaké spojení se světem.“

Vyrazili ulicí a za necelou hodinu se ujistili o tom, čeho se Biggles obával. Eltora neměla pravidelné spojení s ostatními kraji Mexika s jedinou výjimkou. Jednou měsíčně sem přijížděl autobus z Hermosilla, který přivážel zboží a vracel se s výrobky zdejších obyvatel. Ve vesnici objevili dva prastaré soukromé automobily a jeden džíp, nebo spíše rachotinu, která z něj zbyla. Ve vesnici ovšem bylo dost koní, mul a oslů, ale o takovém způsobu dopravy Biggles odmítl uvažovat. Značně sklíčení se vrátili do hostince a sklesli do svých křesel v *patiu*. Seděli tam asi dvacet minut, když je hluk přijíždějícího auta přiměl, aby zvedli hlavy. Uviděli, jak se k hotelu blíží uprášený cadillac modré barvy.

„Zdá se, že Schultz konečně dorazil,“ zavrčel Biggles. „Doufal jsem, že k tomu tak brzy nedojde. Pro nás to znamená, že budeme mít napilno. Trčíme tu bez vozidla, a jakmile Schultz naloží své diamanty do auta, můžeme se s nimi rozloučit. Jednání s Ritzym mu může zabrat pár hodin, ale možná jen několik minut. Bude potom k popukání sledovat, jak se vrací do Států a my mu jen zamáváme a popřejeme šťastnou cestu.“

Automobil zastavil. Seděli v něm tři muži, z nichž jeden stáhl okénko a zavolal: „Je tohle hotel?“

„Tady tomu tak říkají,“ odpověděl Biggles.

Muži vystoupili. Jeden nesl objemný kufřík. Všichni kráčeli k *patiu* a ten, který promluvil, je vedl. Byl to vysoký člověk s brýlemi se silnými čočkami a při chůzi kulhal. Přesně odpovídal popisu, který Biggles dostal od von Stalheina. Zbývající dva muži kráčeli v těsném závěsu za ním a rozhlíželi se kolem jako číhající psi.

„Doprovod,“ zašeptal Biggles. „Schultz přijel a vypadá to, že má s sebou peníze.“

Schultz hlasitě zavolal hospodského a pak pohlédl na Bigglese. „Dostaneme tady něco k pití?“ Mluvil anglicky s výrazným cizím přízvukem.

„Úspěšně si můžete vsadit jen na pomerančovou šťávu,“ poučil ho Biggles.

Objevil se Pepe, ukláněl se a mnul si ruce, jako by si je nad stolem omýval.

Schultz objednal nápoje a poručil si hodně vody. Vypadal uhrátý a unavený. Znovu se podíval na Bigglese. Ukázal na odcházejícího

Pepeho a zeptal se: „Mluví tenhle chlapík jinak než mexickou španělštinou?“

„Ne,“ odpověděl Biggles. „Mohu vám pomoci? Co potřebujete?“

„Chci tři pokoje nejméně na jednu noc. Nemíním jet tou ohavnou pouští dvakrát v jednom dni.“

„Máte smůlu,“ řekl Biggles. „Tady mají jen tři pokoje a v jednom jsme se usadili my. Ale jeden ze zbývajících je dvoulůžkový.“

Schultz mu věnoval pronikavý pohled. „Zůstanete tu dlouho?“

„Nerad bych, ale porouchal se mi vůz.“

„Takže máte taky smůlu,“ ušklíbl se Schultz a neomaleně se k Bigglesovi otočil zády.

Přišel Pepe s nápoji. Z toho jak je všichni tři do sebe nalili, bylo jasné, že je jeden žiznivější než druhý a Ginger to dokázal pochopit. Potom vstali a následovali Pepeho, aby zjistili, jak luxusní pokoje dostanou.

Biggles pohlédl s nevyzpytatelným úsměvem na Gingera. „Dostali jsme společnost.“

„Vidím. Víš určitě, že to je Schultz?“

„To by v tom musel být čert, kdyby to byl někdo jiný.“

„Co si teď počneme?“ vzdychl zrzek.

„Upřímně řečeno, nevím. Věděli jsme, že Schultz přijede, ale nepočítali jsme s tím, že si přiveze dva ochránce. Pokud zůstanou přes noc, jak řekl, máme několik hodin, abychom si vše promysleli. Budeme je pozorovat. Podle toho co Schultz udělá, poznáme jestli už převzal diamanty.“

Tři nově příchozí byli ještě uvnitř a podle šplouchání vody ze sebe smývali prach. Vtom se na ulici objevil Nifty. Pospíchal, chvílemi dokonce běžel.

„Zprávy se tu šíří rychle,“ prohodil Ginger. „To je nápad, běžet v takovém vedru.“

„Opravdu uhání jako vítr,“ zabručel Biggles. „Mám tušení, že se něco semlelo. Jestli se Ritzy dověděl, že cadillac konečně přijel, proč nepřišel sám? A proč nepřijeli vozem?“

Nifty doběhl. Ve tváři byl bledý a celý se třásl. „Jak dlouho je tady,“ vyhekl a ukázal na modrý automobil.

„Přijel před pár minutami,“ usmál se Biggles.

Niftyho tvář se stáhla do neveselého úsměvu. „Zrovna dneska,“ zasténal a klesl do křesla.

„Proč, stalo se něco?“ zeptal se Biggles. „Copak to není auto, na které jste čekali?“

„To jo, ale...“

„Jaké ale?“

„Přijel pozdě.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Biggles a snažil se neprojevovat velký zájem.

„Copak jste to neslyšeli?“

„Nic jsme neslyšeli. Co se stalo? Vzpamatujte se, člověče.“

Ať již Biggles očekával jakoukoli odpověď, určitě ne tu, kterou dostal.

„Ritzy!“ vyhrkl Nifty.

„Co je s ním?“

„Zatkli ho.“

„Zatkli?“ vykřikl nevěřícně Biggles. „Proč by ho zatýkali?“

„Pro vraždu.“

Biggles vytřeštil oči. „A koho měl zavraždit?“

„Cornelliho.“

V Bigglesových očích svitlo porozumění. „Kdo přivedl policii na ten nápad?“

„José. Viděl ho střílet.“

„Ach!“ vydechl Biggles. „Kde je teď Ritzy?“

„Odvedli ho na policejní stanici.“

Nifty si bezradně otřel upocenou tvář.

„Vzchopte se a povězte nám, co se stalo,“ požádal ho Biggles.

KAPITOLA DEVÁTÁ

BIGGLES UZAVÍRÁ DOHODU

Zatímco se Nifty usilovně snažil znovu nabýt duševní rovnováhu, Biggles se otočil k zrzkovi. Z tváře mu dosud nezmizel nechápavý výraz.

„Takže to místo Josého byl nakonec Ritzy,“ vydechl polohlasem. „Tahle možnost mě vůbec nenapadla.“

„Hledali jsme přece někoho, kdo má motiv,“ řekl Ginger.

„Ano, ale když o tom teď přemýšlím, tak Ritzy měl dokonce dva motivy, třebaže by málokdo uvěřil, že ho dovedou až ke vraždě. Cornyho milostný románec, mohl všechny dostat do potíží. To Ritzy nemohl potřebovat. Druhý možný motiv byl ovšem mnohem šerednější. Když totiž vyřadil Cornyho ze hry, ubyl při dělení peněz jeden z podílníků. Ritzy byl navíc přesvědčen, že mu vražda projde. Věděl, co si všichni vesničané myslí, a skálopevně počítal s tím, že z útoku obviní Josého.“

„Takže jsme zapomněli, s kým máme tu čest,“ zamumlal zrzek.

„Vy věříte, že Ritzy zastřelil Cornelliho?“ obrátil se Biggles na Niftyho.

„O tom nemá cenu pochybovat,“ odpověděl zachmuřeně Nifty. „Řekl jsem vám, že José viděl Ritzyho střílet a poldové i lidi ze vsi uvěří spíš jemu než Ritzymu. Kromě toho mají i další důkaz. Dneska ráno přijel do vesnice policejní velitel z Hermosilla na měsíční kontrolu. Přivezl si s sebou dva poldy a nejdřív se zastavili u Juana. Právě prý jim vyprávěl o vraždě, když tam vešel José a práskl jim, co viděl v noci. My jsme se o tom dověděli pozdě. Až když policejní velitel, Juan a oba další poldové přišli do naší vily. Tvářili se nevinně a docela kamarádsky. Velitel chtěl vidět Ritzyho pistolku. Řekl, že si chce jen ověřit číslo na zbrojním pasu. Ritzy nic netušil a zbraň mu dal. Choval se jako jehňátko. No a vtom měl na rukou klepeta. Krucinál! To jste měli vidět, jak se tvářil.“

„Jakou měl pistoli?“

„Nevím jakou měla značku, ale byla to automatická osmatřicítka. Prý z ní vystřelil jen jednu ránu. Juan měl u sebe kulku ráže osmatřicet a tvrdil, že to je ta, která uvízla Cornymu v hlavě. Byla stejná, jako náboje v Ritzyho pistoli.“

„To nevypadá pro Ritzyho dobře.“

„Kdybyste se mě zeptali, rovnou řeknu, že nemá nejmenší šanci a já jsem v pěkný bryndě.“

„Proč si děláte starosti?“

„Proč? Co si teď počnu? Nemám ani cent. Nedostanu se domů a tady taky nemůžu žít ze vzduchu.“

„Jak je to s autem, se kterým jezdil Ritzy? Komu patří?“

„To patří nám všem. Složili jsme se na něj.“

„Tak přece můžete zajet na nejbližší britský konzulát a ohlásit jim, že jste v nouzi. Jestli ovšem nemáte nějaký důvod, abyste si nepřál s nimi hovořit. Něco takového jste naznačil.“

„Jo,“ řekl Nifty a zadumal se. „Možná by se nějaký důvod našel, ale já bych to stejně zkusil. Jenže k tomu bych potřeboval peníze na benzín a taky musím jít, až budu na cestě.“

„Ritzy by vám nepomohl?“

„Ten? Sotva. Možná už odjel.“

„Kam by jel?“

„Říkali, že ho odvezou do Hermosilla k soudu. Tady žádnéj soud není. Hrom do toho! To jsem se namočil do pěkný břčky.“

„A co vaši přátelé, kteří právě přijeli? Říkal jste, že na ně čekáte. Ti vám nepomohou?“

„Pochybuj. Ani když jim řeknu pravdu.“

„Co tím myslíte?“

„Přijeli až ze San Franciska, aby tu něco převzali, a já nevím, kde to je. To ví jen Ritzy. Budu smět mluvit o štěstí, jestli na to sám někdy kápnu. I když Ritzyho nepověšej, posedí si asi v díře dlouhý roky. Říkal jsem mu desetkrát, aby se tý bouchačky zbavil. Ten to teda pohnojil — a to si o sobě myslel, jak je chytřej.“

„Co teď povíte přátelům? Každou chvíli sejdou dolů.“

„Řeknu jim, co se stalo,“ rozhodil Nifty rukama. „Co asi jinýho můžu dělat?“

„Budou se zlobit.“

„Slabý slovo. Budou zuřit. Byla to taky moje chyba.“

„Jak to?“

„Vzpomínáte si, jak šel včera večer kolem Corny s kytarou?“

„Ovšem.“

„Běžel jsem za Ritzym a řekl mu to. Měl jsem držet zobák.“

„Asi ho to rozčílilo,“ napovídal Biggles.

„Skákal až do stropu a řval, že Cornymu zatrhne, aby běhal po vesnici jako šašek. Pak vyletěl ven.“

„Mohl mít ještě jiný důvod, aby Cornyho oddělal,“ řekl Biggles klidným hlasem.

„Jak... jak to myslíte?“ vyhrkl Nifty.

„Kdybyste zbyli jen dva, rozdělili byste si peníze jenom na dvě hromádky, místo na tři.“

„Jaký peníze?“ Nifty se zatvářil jako mazaný lišák a nespouštěl z Bigglese oči.

„Jak to mám vědět?“ pokrčil rameny Biggles. „To vy jste mi řekl, že Ritzy má u sebe hromadu peněz.“

„Jo, to jsem říkal,“ splaskl Nifty. „Jo.“

Dalšímu rozhovoru o penězích zabránil příchod Schultze a jeho společníků.

„Může mi někdo z pánů ukázat cestu k vile Los Palmeras?“ zeptal se.

Nifty vrhl na Bigglese pohled plný odevzdání tvrdým ranám osudu. „Já vám cestu ukážu,“ řekl teskně. „Jestli tam ale chcete najít Brabinskyho, nemá cenu, abyste tam chodil,“ dodal.

„Proč ne?“ vyštěkl Schultz.

„Není tam.“

„Kde ho tedy najdu?“

„To je právě ten malér,“ zaskučel Nifty. „Vím kde je, ale silně pochybuju, že vás k němu pustí.“

„Kde tedy je, k čertu?“

„Za katrem.“

„Cože?“ vyjekl Schultz. „Ve vězení? Proč?“

„Pro vraždu.“

„Jakou vraždu?“

„Včera večer zastřelil jednoho člověka.“

Schultz vytřeštil oči a zrzek si pomyslel, že k tomu má opravdu vážný důvod.

„Copak se *zbláznil*?“

„Buď jo, nebo k tomu nemá daleko.“

„Vy jste jeden z jeho přátel?“ přimhouřil oči Schultz.

„Jo. Můžete tomu tak říkat, jestli chcete.“

„Má tu být ještě jeden. Kde je?“

„Toho právě Brabinsky zastřelil.“

„Půjdeme do té vily a přesně mi řeknete, co se stalo,“ přikázal Schultz stroze. „Pojedeme mým vozem.“

„Jak si přejete,“ kývl Nifty a unaveně se zvedl.

Všichni čtyři odjeli. Ginger si všiml, že jeden z průvodců opět odnáší kufřík.

„Tohle jim udělalo pořádnou čáru přes rozpočet,“ tiše zamumlal

Biggles. „Zbývá otázka, co udělá Schultz, až se dozví, že Ritzy diamanty ukryl a nikdo neví, kde jsou? Vyplývá z toho, že Schultz se tu asi zdrží déle, než počítal. Alespoň si myslím, že se jen neotočí a nevrátí se do Států bez diamantů, pro které si přijel. Kdyby vyklidil pozice, nezbyde nám než odjet taky domů.“

„Domů?“ vyhrkl zrzek.

„Povíš mi snad, co bychom tu dělali? Já nevidím důvod k dalšímu pobytu. Ritzy, jediný člověk, který ví, kde diamanty leží, je ve vězení a pokud ho neodsoudí k smrti, zaručeně tam nějakou dobu zůstane. Corny bude mít pohřeb. Nifty, který nemá peníze, nemůže udělat nic jiného, než se pokusit dostat nějak domů? Jak se zdá, pro tentokrát se případ vyřešil sám. Diamanty ovšem mohou zůstat celé roky tam, kam je schoval Ritzy. Kdyby ho pověsili, stěží je někdo někdy najde. On ale spíš dostane pěknou řádku let vězení, a po propuštění ho vyhostí z Mexika.“

„Když se Schultzovi podaří promluvit s Ritzym, může se dovědět, kam diamanty ukryl.“

„Proč by mu to Ritzy říkal? Dokud je ve vězení, nemůže převzít peníze.“

„Ritzy by to mohl povědět Niftymu.“

„To neudělá. Ví, že ten by s diamanty upláchl, nebo by je prodal Schultzovi a peníze si nechal. Ani za nic. Mezi zloději se nejedná čestně. Nevěří jeden druhému, ani co by za nehet vešlo.“

„Dobrá. Teď mi ale řekni, jak se dostaneme domů my dva!“

„Hmm...“ zavrčel Biggles. „Nifty zoufale potřebuje peníze, takže by nám...“

„Schultz mu možná nějaké dá,“ přerušil ho Ginger.

„Co tě napadá. Proč by mu dával peníze? Mám nápad. Kdybych mohl promluvit s Niftym o samotě, navrhnou mu, že od něj koupíme Ritzyho auto za peníze v hotovosti. Tím vyřešíme problém s dopravou.“

„Asi ti řekne, že vůz potřebuje, aby se odsud dostal.“

„Nemá ani na benzín, přece to říkal. Vůz mu je k ničemu. Kdyby chtěl, abychom ho vzali s sebou, až odtud nadobro odjedeme, tak ho klidně svezeme. Ať již s námi zůstane, nebo nás opustí, jak jednou přistane v Anglii, zatkne ho policie. Pojdme se podívat k vile, ať zjistíme, co se tam děje.“

Najít Los Palmeras jim nedělalo potíže, protože vila ležela snad jen čtvrt míle od hotelu. Směr znali a potom uviděli název vily na jednom z bílých sloupů u vrat. Samotná vrata z rezavého železa se už vylomila ze závěsů a někdo je lajdácky pohodil na místo, které kdysi bylo zahradou. Dnes to byla jenom zpustlá spleť zeleně, keřů a zakrslých stromů. Když pak kráčeli krátkou příjezdovou cestou, v jejímž porostu vyjezdil koleje Ritzyho vůz, zaslechli podrážděné a zvýšené hlasy. Nifty a Schultz se hádali.

Vilu Los Palmeras kdysi postavili z bíle natřených nepálených cihel *adobe* zhruba dvacet yardů od cesty. Dveře domu byly dokořán, stejně jako všechna okna. Nifty patrně snil o tom, že slabý vánek pronikne do pokojů a osvěží vzduch. Cadillac stál na veřejné cestě a overland parkoval pár kroků od vchodu do domu.

Biggles krácel pomalu a rozhlížel se kolem jako člověk, který bez dovolení vnikl na cizí pozemek, což také byla pravda. Jakmile se dostal dost blízko, aby slyšel, co se uvnitř říká, stanul.

„Nemá smysl, abyste dávali vinu mně,“ slyšel hlas odporujícího Niftyho. „Povídám přece jasně, že nevím, kam tu věc dal. Měli jste přijet včas. Zdrželi jste se a co já s tím teď mám dělat?“

„Už jsem vám, k čertu, vysvětlil, jaké jsme měli potíže. Proč jste si, hrome, vybrali zrovna tohle nesmyslné místo?“ proklínal Schultz. „Hledali jsme vás po celém tom pekelném Mexiku!“

„Ritzy se snažil být po ruce. Blízko hranic.“

„A to si myslíte, že jsme se smažili na slunci a polykali prach jen pro nic a za nic?“

„Vy jste se smažili? A co já?“ stěžoval si Nifty hořce. „Vy jste v pořádku a můžete se vrátit zpátky do Států, kde maj spoustu piva a ledniček. Co si tu ale počnu já?“

„Nezajímá mě, co budete dělat vy,“ vyštěkl hrubě Schultz. „Běžte za Brabinským, ať vám řekne, kde leží balíček.“

„Nic mi neřekne,“ zasténal Nifty. „Proč za ním nezajedete sám? Vám to třeba poví.“

V té chvíli zrzek zahlédl po svojí pravici pohyb. Za keřem, ani ne deset kroků od nich, stál jeden ze Schultzových průvodců. Když viděl, že ho Ginger zpozoroval, postoupil pomalu dopředu, s jednou rukou v kapse. Jeho tvář byla sice bez výrazu, ale z očí mu sálalo podezření.

„Co tu děláte?“ sykl.

„Přišli jsme navštívit pana Brimshawa,“ řekl Biggles lhostejně. „Jenže slyšíme, že tam někoho má, tak čekáme, až návštěva odejde.“

„O čem s ním chcete mluvit?“

„Napadlo nás, že nám třeba prodá svoje auto nebo nám ho alespoň půjčí. Víte, zůstali jsme vězet v téhle zaprášené díře kvůli vážné poruše našeho vozu.“

„Čekali byste dlouho,“ prohlásil úsečně chlapík, ale pak trochu mírnějším tónem dodal: „Jednání mu bude nějaký čas trvat.“

„Byl byste tak laskav a předal mu vzkaz?“

„Jaký?“

„Řekněte mu, že bych s ním moc rád mluvil, až bude volný. Najde mě v hotelu.“

„Řeknu mu to,“ kývl muž bez úsměvu.

„Děkuji vám.“ Biggles se obrátil a následován Gingerem se vracel po příjezdové cestě na silnici. Zamířili k hotelu.

„Podezřívavý patron,“ poznamenal Ginger.

„Samozřejmě. Takoví jsou vždycky podezřívaví. Zřejmě to patří k jejich zaměstnání. Ale důvod, kterým jsem vysvětlil náš příchod, byl naprosto přirozený. Jak jsem očekával, debatují o celé věci a jeden obviňuje druhého. Schultz se ještě nerozhodl, co udělá.“

„Domnívám se, že moc toho dělat nemůže.“

„To u něho nemůžeš nikdy říct. Ten se snadno nevzdá. Nezapomeň také, že má u sebe hromadu peněz, aspoň si to myslím, a s penězi můžeš dokázat spoustu věcí.“

Došli k hotelu a sesuli se do křesílek v *patiu*. Vedro bylo úmorné. Den plynul pomalu a blížil se večer. Nifty se neobjevoval.

„Nechtěl, aby s někým mluvil,“ prohodil Biggles. „Oni se bojí, že při tom jak je naštvaný, by mohl ledacos prozradit.“

„Nebaví mě tu sedět a civět do prázdna,“ zabručel Ginger. „Není větší otrava než tohle.“

„Tak porad', co jiného můžeme dělat,“ odpověděl Biggles. „Stejně musíme nechat Schultze, aby udělal další tah. Nemá smysl pokoušet se uhodnout, co to bude. Něco zařizuje, jinak by tu už dávno byl. Nemůže celou tu dobu prožvanit s Niftym. Bud' rád, že nemusíš běhat někde na slunci.“

Přiblížila se noc a seděli po večeri v *patiu*, když se objevil Nifty.

Vkradl se k nim potají jako lupič.

„Můžeme mluvit?“ zašeptal.

„Nikdo tu není, máte-li tohle na mysli,“ ujistil ho Biggles.

„Hledali jste mě?“

„Ano. Dostal jste můj vzkaz?“

„Ne, žádný vzkaz jsem nedostal, ale viděl jsem oknem, že jste na zahradě. Napadlo mě, že jste mi chtěli něco říct.“

„Kde jsou vaši přátelé? Jsou to vůbec přátelé? Zdá se, že z nich máte strach.“

„Taky byste měl strach, kdybyste o nich věděl to co já,“ řekl Nifty s překvapující otevřeností. „Dávejte si na ně pozor. Mít je kolem sebe, to je jako stoupnout do klubka chřestýšů.“

„Kde jsou teď?“

„Jeli do Hermosilla. Chtějí zkusit, jestli je pustí k Ritzymu.“

„Za jakým účelem?“

„To nevím. Proč jste se mnou chtěli mluvit?“

„Máte auto. Komu vlastně patří?“

„Už jsem vám to povídal. Patřilo nám všem. Aspoň do doby, než to Corny schytl. Všichni jsme dali nějaký peníze. Proč se ptáte?“

„Nechtěl byste nám ho prodat? Víte, jak jsme na tom.“

„Ale potřebuju ho přece sám. Jak se dostanu z týhle smrdutý díry bez vozu?“

„Svezli bychom vás. Máme dost peněz na benzín i nějaké to jídlo. K čemu vám bude auto, když jste na tom s penězi tak bledě?“

Nifty se zarazil a zvažoval nabídku. „Něco na tom je,“ připustil pak. „Mimochodem, něco vám povím, než to zapomenu. Ten chlápek, co vás zmerčil na zahradě, přišel hned po vašem odchodu nahoru a řekl Schultzovi...“

„Kdo je Schultz?“ přerušil ho Biggles, jako by to jméno slyšel prvně.

„Přece šéf bandy, která právě přífrčela. Ptal se mě, jestli vás znám. Řek jsem, že jsem vás tu potkal. Ptal se, jak se jmenujete. Když jsem řek Bigglesworth, tak ztuhl a zatvářil se, jako by kolem něj přešlo strašidlo.“

„To je dost možné,“ netečně se usmál Biggles. „Patrně slyšel o mém jmenovci ze Scotland Yardu, stejně jako Ricky.“

„Jo, to bude ono.“

„Tak jak to bude s tím vozem?“ pobídl ho Biggles.

„No, já se teď nemůžu odsud hnout.“

„Proč ne?“

„Juan mě vyzval, abych tu raději zůstal, kdyby mě chtěli zavolat jako svědka v tý věci s Ritzym. Rozhodně raději počkám, abych se dověděl, jestli Schultz pro Ritzyho něco udělá.“

„Co on může dělat?“

„Mluvil o tom, že sežene nejlepšího právníka v Mexiku, aby ho hájil. Schultz má spoustu prachů.“

„Proč se tak snaží Ritzymu pomoci?“

„Mezi námi, Ritzy má něco, co on chce. Ale já se radši vrátím do vily, pro případ...“

„Okamžik,“ zarazil ho Biggles. „Říkal jste, že nemáte peníze. Ať už to dopadne s Ritzym jak chce, bude to trvat dlouho a vy tady zatím umřete hlady. Řeknu vám, co udělám. Když si netroufáte auto prodat, zaplatím vám dvě stě dolarů a vy mi ho na dva nebo tři dny půjčíte. Je to pro vás dobrý návrh.“

„A k čemu vám to bude?“

„Můj přítel zajede do Los Angeles a koupí tam náhradní vložku nebo celou novou spojku do studebakeru. Vráť se brzy a do doby, než budete vůz potřebovat, bude zase zpátky. Ritzy o tom nemusí vůbec vědět.“

Niityho obchod zřejmě lákal, ale stále se ještě zdráhal. „Jestli na to přijde, udělá binec. Nemá rád, když s vozem jezdí někdo jinej než on.“

„Nerozumíme si. Sotva se vrátí dřív, než bude váš vůz zpátky. A vy budete mít v kapse dvě stě dolarů na výdaje,“ naléhal Biggles. „Tady nemůžete žít bez peněz.“

„To mi povídejte.“

„A nezapomeňte, že když jste tu žil s Ritzym, je vždycky možné, že vás policie zmáčkne jako jeho spoluviníka. Jestli se vám nelíbí v Eltoře, v mexickém vězení se vám bude líbit ještě míň. Na to dám krk!“

To zabralo.

„Tak jo,“ rozhodl se Nifty. „Kdy chce váš přítel vyjet?“

„Čím dříve vyjede, tím dřív bude zpátky. Může vyrazit hned.“

„Přijde si pro auto, nebo mám přijet sem?“

„Běžte a přivezte ho sem. Než se vrátíte, skočím přes ulici k Lorenzovi a koupím benzín a olej.“

„A co těch dvě stě babek?“

„Nebojte se, všechny peníze neutratím,“ usmál se Biggles. „Své dvě stovky dostanete, až přivezete auto. Ať to netrvá dlouho.“

„Fajn!“ Nifty zmizel ve tmě.

„Nelíbila se mi poznámka, že Schultz možná tuší kdo jsi,“ řekl Ginger znepokojeně.

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Biggles. „Jestli Schultz získá od Ritzeho zprávu o kamenech, nebo ho dostane ven na kauci nebo nějak podobně, půjde do tuhého. Jakmile se diamanty dostanou Schultzovi do rukou, zmizí, jen se po něm zapráší. Namíří si to do Států a my budeme mít jen jedinou možnost, dostat se tam před ním. Už proto musíme mít pojízdné auto.“

„Co chceš přesně, abych udělal?“

„To je jednoduché. Jakmile se dostaneš přes hranice, vyhledáš první telefon a zavoláš Algymu do hotelu v San Francisku. Řekneš mu, co se tu semlelo a požádáš ho, ať všechno oznámí Raymondovi. Ten si už jistě dělá starosti. Koupíš novou spojku a přijedeš s ní sem. Možná pro ni budeš muset jet až do Los Angeles. V tom případě by Algy a Bertie mohli sednout do letadla a zaletět za tebou. Ale moc dlouho se nezdržujte. Vrať se sem co nejrychleji. Je ti to všechno jasné?“

„Půjde to jako po másle,“ prohlásil sebejistě Ginger.

„Už přijel Nifty s autem,“ podotkl Biggles, když šli na druhou stranu ulice do krámku pro benzín. Zamával na Niftyho, aby ho upozornil, kde jsou. Vůz zastavil před domem.

Během deseti minut naplnili z kanystrů nádrž a vůz byl připraven na cestu. Ginger si sedl za volant, mávl na pozdrav a zmizel na prašné cestě v noční tmě.

Biggles odpočítal Niftymu slíbené peníze.

„Ještě se nevrátili, ale já jdu pro všechny případy domů,“ řekl Nifty. „Díky.“ Zastrčil bankovky do náprsní kapsy a odešel.

Vzdálené zablesknutí přimělo Bigglese zvednout oči k obloze.

„*Amenaza tormenta*,“ zabručel starý Lorenzo, když sbíral prázdné kanystry. „Asi přijde konečně déšť.“

Biggles si toho moc nevšímal. Měl plnou hlavu myšlenek o dalším pravděpodobném vývoji událostí. Vrátil se do *patia*, posadil se do křesla a zapálil si cigaretu.

KAPITOLA DESÁTÁ

GINGER MÁ SMŮLU

Ginger, v blažené neznalosti toho, co na něj osud chystá v blízké budoucnosti, byl plný odvahy. Řídil vypůjčený vůz známou cestou stoupající do kopce, odkud pojedou pouští k hranicím Mexika. Nečinnost ve vesnici mu šla už dlouho na nervy a tak byl rád, že konečně dělá něco užitečného. Jízda za chladivé noci byla navíc docela příjemná. Když však vyjel na vrchol stoupání a viděl, jak po celém obzoru křižují oblohu blesky, nebyl si již příjemností cesty tak jistý. V životě ovšem projel či dokonce proletěl mnoha bouřemi a nečekal proto vážné potíže.

Oslňující blesky mu daly brzy na vědomí, že se bouří nevyhne. Nad severním obzorem vyrostly černé hrozivé mraky, které se, nízko nad zemí, hnaly vstříc jeho autu. Na přední sklo dopadlo několik prvních velkých kapek deště. Výhoda je, pomyslel si, že teď nebude nouze o vodu.

„Můj první mexický deštík,“ zamumlal sám pro sebe.

Sotva to vypustil z úst, déšť ustal. Jel dál a reflektory auta dostatečně osvětlovaly rozježděnou cestu. Přihnal se další mrak a opět spadlo pár kapek.

„Jestli se vesničané už týdný modlí za těchhle pár cákanců, moc radosti mít nebudou,“ zamumlal dál.

Na starosti vesničanů však rázem zapomněl, když zjistil, že ho vůz neposlouchá. Znenadání se začal stáčet doprava, až hrozilo, že sjede z cesty. Připomněl si jemný písek, do kterého Biggles málem zahrabal jejich studebakera při cestě do Eltory a raději zastavil. Vystoupil, aby zjistil, co se s autem děje. Sklonil se k pravému přednímu kolu a sevřel rty. Pneumatika byla prázdná. Píchnul! Kdyby měl zrzek ve zvyku nadávat, klel by teď jako pohan. Tohle ho značně zdrží. Doufal, že bouře ujede, ale nová překážka jeho naději zmařila. Musel se změnit v mechanika. Již před odjezdem si totiž výbavu auta prohlédl a všiml si, že je v ní také náhradní kolo.

Přesto úzkostně pohlédl k obzoru, nad nímž se zatahovala další hrozivě černá opona. Vítr stále sílil a zvedal prach, který vířil vzduchem. Suché keříky laskavců, uvolněné z kořenů, poskakovaly přes cestu jako obrovští ježci. Vítr přinášel rachot hromu a potom celé okolí zahalila naprostá tma, osvětlovaná jen svitem občasných blesků.

Než začal pracovat, podíval do přihrádky s náradím, zda nenajde baterku. Protože ve tmě nic neviděl, prohrabal náradí rukou, ale baterka tam nebyla. Nebyl to důvod k veselí, ale ztížené podmínky nemohly zrzka odradit.

Vyměnit kolo běžným způsobem je za denního světla vcelku prostý úkon, který Ginger prováděl mnohokrát. Když byl po ruce pomocník, byla práce ještě snazší. Ted' zrzek pochopil, že když má měnit kolo sám, vládne tma jako v pytli a jde o zcela neznámý typ auta, jde práce mnohem pomaleji a hůř.

Chvilí mu trvalo, než ve tmě našel náradí, ale jakmile se mu to povedlo, využil každého zablesknutí, aby pracoval co nejrychleji. Podložil zvedák, aby se nezabořil do písku, a pak vyměňoval kolo navyklým postupem. Dbal přitom s krajní pečlivostí na to, aby každou součástku i náradí odložil vždycky na místo, kde je zase rukou snadno nahmatá. Bylo to nezbytné, protože pracoval na okraji cesty, kde byl písečný povrch pokryt trnitým houštím.

Výměna mu trvala asi půl hodiny. Uhřátý, ušpiněný a rozcuchaný sebral náradí a uložil je zpátky do skříňky. Byl šťasten, že déšť nespustil, dokud nebyl s prací hotov. Ve svitu každého blesku se vždycky rychle rozhlédl, zda nenechal něco ležet v písku, usedl do vozu, zabouchl dvířka a vyjel. Když se pak po několika minutách spustil déšť, říkal si, jaké měl štěstí, že zvládl výměnu kola se suchými šaty. Nyní už déšť neustával, vesničané budou spokojeni. Ginger už méně, protože viděl hůře na cestu, obzvláště když déšť zesílil a změnil se v lijavec. Nic proto za volantem neriskoval, jel pomalu a opatrně.

Potom se bouře s oslepujícími blesky rozběsnila přímo nad ním. Hromy rachotily, jako by současně pálily všechny houfnice a děla soustředěných armád světa. Nepřetržitý rachot a zášlehy blesků z různých stran vyvolaly u Gingera pocit, že se země pohupuje pod koly jeho vozu. Křečovitě zamrkal, aby se zbavil toho protivného

klamu, pevněji stiskl volant a jel dál. Toužil dorazit ke hranicím co nejdřív.

Potom však přišla potopa. Bylo to jako kdyby se všechny mraky roztrhly naráz a vylily svůj obsah na žíznivou zemi, aby za pár minut nahradily to, co tolik měsíců zameškávaly. Voda se řítla dolů v proudech, zcela znemožňovala rozhled a Ginger si uvědomil, že tak divokou průtrž ještě nezažil. Pokračovat za těchto podmínek v jízdě, prostě nešlo. Zastavil vozidlo a zůstal sedět schoulený na sedadle, vyděšený ze stálého dunění hromů, zášlehů namodralých blesků a přívalu vody. Ačkoli se to zdálo nemožné, bouře neustále sílila. Ginger měl pocit, že svět není nic jiného než oheň a voda, valící se z oblak. Prudké náporů bočního lijáku vehnaly vodu i do automobilu.

Nezbývalo mu, než sedět jako hromádka neštěstí, bezmocný, plný netrpělivosti a vzteku, že nemůže pokračovat v jízdě. Nevěděl, jak dlouho už bouřka trvá, burácela snad celou hodinu. Ztratil pojem o čase až do chvíle, kdy bouře přece jen skončila a zůstalo po ní neustávající mrholení, které znesnadňovalo výhled z vozu.

Pak si všiml, že namísto cesty má nyní před sebou pás jakési hlinité kaše, vroubené po stranách vodní hladinou. Déšť prostě spadl tak rychle, že vodu nestačila vstřebat ani vyprahlá pouštní půda.

Rozhodl se, že nemá smysl dál čekat. Mohlo trvat dlouhé hodiny, než se voda vsákne a on již promarnil dost času. Nastartoval, ale když pak uvolnil spojku a rozjížděl se, vůz začal po řídkém blátě nepěkně tančit. Místo udusané země, se nyní pohyboval po blátě, po odporově mazlavé, přilnavé hmotě, ulpívající na kolech a bránící pneumatikám, aby se pevně zachytily. Přesto se ale auto pohnulo vpřed. Ginger jel opatrně a pomalu a bylo mu jasné, že přijede k cíli o mnoho hodin později, než doufal při výjezdu. Nemohl s tím nic dělat, měl prostě smůlu. Utěšoval se myšlenkou, že když už se bouřka přehnala, podmínky se budou zlepšit. Horší skutečně být nemohly.

Po několika minutách jízdy sebou zděšeně trhl a šlápl na brzdou. Užasle hleděl na prudký proud, který před ním přetínal cestu, či spíše to, co z ní zbývalo. Nějakým zázrakem poznal, kde je. Dojel k místu, kde při jízdě do Eltory uvízli v sybkém písku. Tehdy to bylo vyprahlé říční koryto, které se teď změnilo v široký, prudký potok, jehož hloubku neznal. Měl dojem, že si tu zadovádl zlý

černokněžník, aby ho přivedl do úzkých. Neodvážil se projet, aniž by předem zjistil, jak je potok hluboký. Nechal světla svítit a vystoupil do bláta, aby si překážku prohlédl zblízka.

K veliké úlevě brzy poznal, že mu voda nikde nesahá výše než ke kolenům. Dno však bylo tak měkké a lepkavé, že u něj nevzbudilo ani trošku důvěry. Pomyslel si, že je skoro jedno, zda se pokusí projet a uvázne, nebo zda stráví zbytek noci koukáním na tekoucí vodu. Pak ho napadlo, že voda může ještě stoupnout. To rozhodlo.

Přesto nasedl do vozu se strachem, že neprojede. Couvl zhruba o deset yardů, aby vůz nabral větší rychlost, a šlápl na plyn. Když kola vnikla do potoka, vystříkly do stran vysoké vějíře kalné vody, ale auto nezastavovalo a Gingerovi se zdálo, že má nejhorší za sebou. Jenomže pak vůz ztrácel rychlost, a když se ocitl uprostřed potoka, zastavil se. Kola se protáčela na místě. Několik vteřin to vypadalo, že jízda pro dnešek skončila, ale potom kola přece jen zabrala a vozidlo, zmítající se do stran, se pomalu pohnulo vpřed a prodralo se až na druhý břeh.

Ginger úlevně vydechl. Chtěl si blahopřát k úspěšné akci, ale nedostal se k tomu, protože náhle zhasly oba reflektory. Místo tichého díkuvzdání si zrzek uvědomil, jak strašná vládne tma. Ani se nedivil tomu, co se stalo. Voda si našla v zapalovacím systému slabé místo a způsobila zkrat. Pokoušet se o opravu samozřejmě nepřicházelo v úvahu.

Skličilo ho to, ale odmítl se vzdát. Rozhodl se, že pokud to bude jen trochu možné, pojede dál. Představil si v duchu cestu, jak si ji pamatoval při příjezdu. Vybavilo se mu, že v tomto místě vedla pouští rovně jako podle pravítka. Byla to nesporně pravda, ale i tak tušil, že nebude v jeho silách udržet přímý směr, když kola stále prokluzovala a vůz byl chvílemi neovladatelný. Napadlo ho, že počká, až se ukáže měsíc. Obloha však byla stále zatažená a Ginger pochopitelně neměl zdání, jak ještě dlouho potrvá, než se mračna rozplynou. Mohlo to trvat celé hodiny. Přesto se rozhodl vyjet a přesně to neměl dělat. Brzy se totiž přesvědčil, že šlo o nejhorší možné rozhodnutí.

Poprvé si uvědomil, že sjel z cesty, když narazil na jakousi pevnou překážku. Hlavou téměř narazil na čelní sklo a následoval třesk, který ho opravdu vylekal. Na okamžik se domníval, že do vozu

uhodil blesk. Když se vzpamatoval, zjistil, že nárazník vozu vrazil do jednoho z velikých *saguaros*. Obrisy větví viděl proti obloze, chyběla však mezi nimi ta, která se při srážce odlomila a zřítila na střechu auta. Ginger vystoupil a pokusil se ji stáhnout na zem. Sotva se větve dotkl, uškubl a zasyčel bolestí, neboť se mu do dlaně a prstů zaryly ostré trny.

Vztekle se jich zbavoval a upínal zrak do tmy. Zjistil, že měl nakonec štěstí. Ostnatý *saguaro* do něhož narazil, byl z této strany první a za ním vyrůstala řada dalších a ještě mohutnějších. Kdyby kolem prvního auto nějak proklouzlo, zapletlo by se mezi ně a jen velmi obtížně by vyjelo zpátky. Tady Ginger našel dost místa, aby z pasti vycouval. Vrátil se do vozu a zařadil zpátečku. Sotva se auto pohnulo, uslyšel hlučné škrábání a skřípání na střeše, jako by něco strhávalo z vozu karosérii.

Byl to další Gingerův omyl. Šlo jen o odlomenou větev, kterou vůz při couvání táhl po střeše tak dlouho, než z ní spadla. Pak bylo auto volné. Vyděšený řidič zastavil a chvíli tiše seděl na místě. Bylo mu z toho nanic. Cítil se vyčerpaný.

Na které straně leží silnice? Odkud k ostnaté rostlině přijel? Vůbec si tím nebyl jistý, ale pak v něm převládl dojem, že sjel z cesty doleva. Měl by ji tedy hledat na pravé straně.

Nastartoval, zatočil vpravo... a cesta nikde!

Nějakou dobu popojížděl ve tmě sem a tam a zuřil nad takovým ponížením. Každou chvíli totiž narazil na nějakou překážku. Již se nepokoušel sám sebe klamat. Uznal, že jeho orientační cit selhal, a začal spoléhat jenom na štěstí.

Nakonec se rozhodl, že než by svou situaci dále zhoršoval, bude mnohem rozumnější setrvat na místě a počkat na rozednění. Jenomže právě ve chvíli kdy k tomu dospěl, se automobil samovolně pohnul a začal s ním kamsi sklouzávat. Zrzek dupl na brzdu, až zablokoval kola, ale pranic to nepomohlo. Vůz se sunul dál a zrychloval, jako kdyby se pohyboval po hladkém ledě. V zrzkovi zatrnulo. Rozpomněl se, jak si cestou do Eltory všiml mnoha hlubokých *arroyos*, strží, které vymlely lijavce, a bylo mu jasné, že auto sklouzává do jedné z nich. Pootevřel dvířka a připravil se vyskočit, kdyby se vůz začal převracet. Obával se, že kdyby kola vozu narazila na větší nerovnost, mohlo by k tomu snadno dojít.

Vůz sice doklouzal k úpatí svahu, aniž by se převrátil, avšak úleva, kterou Ginger pocítil, se vzápětí rozplynula, protože do auta se pootevřenými dveřmi a podlahou nahrnula voda. Vůz se však nezastavil ani teď a Ginger několik vteřin nechápal, co se děje. Pak s úžasem shledal, že jeho auto pluje. Byl na poušti a plavil se po vodní hladině. Bylo to tak absurdní, že kdyby nebyl tak vydešený, určitě by se rozesmál.

Nemohl dělat nic jiného, než zvednout nohy do výšky, aby si je nenamočil.

Voda neodnesla automobil daleko. Ginger cítil, že vůz klesá a po několika zaskřípáních a nárazech dosedl na dno. Podlážka zmizela pod kalnou hladinou bouřkové záplavy. Potom mezerou mezi mračny zazářil měsíc, Ginger měl pocit, že se mu vysmívá. Konečně viděl, kde se nalézá a horce zalitoval, že pokud byl v naprosté temnotě, nezůstal tiše sedět a nepočkal si na světlo. Bylo mu ovšem jasné, že pozdní lítost mu nepomůže, usadil se pohodlněji a rozhodl se, že setrvá v autě, dokud voda neopadne.

Když se dlouho nic nedělo, ztratil trpělivost. Vystoupil z auta do vody a při dalším zazáření měsíce se rozhlédl. Byla to hrůza. Pochopil, že i kdyby čekal celé týdny, může se rozloučit s tím, že by dojel ke hranicím. Vpředu, vzadu i po stranách se zvedaly hlinité svahy. Auto vězelo hluboko pod úrovní pouště na dně jedné ze strží, v hluboké rýze ve tváři pouště, kterou v průběhu staletí vyhlodaly bouře a záplavy.

„Proč to muselo potkat zrovna mě?“ zasténal tiše.

Vzápětí si uvědomil, že mohl dopadnout ještě hůře, neboť stěny *arroya* byly na některých místech tak příkré, že kdyby vůz sklouzl dolů v takovém místě, zřítíl by se z výšky deset i dvacet stop a on by se sotva vyhnul vážnému zranění. Navíc se mohl vůz při pádu překlopit a uvěznit ho, takže by se v něm mohl utopit.

Stačil to rozeznat, než se mraky zase uzavřely a černá tma opět zahalila okolí.

Seděl pak s nohama nataženýma na sousedním sedadle, čekal na rozednění a přemítal. Už se definitivně rozloučil s představou, že by dokázal dojet s vozem k hranici. Vodní hladina sice klesala, ale s ní klesal i automobil. Ginger cítil, jak se kola usazují v bahnitém písku.

Zvažoval možnost, že by se pokusil přejít tu strašnou poušť k

hranicím pěšky, ale bylo mu jasné, že bez jídla a vody by to bylo naprosté šílenství. Usoudil, že mu nezbývá, než najít cestu zpátky a vrátit se do Eltory, což byla pout' dlouhá asi deset až patnáct mil. Bigglese jeho návrat nepotěší, ale zaručeně Gingerovi uvěří, že udělal všechno, co bylo v jeho silách. Ani Nifty nebude skákat radostí, až se dozví, že auto zůstalo opuštěné v poušti. Gingerovi ovšem nijak zvlášť nezáleželo na tom, co řekne Nifty.

Šedivý, chladný úsvit potvrdil jeho obavy. Voda až na pár louží zmizela a automobil zůstal zabořen v písku až po stupačky. Úlomky dřeva, různé smetí a zbytky rostlin, naplavené vodou, ozdobily vůz od čelní masky až po zadní nárazník. Vypadalo, jako by stálo v té nevábne díře již dlouhá léta.

Ginger udělal váhavý pokus uvolnit kola, přestože od prvé chvíle věděl, že tím jenom maří čas. Vlhký alkalický písek se choval jako řídká kašička. Když vyhloubil rukama díru, naplnil ji písek stejně rychle, jako když ji vyhrabával. Nohy se mu do písku bořily až po kotníky, a jak se v něm čvachtal, byl řídkou hmotou celý olepený. Raději toho nechal.

Potom se rozhodl vyšplhat na okraj *arroya*, což nebyl lehký úkol. Chtěl se rozhlédnout, zda neuvidí nějaký známý orientační bod. Nic takového pochopitelně nenašel. Do všech stran se rozkládala poušť, všude se tyčily *saguaros*, vztahující své nesčetné paže k nebesům. Pod šedivou oblohou vypadaly ještě beznadějněji než za planoucího slunečního žáru.

Ještě tam stál a neodvažoval se hnout od vozu, z obavy že by ho již nenašel, když se mraky zvedly a na východě se objevilo slunce. Během minuty Ginger pocítil sálavé horko, a v jeho duši se usadil nový strach. Co když se mu nepodaří najít cestu do Eltory? Vozová cesta nebyla nijak zřetelná už před bouří, jak bude vyhlížet teď? Proudý valící se vody ji mohly úplně spláchnout. Řekl si však, že ji musí najít, děj se co děj. Zůstat na místě nemělo nejmenší smysl.

Označil si jeden nápadný *saguaro*, aby mu posloužil k orientaci a vyrazil. Chodil kolem *arroya* v kruzích, které neustále rozšiřoval. Při takovém způsobu hledání mohl dosáhnout úspěchu jen náhodou, ale na lepší nepřišel. Hledal stopy pneumatik, ale byl zoufale neúspěšný. Od chvíle kdy sjel z cesty, voda všechno smyla. Počítal s tím, ale byl přesvědčen, že cesta nemůže být daleko a že nějaká ta

stopa přece jen zbude. Když však čas pokročil a on nenarazil na nic, dospěl k závěru, že se od cesty odchýlil mnohem víc, než předpokládal.

Dost ho to znepokojilo a rozhodl se, že se vrátí k vozu a začne znovu. Stále viděl své znamení, obrovitý *saguaro*, či spíše věřil, že ho vidí. Když k němu konečně došel, zjistil, že to není on. Jím označený *saguaro* měl tři prsty ukazující k nebi. Ten, ke kterému přišel, měl čtyři. Přišel na to pozdě, až když se k němu přiblížil a uviděl tu nestvůrnou rostlinu z jiného úhlu.

Ucítil žízeň, a ačkoli to bylo neuvěřitelné, nikde nenašel ani kapku vody. Země, která v noci jako by odmítala pít, pohltila teď vodu rychleji, než by člověk považoval za možné. Suché zachřestění těsně před Gingerem způsobilo, že ucítil srdce až v krku. Prudce uskočil, aby nešlápl na hada, který ležel jen čtyři kroky před ním. Byl to už třetí chřestýš, se kterým se tu potkal a jeho zjev mu rozhodně nezvedl náladu. Chápal, že kdyby na plaza šlápl, následky by byly osudné.

Věděl, že si za každou cenu musí zachovat chladnou hlavu. Vylezl na velký balvan, aby se rozhlédl po okolí, jestli neuvidí v dálce nějaký pohyb. Toužil zahlédnout auto, jezdce, potulného indiána, prostě něco živého kromě chřestýšů. Viděl však jen skály, kamení a písek, kaktusy, trnitá houští a pelyněk, ležící v tetelícím se vzduchu na všech stranách. Nic jiného neviděl, ať pohlédl k jihu či k severu, na západ nebo východ. Jedinou živou bytostí, kterou spatřil, bylo káně kroužící vysoko nad Gingerem na ocelově modré obloze.

Sešplhal ochable dolů a posadil se na skálu s bradou ve dlaních, aby si vše promyslel. Nedokázal však jasně myslet, rozbolela ho hlava. Prudký sluneční jas ho nutil přivřít oči. Pokud byl schopen něco cítit, byl to jen vztek, že se dostal do takové přitroublé a nebezpečné situace. Nemuselo k ní dojít.

Jak tam tak seděl, přepadl ho hrozný pocit osamění a vzpomněl si, co mu kdysi vyprávěl jeden Arab. Ve vašich rušných městech, řekl, může smrt udeřit jako prudká rána ocelové sekery. Avšak v tichu pusté pouště se k vám umírání plíží pomalu jako zloděj, kradoucí se nocí, a naplní vám hlavu divokými sny, které jsou předzvěstí blížícího se konce.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

PRIMA MÍSTA K VRAŽDĚNÍ

Biggles slyšel v noci bouřku. Tak konečně přišel dlouho čekaný déšť, řekl si, a ačkoli ho současně napadlo, že to asi Gingerovi zneprzyjemní jízdu, nijak ho to nevzrušilo. Ani ho nenapadlo, že by bouře mohla Gingerovi znemožnit jízdu ke hranicím. Připouštěl si jenom to, že ho déšť může zdržet a opozdit jeho návrat. Považoval bouřku za předvoj delšího období dešťů, přestože od chvíle, kdy slunce vyhlédlo nad obzor, bylo zřejmé, že nastává další žhavý den a jiná bouřka se nechystá.

Biggles vyhlédl oknem na ulici a trochu ho překvapilo, když uviděl na protějším chodníku Schultze a dva muže jeho doprovodu, jak hovoří s Lorenzem. Schultz rozhazoval rukama, zdálo se, že ho něco rozčílilo. Stál tam také Nifty a občas se vmísil do debaty. Cadillac neparkoval na obvyklém místě před hotelem, ale stál při druhé straně ulice, asi dvacet yardů opodál.

Když se Biggles oblékal, došel k hloučku policista Juan. Schultz mu běžel vstříc a něco mu vzrušeně vykládal. Pak se všichni vydali k hotelu. Bigglese se zmocnil pocit, že se něco přihodilo. Rychle dopnul poslední knoflík a sešel dolů. Všech pět mužů už stálo v *patiu* a podle toho jak ho vyhlíželi, poznal, že čekají na něho. Vzápětí se to potvrdilo.

Schultz s nasupeným výrazem neztrácel čas dlouhými úvody a již jeho první slova vysvětlila, oč běží.

„Kam odjel váš přítel ve voze, který mu nepatří?“ ostře vyštěkl na Bigglese.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Biggles, aby získal čas.

„Mluvím o tom, že včera v noci někdo ukradl Brabinskyho auto,“ prohlásil Schultz ještě vztekleji.

„Opravdu? Kdo tvrdí, že ho ukradli?“

„Pan Brimshawe. Včera večer nechal vůz stát před domem. Ráno byl pryč.“

„A co má být? Chcete naznačit, že jsem ho ukradl já?“

„Ano. Víím, že jste ho chtěl koupit.“

„To je vážné obvinění,“ řekl varovně Biggles. „Jak jste přišel na myšlenku, že kradu auta?“

„Váš přítel v něm odjel.“

„Kdo vám to řekl?“

„Lorenzo. Doplnoval nádrž benzínem i olej. Vy jste u toho byl také. Platil jste. To nemůžete popřít.“

„Nemám v úmyslu to popírat, protože to je náhodou pravda,“ řekl klidně Biggles. „Ale to že jsem platil za benzín ještě neznamená, že jsem ukradl auto.“

Pohlédl na Niftyho, který však upíral zrak někam docela jinam. Tak vida, pomyslel si, náš malý zrádný Londýňan, si chce zachovat tvář a tvrdí, že mu vůz někdo ukradl. Obrátil se na Schultze. „Ale co s tím máte společného vy?“ řekl. „Vůz vám přece nepatří.“

Jeho protivník neodpověděl a obrátil se k Juanovi, jenž zmateně těkal pohledem z jednoho na druhého, jako by nechápal, o čem je řeč.

„Zatkněte toho člověka!“ vyzval Schultz policistu. „Ukradl vůz mému příteli.“

„Jak můžete být tak drzý, že dáváte příkazy policii?“ procedil Biggles mezi zuby. „Než přijdete s dalšími přitroublými závěry a uděláte ze sebe úplného hlupáka, poslechněte si raději, co vám o tom povím já.“

Biggles skutečně neměl jinou možnost, než oznámit přesně to, k čemu došlo. Nemělo smysl lhát a chránit očima uhýbajícího Niftyho. Mnohem horší situace by nastala, kdyby se Ginger vrátil a policie by ho zatkla pro *krádež* auta. Otočil se proto k Juanovi a řekl: „Ten vůz nikdo neukradl. Señor Brimshawe nám ho půjčil.“

„Proč?“

„Aby můj přítel mohl odjet do Spojených států a koupit náhradní díl, který potřebujeme na opravu našeho auta. Vráti se, nebude pryč dlouho.“

„A tomu máme věřit?“ výsměšně se ušklíbl Schultz.

„Je mi jedno, čemu věříte!“ zavrčel Biggles.

„Proč by vám měl Brimshawe půjčovat vůz?“

„Protože tady zůstal bez peněz. Zaplatil jsem mu za půjčení auta dvě stě dolarů. Teď to víte. A jestli o tom pochybujete, tak se podívejte, jak se pan Brimshawe tváří. Požádejte ho, aby otevřel peněženku!“

Schultz ostře pohlédl na Niftyho, ale k jeho zřejmému ulehčení

nevzal Bigglesovu pobídku vážně. Obrátil se na Bigglese a mnohem mírnějším tónem se zeptal: „Kam odjel váš přítel?“

„Už jsem to jednou řekl. Do Států.“

„Já myslím, kterou cestou?“

„Stejnou, jakou jsme sem přijeli. Přejede hranice v Sonoitě. Teď už by tam mohl být,“

„Pochybuju, že by v noci za bouřky někam dojel,“ zasáhl do toho Juan.

„Proč?“

„Bouřka byla hodně prudká a voda se nestačila vsáknout. Každá díra, výmol, *arroyo* a kaňon byly plné vody.“

„Jak dlouho to tak zůstane?“

„Možná několik hodin.“

Schultz již nepromluvil. Kývl na průvodce, aby ho následovali, a všichni odešli ke cadillacu. Nasedli, motor naskočil a vůz rychle odjel.

Juan pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Vy *gringové* jste všichni blázni,“ prohlásil a rozhodil pažemi. „Takhle velicí blázni!“ Asi mu to stačilo k vyjádření názoru na všechny muže ze severu, otočil se na patě a odešel.

Biggles, který s úžasem hleděl za mizejícím autem, se obrátil k Niftymu. „Co se chystají udělat?“ zeptal se. „Proč mají tak naspěch?“

„Copak já vím?“ odpověděl Nifty, který stále nebyl ve své kůži. „Asi jsem neměl říct, že jste nám šlohlí auták. Něco jsem jim ale říct musel.“

„Proč jste musel něco říkat?“

„Protože jsem byl úplně v rejži.“

„Co to plácáte?“ vyhrkl Biggles. „Co se vlastně stalo? Tak ven s tím, člověče!“

„Ti chlapi se vrátili asi před hodinou z Hermosilla.“

„A co dál?“

„Přivezli s sebou Ritzyho.“

„Cože?“ Biggles vytřeštil oči. „Ritzyho? Jak ho dokázali dostat z vězení?“

„To fakticky nevím,“ řekl sklesle Nifty. „Neřekli mi to. Hádám, že ho dostali ven na kauci. A jak mě Ritzy uviděl, hned se ptal, kde

je auták? Co jsem mu asi měl říct? Už jsem vám přece povídal, jak špatně snášel, když jsem s tím zatraceným vozem jel já nebo nebožtík Corny. Byl tak zdivočelej, že jsem se mu neodvážil říct pravdu. Řek jsem, že ho asi někdo šlohnul. Měl byste vidět, jak vyváděl. Choval se jako šílenec. Vyklouzl jsem ven a běžel za Lorenzem, aby držel hubu o tom, co se semlelo včera večer. Jenže jsem přišel pozdě. Schultz tam přijel v cadillacu dřív a Lorenzo už všechno vyžvanil.“

„Kde je teď Ritzy?“

„Už jsem ho neviděl. Bude asi ještě ve vile.“

Bigglese napadla znepokojující myšlenka. „Neviděl jste, že by on a Schultz o něčem jednali?“

„Ne.“

„Nedával Schultz Ritzymu peníze?“

„Když jsem tam byl, nedal mu nic. Bavili se pořád o tom mizerném autáku.“

„Napadá vás, proč odtud Schultz tak rychle zmizel?“

„Možná se polekal a rozhod se, že rychle vycouvá.“

„Čeho se polekal?“

„Vás.“

„Proč by se mě měl bát?“

„Prej jste ten Bigglesworth ze Scotland Yardu.“

„Kdo mu to řekl?“

„Jeden z Schultzových chlápů vás jednou někde viděl. Je pravda, že jste polda?“

„Nevím, jestli mě viděl, ale pravda to je.“

„Poslyšte, šéfe,“ spustil Nifty úzkostlivě, „Já v tom střelení v Londýně nejedu. Můžu to odpřísáhnout.“

„Kdo střílel?“

„Corny.“ Bylo jasné, že Nifty ztrácí nervy, když koktavě dodal: „Po... počítám, že teda víte, proč jsme tady my a Schultz.“

„Něco o tom vím,“ kývl Biggles, který uznal, že když už to došlo tak daleko, dalším tajemím by nic nezískal. „Takže teď když víte odkud vítr fouká, uděláte dobře, když se rozhodnete, na čí straně stojíte. Nic vám neslibuji, ale jestli budete svědčit proti svým spoluviníkům, pomůže vám to, až budete stát před soudem. Jestli se někdy vrátíte do Anglie, soudu se totiž nevyhnete. Pokud ovšem

nechcete strávit zbytek života tady...“

„Já? Nikdy! To si radši sednu za katr. Vsadil bych hlavu na to, že nás práskla ta krysa, Lišák Adamson. Říkal jsem Ritzy, že bude zpívat, hned jak se dostane domů.“

„Domů ho odvezli naši lidé.“

„A asi vám řekl, že Ritzy má pořád ty třpytivý kamínky, co?“

„Ano.“

„Jenže nevěděl, kde jsou schovaní. Nikdo z nás to nevěděl. Ritzy si to nechal pro sebe.“

„Pořád to ještě nevíte?“

„Kdybych to věděl, tak bych tu nebyl,“ přiznal Nifty otevřeně.

„Pokud je vám známo, Ritzy diamanty ještě má?“

„Pokud je mi známo.“

„Tak proč Schultz odjel?“

„Co vím, měl by se vrátit.“

Biggles byl na rozpacích. Situace se ale vyjasňovala. Objevovaly se nové skutečnosti, jiné však ještě chyběly. Bylo téměř jisté, že se Ritzy se Schultzem na něčem dohodli. Ritzy chtěl vůz, aby mohl odjet. Proto se tak strašně rozzuřil, když zjistil, že je pryč. Biggles věděl, že nemá času nazbyt a napadl ho jen jeden způsob, jak se dostat k údajům, které potřeboval.

„Půjdu do vily a navštívím Ritzyho,“ řekl.

„Dejte si pozor na to, co děláte,“ varoval Nifty. „Ritzy má zase bouchačku.“

„Uvidíme,“ odpověděl Biggles a vyšel na ulici. Nifty se táhl za ním jako zpráskaný pes.

Když dorazili k vile, Biggles vešel rovnou dovnitř. Nikde nikoho neviděl. „Ritzy!“ zavolal.

Nikdo neodpověděl.

„Tak vylezte, Ritzy, už jste dohrál,“ vykřikl Biggles. „Chci si s vámi promluvit.“

Nikdo se neozval, ale z jedné zadní místnosti se vynořila snědá Mexičanka. „Señor Brabinsky není,“ řekla zpěvavě.

„Kde je?“

„Pryč, señor“

„Kam jel?“

„Nevím, señor. Jel autem.“

„Jakým autem?“

„Velké modré auto, *señor*“

„Slyšíte to?“ otočil se Biggles k Niftymu. „Říká, že Ritzy odjel v cadillacu. Věděli jste to?“

„Ne, šéfe. Ať se propadnu!“ prohlásil Nifty. Biggles se pousmál, protože ho napadlo, že Nifty patří k lidem, kteří vždy potřebují nějakého velitele.

„Viděli jste ho ve voze?“ zeptal se.

„Ne, ale jestli si lehl na podlahu, mohl tam být. Je možný, že proto Schultz nezastavil před Lorenzovým krámem, ale o řádneji kus dál. Neviděl jsem dovnitř.“

„Já taky ne.“

„Vsadím se, že to tak bylo,“ zamumlal Nifty. „Ten sprostěj lotr. Zdechnul se a nechal mě v tom. To je mu podobný.“

V Bigglesových očích světlo poznání. Schultzův nenadálý odjezd se vysvětlil. Odjel a odvezl s sebou Ritzyho. Když odjeli všichni spolu, znamenalo to, že s nimi zmizely i diamanty. Byla to svůdná teorie, ale něco jí chybělo. Ritzy, propuštěný na kauci z vězení, neměl pochopitelně zájem, aby ho někdo viděl. Ale proč se Schultz, který tak spěchal do Států, obtěžoval sháněním cizího auta? Proč zašel tak daleko, že vyslýchal Lorenza?

„Co uděláte teď?“ zeptal se Nifty.

„Nevím,“ řekl Biggles a na čele mu naskočily vrásky. Cítil, jak mu diamanty vykluzují z prstů. Bez vozidla, kterým by se mohl vydat za darebáky, nemohl nic dělat. Již dlouho si nepřipadal tak bezmocný jako právě teď.

Vyšel z domu doprovázen Niftym. Na ulici potkali Juana, kterého doprovázel další policista. Blížili se pomalu a obezřetně a měli ruce připraveny nad pažbami svých revolverů.

„Jestli hledáte Brabinskyho, není doma,“ oslovil je Biggles.

„Po tom co se stalo, si ani nemyslím, že bychom ho tady našli,“ odpověděl Juan a ruka mu klesla.

„Co se stalo?“

„Když prchal z Hermosilla, zastřelil strážného.“

„Takže on uprchl?“ vydechl Biggles.

„Jak se dostal k pistoli, zatím nevíme,“ vysvětloval Juan. „Ale včera přijel do Hermosilla velký modrý vůz a gringo, jemuž patří,

dostal povolení navštívit Brabinskyho ve vězení. On asi propašoval revolver do cely a dal ho vrahovi.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

Juan ukázal na svého společníka. „Od kolegy z Hermosilla. Přijel na motocyklu a hledá Brabinskyho a modrý vůz.“

„Vůz odjel po cestě k hranici,“ řekl hluše Biggles, který se již zabýval jinými otázkami.

Takže žádná kauce, Ritzy utekl, vířilo mu hlavou. Když cadillac zastavil u Lorenzova krámu, schovával se na podlaze auta. Zbývalo najít odpověď na dvě otázky. Proč Schultz, který se přece snažil odjet z Mexika co nejdřív, měl najednou takovou starost o Ritzyho vůz? A proč po něm tak toužil Ritzy, který má v Mexiku na svědomí už dvě vraždy a mohl by odsud ihned odjet cadillacem? Mohlo by to být proto, že když měl v kapse diamanty nebo peníze, neměl prostě chuť cestovat s muži, kteří by ho mohli zastřelit při jízdě pouští a zmocnit se peněz i diamantů? Ritzy by se určitě cítil bezpečněji ve vlastním autě, ať s Niftyem nebo bez něho. O Niftyho by se ale určitě tolik nestaral...

Mohla to být odpověď?

Snad. Jenže také Schultz se choval, jako by Ritzyho auto bylo pro něj životně důležité. Proč se o ně tak zajímal také on? Dělal by to, kdyby už měl v rukou diamanty?

V úsilí rozmotat nepochopitelnou záhadu, Biggles zachytil volný konec nitky. A když jej našel, uzly se náhle rozvázaly a řešení bylo na světě. Nemohl si to ještě potvrdit, ale byl si téměř jist, že ořech rozlouskl. Biggles už chápal, proč se Ritzy tak vztekal, když se vrátil do vily a zjistil, že jeho auto zmizelo. Bylo již jasné, proč nechtěl nikomu dovolit, aby s ním jezdil.

Pohlédl na Niftyho.

„Nezmínil se vám Ritzy nikdy ani sebemenším náznakem, kam svoje diamanty ukrýl?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Nifty a zamyslel se. „Jednou jsem se ho ale zeptal, co se stane, jestli budeme muset rychle vypadnout,“ pokračoval pak, „a on mi řekl, abych se nestaral. Že kdybysme odjeli, diamanty pojedou s náma.“

„Tohle jsem chtěl slyšet,“ řekl Biggles suše. „Nenapadlo vás, zauvažovat nad tím, jak to myslel?“

„Ne, proč bych to dělal?“

„Právě,“ usmál se Biggles, „Proč si s tím lámat hlavu? Mně to taky myslelo pomalu.“

„Chcete říct, že víte, kam to schoval?“

„Myslím, že ano.“

„Kam?“

„Ukryl je někde v autě.“

Nifty otevřel ústa. „Krucinál! Vy jste na to kápnul!“ vyjekl. „Kdybysme museli ve spěchu odjet, tak...“

„Nemusel by vykopávat diamanty na zahradě nebo se štrachat někde na půdě. Byly už v autě. Ležely tam od začátku, po celou dobu.“

„Jo. Tak je taky musel dostat přes celnici, když jsme přejížděli hranice do Mexika. Mně i Cornymu to tehdy vrtalo hlavou. Myslíte, že Schultz o tom ví?“

„Samozřejmě že to ví. Proč by si jinak dělal starosti s vozem, který mu nepatří? To byl taky důvod, proč se za ním hned rozjel. Uvědomujete si, co to znamená?“

„Ne.“

„Vám to dnes ráno moc nemyslí, co? Zapomněl jste, že ve voze je můj přítel, který je mimochodem také detektiv? Zdržela ho noční bouřka, ale to nic nemění na tom, že po něm jdou Ritzy, Schultz a jeho dva pistolníci. Jestli ho dohoní, a je jedno na které straně hranice, umíte si představit, k čemu dojde.“

„Odprásknou ho.“

„O tom není nejmenší pochyby,“ řekl Biggles ponuře. „Spáchat o jednu vraždu víc, pro ně nic neznamená.“

„Jasně,“ vyjádřil se Nifty s přehledem odborníka. „Na vraždění jsou tady prima místa.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

PŘIJÍŽDÍ SPOJENEC

Biggles hleděl na zaprášenou ulici a zoufale se snažil vymyslet způsob, jak pomoci zrzkovi. Bylo mu jasné, že bez vozidla neudělá nic a navíc potřeboval rychlý vůz, který by byl schopen dohonit cadillac. Nepochyboval, že řidič modrého vozu jede co nejrychleji,

aby dostihl Gingera v Ritzeho automobilu.

Oba policisté postávali opodál. Poslouchali rozhovor a asi se divili o čem je řeč, protože angličtina, kterou znali, pokud se u nich dalo o znalosti hovořit, byla měkká, líně protahovaná mluva Američanů z jižních států USA. Niftymu asi nerozuměli vůbec, neboť mluvil žargonem londýnských *cockney* a usekával koncovky slov. Vtom Bigglese napadlo, že by mohl navrhnout policistovi z Hermosilla, aby vyrazil za modrým autem na motorce, ale hned zas nápad zavrhl. Kdyby je policista dostihl, stál by sám proti čtyřem bezohledným lotrům, kteří by ho neváhali odstřelit. Ještě ho napadlo, že by mohl muže v uniformě požádat, aby mu zapůjčil motorku, ale to také zavrhl. Musel by mu totiž vysvětlit celou situaci.

Když Biggles bezradně hleděl na sluncem zalitou cestu, spatřil jak před místním obchodem zastavuje dodávka, které se v Anglii říká *shooting brake*, neboli stejšn. Vystoupil z něj jakýsi štíhlý muž, podle obleku Mexičan a vešel do krámků. Bigglesovi se zdálo, že poznává Josého.

„Komu patří ten vůz?“ zeptal se Juana.

„*Señoru* Josému Fonderimu,“ zněla odpověď.

Biggles se rozběhl po ulici. Když dorazil k dodávce, José právě vycházel z obchodu. V ruce nesl košík s nákupem.

„Mohu si s vámi promluvit, *señore*?“ zeptal se Biggles.

„S radostí, *señore*,“ řekl José a položil košík s nákupem dozadu do vozu.

„Mohu si půjčit váš vůz? Pro mého přítele to je otázka života a smrti, jde o mladého muže, kterého jste viděl se mnou.“

Jak se dalo očekávat, Josého žádost udivila a docela přirozeně odpověděl otázkou: „Na co chcete můj vůz?“

„Je pro mě nesmírně důležité, abych dohnal modrý cadillac, který jste tu viděl, teď právě jede do Sonoity a předpokládám, že v něm jede Brabinsky.“

„To sotva,“ usmál se José. „Sedí přece ve vězení!“

„Byl tam, jenomže v noci uprchl a lidé s cadillacem ho přivezli sem. Při útěku zastřelil jednoho policistu. Teď pronásleduje mého přítele. Jestli ho dožene, zastřelí ho pravděpodobně taky.“

José si ho přeměřil zkoumavým pohledem.

„Nevím sice, oč tu jde, nebo co tu děláte,“ řekl, „ale dobré

skutky se mají oplácet. Nasedněte, povezu vás sám.“

„To je od vás velmi laskavé a nerad bych vás do toho zatahoval,“ řekl Biggles, „ale protože můj vůz není v pořádku a...“

„Nechte toho, jedeme. Budu řídit. Znam lépe nejen vůz, ale také se lépe vyznám na cestách v poušti.“

Nastoupili a dodávka se pohnula. „Jak dlouho jsou s cadillacem na cestě?“ zeptal se José.

„Asi hodinu.“

„To bychom je měli chytit. Žiju tu od malička a znám do Sonoity různé zkratky. Protože mám ranč, často jezdím pouští i k hranicím. Když jsem byl ještě kluk, indiáni mi ukazovali, kde je písek tvrdý a kde se mu nedá věřit.“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Jestli ti lidé v cadillacu dojedou na hranice před námi, asi je ztratíme, ledaže bych požádal policii Spojených států o pomoc. Tomu bych se ale zatím raději vyhnul. Říkal jste, že nevíte oč tu jde, tak vám to raději povím. Teprve potom pochopíte, v jaké jsem situaci.“

Když pak dodávka uháněla nehostinnou krajinou a často sjížděla z cesty na otevřenou *mesu*, kde trnité houští a kaktusy rostly řidčeji, Biggles vyprávěl rančerovi, jakou dělá práci a vysvětlil i to, proč přijel do Mexika. Vyprávěl mu o všem, co se stalo od jeho příjezdu, což samozřejmě znamenalo, že prozradil, jací lidé přijeli v modrém autě. Udělal to hlavně proto, že při setkání s nimi hrozilo smrtelné nebezpečí každému, tedy i Josému.

Po noční bouřce zbyla jen ojedinělá místa, kde se písek ještě lepil, ale jak slunce stoupalo po obloze, bylo jich stále méně.

„Mně byli ti lidé podezřelí od začátku,“ prohlásil José. „Tušil jsem, že v nich není nic dobrého. Před časem jsem řekl Juanovi, že by to mohli být zločinci, kteří uprchli ze Spojených států. Možná víte, že mnozí z těch, kteří mají policii v patách, zamíří ze Států k nám. Já si ale nepřēju, aby se moje vlast stala útočištěm zločinců. Oni si myslí, že si tu mohou dělat co chtějí, ale to se mýlí.“

Zatímco José řídil, Biggles se stále pozorně rozhlížel, jestli neuvidí cadillac. Jen zřídka však jeli po cestě a po modrém voze nebylo nikde ani stopy. Nezahlédl ho ani tehdy, když se před nimi objevil červeně, bíle a zeleně natřený hraniční sloup, označující mexickou stranu hranice. Hvězdy a pruhy Spojených států byly

dobře viditelné o malý kus dál, ale v dohledu neparkovalo jiné auto, než dva označené vozy strážců hranice.

„Nevzdávejte se naděje,“ řekl vesele José. „Je docela možné, že jsme je předjeli. Volil jsem nejkratší cestu, takže jsme mnohokrát jeli místy, kde jsme mohli cadillac předjet a vrátit se na silnici před ním, aniž bychom ho viděli. Jdu se zeptat.“

Zabrzdl s dodávkou u budovy pohraničníků, kde postávalo několik mužů v mexických uniformách. Do obou stran od stanoviště se táhl plot z ostnatého drátu. José vyskočil z vozu, doklusal k vojákům a dal se do hovoru s důstojníkem. Když se po pár minutách vrátil, vypadal značně zmateně.

„Je to divné,“ řekl Bigglesovi. „Říkal jste, že váš přítel jel v overlandu?“

„Ano.“

„Tak tady se *žádný* overland neobjevil. Velitel dokonce tvrdí, že z Mexika do Států nepřejelo ani jedno auto už několik dnů.“

Biggles svraštil čelo.

„Před pár minutami sem ale přijel modrý cadillac,“ pokračoval José. „Řídil ho Schultz, ale ani ten overland neviděl, protože se po něm ptal. Když mu řekli, že sem nepřijel, otočil auto a jel zpátky.“

„Jel zpátky?“ překvapeně vyhrkl Biggles.

„Tak mi to řekli,“ pokrčil rameny José. „Asi jsem udělal chybu, když jsem nejel po silnici, a snažil se tu být co nejrychleji. Při jízdě po silnici, bychom museli overland vidět. Protože jsem jel zkratkami přes poušť, minuli jsme se.“

„Jak ho ale mohl minout Schultz? Jestli mělo Gingerovo auto na silnici nějakou poruchu, nemohl by ho přece propást.“

„To může znamenat jediné to, že váš přítel na silnici nebyl,“ uvažoval nahlas José, „a podle toho co o těch lotrech víte, měl nakonec štěstí. Schultz se vrací, aby ho hledal. Přesněji řečeno hledá overland a to, co do něj Brabinsky ukryl.“

„Jestli Ginger sjel z cesty na *mesu*, což se patrně stalo, jakou má Schultz naději, že ho najde?“

„Odhaduji, že velmi malou, ale to platí i pro nás. Záleží ovšem na tom, jak daleko se vzdálil od cesty. Mohlo se mu stát ledacos. Třeba mohl spadnout i s autem do některého *arroya*.“

„Dejte pokoj,“ zavrčel Biggles. „To znamená, že Ginger může

ležet zraněný v nějaké pouštní díře?“

„Je mi líto, ale možné to je,“ kývl José. „Jestli se nezranil, mohl opustit auto a vydat se pěšky do Eltory, pokud ovšem našel cestu.“

„V té bouřce asi sjel z cesty,“ zabručel Biggles.

„Bylo by divné, kdyby za bouře udržel směr,“ ušklíbl se José.

„Za lijáku a za tmy by to byl zázrak.“

„Jaká je naděje, že ho najdeme?“

„Už jsem řekl, že malá,“ pokrčil rameny José. „Sám jste viděl, jak poušť vypadá a zažil jste jaká je, když praží slunce. Kdybych byl na ranči, svolal bych všechny *vaqueros*, aby ho hledali. Znají poušť dokonale.“

„Než bychom tam dojeli, bylo by pozdě?“

„Obávám se, že ano. Jenom indián, který zná skryté jámy s vodou, dokáže přežít na poušti delší dobu bez zásob. Slunce je zabiják. Jenže včera v noci byla každá prohlubeň plná vody, pevná země se změnila v řídké bláto a do každého *arroya* se hrnuly divoké potoky. Ale jak jste sám viděl, když jsme tudy projížděli, vodu jsme již nikde neviděli.“

Biggles si olízl rty. „Jestliže Schultz auto najde, zastřelí Gingera. Chce diamanty a překáží mu každý svědek.“

„Snad to nebude tak zlé. Třeba je ten váš Ginger dávno zpátky v Eltoře.“

„Jestli tam není, zemře pravděpodobně na poušti. Nemyslíte, že bychom se měli raději pokusit ho najít?“

José zaváhal. „Mezi tímhle místem a řekou Magdalenou leží tisíce čtverečních mil jedné z nejhorších oblastí světa. Prohledat celou poušť by byl těžký úkol i pro jednotku mužů na koních. To se nedá zvládnout pěšky, ani v mém autě, přestože je uzpůsobené pro jízdu ve špatném terénu.“

„Vím jak na to,“ řekl Biggles. „Potřebuji letadlo.“

„Nejste právě skromný,“ usmál se farmář. „Jenže kde ho vzít? V okolí o žádném nevím.“

Biggles pohlédl ke strážcům hranice. „Mají tady telefon?“

„Naši ne, ale mají ho Američané. Mám ovšem obavu, že má sloužit jen pro úřední potřebu.“

„Myslíte, že mi ho dovolí použít?“

„Snad. Co zamýšlíte udělat?“

„Moji společníci v San Francisku jsou piloti. Kdybych se s nimi mohl spojit, požádám je, aby si půjčili letadlo, přiletěli sem a prohledali poušť několik mil po obou stranách silnice. Mohli by tu být za jednu nebo dvě hodiny. My se zatím rychle vrátíme do Eltory a zjistíme, zda se Ginger nevrátil. Když tam nebude, pojedeme zase sem a budeme pozorovat letadlo. Pokud Gingera najde, ukáže nám kde ho hledat.“

„Letadlo by to určitě vyřešilo.“

„Tak jdeme na to. Nezeptal byste se svých mexických přátel, zda jim nebude vadit, kdybych přešel na americkou stranu? Pokud tu zůstanete s autem, budou vědět, že nechystám žádný trik.“

„S tím si nelamte hlavu, znají mě velmi dobře. Počkejte chvíli u auta.“

S obstaráním povolení k přechodu hranic neměl José ani nejmenší potíže, takže Biggles mohl překročit hraniční čáru. Spěchal, aby americkým strážcům vysvětlil, že se jeho přítel ztratil v poušti. Našel u nich plné pochopení. Dokonce mu sami vyšli vstříc tím, že mu obstarali spojení jako velmi naléhavý hovor. Bohužel i tak to trvalo dvacet minut, než uslyšel Algyho hlas v telefonu. Dalších deset minut potřeboval, aby mu vysvětlil, co se stalo a co od něho chce. Algy potvrdil, že rozumí. Sežene letadlo, poletí na Sonoitu a Eltoru a jestli zahlédne Gingera nebo opuštěný automobil, začne nad místem kroužit. Biggles se rázem cítil lépe. Byl spokojen, že udělal všechno, co se dalo, a spěchal zpátky k Josému.

„Klaplo to,“ sděloval. „Přiletí sem, jak nejrychleji to půjde, bude to ovšem chvíli trvat. Než bychom tady čekali, měli bychom odjet do Eltory a podívat se, jestli tam Ginger není. Nemělo by smysl, aby letadlo prohledávalo poušť, kdyby tam už nebyl. Jeďte prosím do Eltory nejkratší cestou, jakou znáte.“

„Zkratkami?“

„Ano. Záleží jen na rychlosti.“

„Co uděláme, když zahlédneme cadillac? Je to možné, protože na několika místech pojedeme po silnici nebo blízko ní.“

„Pak se zařídíme podle toho, jak se zachovají oni. Kdybychom potkali jejich auto, jak se vrací ke hranici, zastavíme je, neboť by to znamenalo, že Schultz našel overland, dostal co chtěl a míří s kořistí do Států. Budu od něj chtít slyšet, kde je pohřešovaný vůz a co udělal

s Gingerem. Kdyby došlo k hádce, držte se raději stranou. Ti lidé mají pistole.“

„Asi jste zapomněl, že i já mám revolver,“ prohodil José.
Dodávka se rozjela zpátky k Eltoře.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ZTRACENÝ A NALEZENÝ

Ginger, ztracený ve vyprahlé pustině *mesy*, měl nakonec přece jen kus štěstí. Přesnější by ovšem bylo uvést, že jeho rozhodnutí se nevzdat, bylo po zásluze odměněno.

Když pominul první otřes z toho, co se mu přihodilo, pochopil, že nemá-li zahynout, musí se spolehnout výlučně na vlastní síly. Nemělo smysl dřepět na místě a čekat na pomoc. Sedět a nic nedělat si mohl dovolit Biggles. Určitě čeká v hotelovém *patiu* na Gingerův návrat od hranic, a protože netuší, co se za bouřky stalo, může trvat do zítřka, než si uvědomí, že něco nehraje.

Zrzek vstal a postavil se na vrcholek vyčnívajícího, sluncem vyběleného skaliska a rozhlédl se po okolní krajině. Balvan byl vysoký sotva deset stop, ale to stačilo, aby Ginger získal rozhled nad nekonečnými pásy trnitých houštin. Spatřil to, co očekával, stále stejný, jednotvárný obraz skal, písku, trnitých houštin a kaktusů, prostírajících se do všech stran, až k obzoru, chvějícímu se v horkém vzduchu. Všude kam dohlédl, neviděl jedinou bytost, ať už člověka nebo zvíře. Dokonce i káně zmizelo z oblohy.

A pak si všiml *butte*, jednoho z osamocených skalnatých pahorků, vyskytujících se v západních částech Ameriky a vznikajících erozí okolní půdy. Byl vysoký jako dům a nebyl daleko. Kdyby vylezl na vršek skály, měl by mnohem lepší rozhled. Rozhodl se, že to zkusí. Bylo to lepší než se trmácet dole s nadějí, že snad náhodou narazí na *arroyo*, ve kterém uvázlo auto. Právě to chtěl najít, protože v jeho chladiči byla voda. Teplá a špinavá, ale nebyl v situaci, aby si mohl vybírat.

Dával si pozor na chřestýše a opatrně si razil cestu bizarním pouštním porostem k novému cíli. Když k němu došel, viděl, že to je skutečná skála a ne drobná pórovitá hmota, tvořící většinu volně ležících balvanů. Zjistil také, že vylézt na vrchol nebude snadné.

Kromě toho byla skála již rozžhavená všude tam, kde do ní pražilo slunce. Přešel ke stinné straně, slunce totiž ještě nedosáhlo zenitu. Zjistil tam, že skalisko je od vrcholu až téměř k základně rozštěpeno trhlinou. Končila hrbolatou prohlubeninou ve tvaru nepravidelného koryta. Naplňovala ho voda, která za bouře napršela na skálu a стекла dolů. Voda nebyla na místě tak dlouho, aby zteplala, byla chladná. Ginger do ní ponořil tvář, pil a cítil se jako v ráji.

Když se dosyta napil, cítil se báječně osvěžený a rozmýšlel se, co podnikne dál. Na vodu neměl žádnou nádobu a odejít z místa se mu nechtělo z obavy, že by je znovu nenašel. *Butte* byl nápadný orientační bod, ale nebyl zdaleka jediný v dohledu. Ginger viděl další, ležící ve větší vzdálenosti, ale již dostal za vyučenou a nedůvěřoval si, že by tuhle pohostinnou skálu znovu našel, kdyby ji opustil. Rozhodl se, že ji nějak označí.

Rozhlížel se, až našel klacek. Byl to kořen z jakéhosi dávno uschlého stromu, za řadu let tak vybělený počasím, až se podobal kosti. Na jeden konec klacku uvázal kapesník a s tím nouzovým označením podnikl dosti nebezpečný výstup na vrcholek skály. Našel tam rozsedlinu, do které zastrčil klacek a zajistil ho několika kusy uvolněné skály, aby stál rovně a nespádl. Když dokončil dílo, narovnal se a s pýchou v oku se rozhlédl.

Jak očekával, měl teď skvělý rozhled po celé krajině, která však kromě nejbližšího okolí byla zastřena lehkou mlhou a chvějícími se vlnami horka. Zdálo se mu, že jedna mihotavá linie by mohla být *arroyo* s autem, ale pak zachytil koutkem oka jakýsi pohyb a pustil to z hlavy. Necelé půl míle od něho směřoval k severu automobil. Zrzek okamžitě a beze všech pochybností poznal modrý cadillac. Jel velmi rychle.

Ginger na něj vteřinu upřeně hleděl. Silnici nerozeznal, avšak uvědomoval si, že cadillac musí jet po ní. Nemařil čas úvahou, kde se tam vůz vzal, nebo kam jede. Prostě viděl automobil, který pro něj znamenal záchranu a v zoufalém spěchu sešplhal dolů. Poslední stopy překonal skokem, a když byl na zemi, vyrazil jako sprinter. Mířil před vozidlo s nadějí, že ho stačí předhonit.

Nepovedlo se mu to. Chybělo ještě dobrých dvě stě yardů, když ho rychle jedoucí vozidlo minulo. Křičel a mával pažemi, ale bez úspěchu. Lidé ve voze ho neviděli, nebo pokud ho zahlédli, nechali

ho v poušti. Zklamaně stál a díval se za autem, jak se ztrácí v lehkém oparu. Potom kráčet dál a za několik minut došel k silnici. Utěšoval se myšlenkou, že když zmeškal jedno auto, našel alespoň cestu a to byl přece úspěch. Silnice byla málo používaná, ale když po ní půjde, bylo pravděpodobné, že pojede jiné auto, nebo nějaký osamělý *vaquero* či tlupa indiánů.

Ted' měl dost času na přemýšlení. Modré auto zřejmě uhánělo ke hranici, protože jinam cesta nevedla. Ale proč? Co hledala posádka v Sonoitě? Nebylo těžké najít odpověď. Schultz už má své vytoužené diamanty, a veze je svým pánům.

Gingerovi zatrnulo u srdce, když si vzpomněl na Bigglese, jehož plán zřejmě neuspěl. Jiné možné vysvětlení ho nenapadlo. Co to jen Biggles dělal? Jak mohl dopustit, aby Schultz odjel? Co si teď počne, když je Schultz pryč? Bez vozidla asi nic dělat nemůže. V duchu viděl bezmocného a zklamaného Bigglese, jak čeká v hotelu. Čím dříve se tam dostanu, tím lépe, pomyslel si sklíčeně.

Vydal se silnicí směrem k Eltoře. Cesta vypadala všude stejně, takže nevěděl jak dlouhá pout' ho čeká, ale odhadoval, že má před sebou nejméně deset mil. V tom parném horku víc než dost.

Na cestě potkal jediného poutníka, starého otrhaného vousáče, jenž vedl osla. Zvíře mělo na hřbetě náklad zakrytý plachtovinou, zpod které vykukovaly násady krumpáče a lopaty. Ginger se s mužem dal do řeči. Ukázalo se, že to je Američan, který jezdí po světě a hledá zlato. Byl na cestě do Států a Mexika měl, jak prohlásil, plné zuby.

„Ty povídačky, co sem slyšel o zlatě v horách, byly jen blbý kecy,“ zavrčel na závěr.

Dal však Gingerovi napít z polní láhve. Víc mu pomoci nemohl, protože každý mířil opačným směrem. Ginger poděkoval a pokračoval v cestě. Netušil, že setkání se starým zlatokopem značně ovlivní jeho další osud.

Odpoledne už hodně pokročilo, když zrzek, žíznivý a s bolavýma nohama, doklopýtal posledním svahem dolů do Eltory. Šel rovnou do hotelu a očekával, že najde Bigglese v *patiu*. Našel však pouze dvě prázdná křesla. Zavolal Pepeho, aby mu přinesl pomerančovou šťávu. Ochotný Pepe přinesl nápoj, ale o Bigglesovi nic nevěděl. Nebyl si ani moc jistý, kdy ho spatřil naposled, ale měl

dojem, že ho od časného rána neviděl.

Ginger samozřejmě neměl nejmenší tušení, co se v Eltoře za jeho nepřítomnosti udalo. Když si trochu odpočinul, chtěl to zjistit, a vydal se za Juanem. Našel ho na lehátku ve stínu vinné révy. Muž zákona a pořádku sladce spal a vůbec se mu nelíbilo, že ho Ginger budí. Ospale zamžoural a nevrle prohlásil, že Biggles někam odjel s Josém v jeho dodávce.

Následoval poněkud zmatený rozhovor. Pro zrzka, jehož znalosti španělštiny byly chabé, nemělo policistovo vyprávění dlouho hlavu ani patu. Ginger měl chvíli dojem, že Juan ani pořádně neví, co se stalo, nakonec si však z jeho zmatených řečí vybral. Pochopil, že Ritzy uprchl z vězení, že Schultz se svými mlčenlivými společníky odjel do Států, a konečně i to, že Biggles za nimi vyrazil vozem, který patřil Josému.

„To modré auto jsem viděl,“ ozval se pochybovačně. „Chtěl jsem ho zastavit, ale projelo kolem, než jsem k němu doběhl. Jiný vůz jsem nepotkal. Kdyby Biggles a José jeli za nimi, musel bych auto vidět, protože jsem šel pořád po silnici.“

„*Señor* José nejel do Sonoity jen po silnici,“ vysvětloval Juan, který se již prozival k poměrně bdělému stavu. „Zná v poušti každý keř a kámen a k hranicím jezdí zkratkami.“

„Rozumím,“ zabručel Ginger. „Jestli *señor* José nejel po silnici, mohli jsme se minout.“

„Tak se to muselo stát,“ kývl Juan a odvrátil od hosta oči, aby mu naznačil, že hodlá pokračovat v siestě.

Ginger se vrátil do hostince, posadil se v *patiu* a pokoušel se přijít na to, co se vlastně stalo. Neměl to snadné. Připadalo mu, že všechno je nějak podivně zamotané. Nejhorší ze všeho bylo to, že Biggles se určitě domnívá, že on, Ginger, bloudí někde v poušti před ním. Pochopil, že se s tím nedá nic dělat. Naprosto nic. Bude proto nejmoudřejší posadit se a čekat na Bigglesův návrat. Kdy k němu dojde, bylo ovšem ve hvězdách. Protože již dlouho nic nejedl, požádal Pepeho, aby mu připravil omeletu. Jako obvykle v ní bylo víc papriček *chilli* než vajíček a měl ústa jako v ohni.

Zmocnila se ho dřímota a probral ho až hluk příjíždějícího auta. Otevřel oči a uviděl dobře známý modrý cadillac. Užasl. Automobil vykroužil před hotelem ostrou zatáčku do protisměru a zastavil se v

mračnu prachu. Zrzek žasl, kde se tu vzal druhý modrý cadillac, když z vozu vyskočil Schultz a jeden z jeho průvodců. Druhý zůstal u volantu a nechal motor v chodu.

Gingerovi se z toho trochu zamotala hlava. Nechápal, proč se ti lidé vracejí, ale brzy dostal vysvětlení. Schultz šel přímo k jeho křeslu.

„Co jste udělal s vozem Brabinskyho?“ zachraptěl.

„Proč si myslíte, že jsem s ním něco udělal?“ zeptal se Ginger, užasle sledující mužovu tvář staženou vztekem.

„Víme, že jste v něm včera večer odjel. Právě jste se vrátil bez auta!“

„Kdo vám to řekl?“

„Dědek, kterého jsme potkali na silnici. Ten s oslem. Viděl vás, jak sem jdete.“

Tak takhle to je, pomyslel si Ginger. Starý zlatokop jim řekl, že ho viděl. Samozřejmě. Když se ptali, co jim měl říci?

„Nevím, kde je Brabinskyho auto,“ řekl. „Je pravda, že jsem s ním včera večer odjel, ale v lijáku jsem sjel ze silnice a uvázl v bahně. S autem se nedalo odjet, tak jsem ho tam nechal a vrátil se pěšky.“

„Nastupte do mého vozu,“ nařídil Schultz a Ginger si uvědomil, že hledí do ústí automatické pistole.

„Co to má znamenat?“ vyhrkl.

„Uvidíte. Udělejte, co jsem vám řekl. Nastupte, Angličane, nebo vás v tom křesle odstřelím! Vím, proč jste tady.“

„Jestli chcete Brabinskyho auto, já už nevím...“

„Držte hubu a do vozu!“

Zrzek pokrčil rameny. Rozhlédl se po ulici, ale nikde neviděl ani živáčka. Věděl, že Pepe a jeho žena touto dobou spí, ale ti by mu stejně nedokázali pomoci. Protože mu bylo jasné, že Schultz nemá na nějaké dohady náladu, vstal a šel k automobilu. V hlavě měl zmatek. Neuměl si představit, co vede Schultze k tomu, aby se tak zoufale snažil najít Brabinskyho vůz. Nenapadlo ho to, co již Biggles pochopil, takže neměl ani tušení, že ve voze, který v noci řídil, jsou diamanty. Pro zrzka to byla záhada všech záhad. Když ale Schultz Brabinskyho vůz chce, uvažoval, ať si ho klidně vezme, jestli ho ovšem v poušti najde.

Nacpali ho do cadillacu. Dvířka bouchla a vzápětí vůz vyrazil z vesnice jako modrý šíp. Nedojel však daleko. Jen se přehoupl přes vrchol kopce, který zakryl vesnici, zastavil se. Z křoví vylezl Ritzy, jenž se asi neodvážil ukázat v Eltoře. Nastoupil do auta a následoval další ostrý start po silnici do pouště.

„Kde je můj vůz?“ vyštěkl Ritzy a zašklebil se na Gingera přímo d'ábelsky.

„Už jsem vykládal vašim kamarádům, že nevím, kde by mohl být,“ vzdychl žalostně rzek. „V noci jsem s ním za bouřky a lijáku sjel z cesty. Světla vypověděla službu a já jezdil sem a tam, až jsem skončil ve třech stopách vody na dně nějaké rokle.“

„Vymyslete si něco lepšího!“ zuřivě zavrčel Ritzy.

„Co vůbec znamená všechen ten povyk?“ zeptal se Ginger. „Proč máte takový strach o jedno pitomé auto? Vypůjčili jsme si ho s dobrým úmyslem. Až se můj přítel vrátí, zaplatí vám za něj. My přece nejsme žádní zloději.“

„Kam jel?“

„Jak to můžu vědět? Strávil jsem celou noc a půl dne na poušti! Zabloudil jsem. Ztratil jsem vůz. Cestu na silnici jsem našel jen díky tomu, že jsem zahlédl vaše auto. Pak jsem musel šlapat pěšky až do Eltory. Potkal jsem jen dědu s oslem. Když jsem dorazil do hotelu, byl můj přítel pryč. To je všechno, co vím. Věřte si tomu nebo nevěřte, to je čistě na vás!“

Muži v autě si vyměnili pohledy, naznačující, že jsou ochotni Gingerovi věřit. Mluvil tak sebejistě, jako by každé slovo myslel smrtelně vážně a ani se nemusel namáhat, protože mluvil jen čistou a nefalšovanou pravdu.

„Mám k tomu autu zvláštní vztah,“ řekl Ritzy už mnohem vlídněji. „Nedivte se, že bych ho nerad ztratil.“

„V tom případě se vynasnažím vám pomoci, abyste ho našel,“ kývl Ginger. „Nepopírám, že to je váš vůz. Ale i když ho najdeme, bojím se, že bude ve strašně špatném stavu. Ve tmě jsem párkrát narazil a jak jsem vám povídal, nakonec jsem s ním skončil ve vodě. Jestli se voda mezitím vsákla do země, bude až po nápravy v písku.“

„Kde myslíte, že jste sjel z cesty?“

„Pokud to dokážu posoudit, bylo to asi o tři nebo čtyři míle dál. Cestu tam přetíná něco jako vyschlé řečiště. Cestou do Eltory jsme

tam uvázli v písku.“

Jeli dál a nikdo nemluvil.

„Nevím určitě, ale myslím, že to musí být jen kousek odsud,“ řekl Ginger, když dojeli k místu, o němž mluvil.

„Vystoupíme a rozhlédneme se,“ rozhodl Schultz. „Odjed’ s vozem ze silnice, pro případ že by tudy někdo projížděl,“ přikázal muži za volantem. „Bude lepší, když ho nikdo neuvidí.“

Řidič zajel nedaleko silnice za trnitou houštinu, která vozidlo zakryla. Zrzek se rozhlédl po silnici v bláhové naději, že uvidí vracejícího se Bigglese. Byl si jist, že až se jeho přítel dozví, že overland nepřejel hranice, rozhodne se k návratu. Dobře věděl, že služba na hranici si vede záznamy o projíždějících vozech a Biggles se jistě bude vyptávat. Ginger se jen obával, že José s dodávkou pojedje zkratkami a znovu se prožene někde kolem a neuvidí ho. To se také skutečně stalo. Zrzek o tom nevěděl a pro klid jeho duše to bylo lepší. Utěšoval se úvahou, že Biggles teď již musí vědět, že když Ginger nedojel do Sonoity, vězí někde mezi Eltorou a hranicemi Mexika.

Všichni vystoupili z vozu. Slunce se již chýlilo k západu, ale vedro bylo možná horší než přes den, protože každý předmět, který byl v poledních hodinách vystaven slunečnímu žáru, nyní vyzařoval teplo.

„Tak kudy?“ zeptal se Ritzzy. „Hněte sebou! Když tu budeme stát delší dobu, vypaříme se.“

„Vím docela určitě, že jsem sjel z cesty na levou stranu,“ řekl Ginger, jenž neznal skutečné záměry Ritzzyho a Schultze, a docela vážně se snažil ztracený vůz objevit a ukončit tak celou únavnou záležitost.

„Jdeme!“ zavelel Ritzzy a celá společnost nechala stát cadillac za houštím a postupovala pomalu *chaparralem* od silnice. Ginger se však brzy dostal do úzkých. Urazili sotva dvě stě yardů a on musel přiznat, že nemá nejmenší tušení, kde se nalézá, a kudy by měli pokračovat dál. Zastavil se.

„Tak co je?“ zavrčel Schultz. „Chcete nás podvést?“

„Nesmysl,“ odporoval zrzek. „Proč bych to dělal? Snažím se najít auto stejně jako vy. Doufal jsem, že snad uvidíme v písku stopy po pneumatikách, ale déšť je spláchl. Lilo jako z konve.“

„To nemá smysl,“ zabručel po chvíli Schultz, který se strašlivě potil. „Takhle bychom tady mohli chodit celé hodiny, nic nenajdeme a budou z nás vyprahlé mumie. Tenhle mladý hlupák nic neví. Raději se ho zbavíme a odjedeme do Eltory. Tady ho nikdo nenajde. Vrátime se sem brzy ráno, kdy není takové vedro.“

Zrzek mu rozuměl a až nyní si uvědomil, do jakého nebezpečí se dostal. Schultz nemluvil do větru. Nechtěl jen strašit. Hovořil sice lhostejným hlasem, ale jistě myslel každé své slovo smrtelně vážně.

Jeho vražedný návrh však narazil na Ritzyho nesouhlas, ačkoli bylo jasné, že mu nejde o Gingera, ale že myslí na sebe. „Přece víte, že se nemůžu vrátit do Eltory,“ namítl. „Vy si dělejte, co chcete. Zastřelte si toho čmuchala, když myslíte, ale já nehodlám strávit zbytek života v mexickém vězení.“

Slovo čmuchal Gingera vyděsilo. Proč je Ritzy vyslovil? Má je chápat doslova? Znamená to, že Ritzy už ví, kdo je Ginger. Věděl snad od začátku, co on a Biggles v Eltoře hledají? Ne, řekl si. To není možné.

Naproti tomu dobře chápal, proč se Ritzy zdráhá vrátit se do místa, kde jsou policisté. Měl přece na svědomí vraždu Cornelliho, útěk z vězení a smrt mexického policisty. Zrzek dokonce rozuměl i Schultzově nechuti trmácet se *mesou* v dusném horku a přitom mít mizivou naději, že narazí na hledaný vůz. Jenomže proč by si měl, kvůli Schutzově pohodlí, nechat prostřelit hlavu?

Rozhlédl se a všiml si vzdálené skály. Nezbyvala mu vlastně jiná možnost, než začít hrát o čas. Zdržovací taktika obvykle nevydrží dlouho, ale teď aby byl vděčný za každou minutu odkladu.

„Vidíte tamhle tu vysokou skálu?“ vyjekl a mávl k ní rukou.

„Co je s ní?“

„Nahore je klacek s kouskem bílé látky.“

„Co to znamená?“

„To je můj kapesník. Dal jsem ho tam dneska ráno, abych si to zvláštní místo označil, protože dole v něm je trochu dešťové vody. V tu chvíli jsem zoufale potřeboval vodu. Auto nemůže být od toho *butte* daleko. Z jeho vrcholku jsem viděl *arroyo*, kde stojí auto. Nemůžu ovšem přísahat, že to je přesně to místo.“

„Vy jste se k vozu nevrátil?“

„Ani mě nenapadlo. Zahlédl jsem váš cadillac a utíkal jsem, co

jsem mohl, abych ho zastavil. Jeli jste ale moc rychle.“

„Myslíte, že má smysl jít k tomu *arroyo*?“

„Myslím, že ano.“

„Tak jdeme,“ řekl Schultz. „Jestli dokážeme všechno skončit do večera, bylo by to skvělé.“

„Napřed musíme dojít k tomu *butte*, abychom si určili správný směr,“ prohlásil Ginger. „V tom houští člověk snadno zabloudí, jak jsem se dneska ráno sám přesvědčil. Když se ale budeme řídit mojí vlajkou, tak se nám nic takového nestane.“

Vyrazili směrem ke skále.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KONEC RITZYHO

Jak si razili cestu porůznu rostoucími shluky pouštní vegetace, Ginger zaslechl v dálce zvuk letícího stroje. Zanedlouho ho uviděl jako malou tečku nad severním obzorem, Pozoroval ho, pokud to šlo, čistě jen jako předmět náhodného zájmu a trochu se divil, kde se tu vzalo. Všiml si, že letoun křížuje tam a zpátky, jako by dělal fotografický průzkum, ale nakonec došel k závěru, že je na obvyklé obhlídce hranice, možná kontroluje hraniční oplocení. Myšlenka, že by se to nějak mohlo týkat jeho osobně, mu nepřišla ani na okamžik na mysl.

Došli ke skále. Ginger ukázal, kde je voda a všichni se s chutí napili, přestože byla teplá. Ritzy se zahleděl k obzoru a řekl: „Co tam dělá to letadlo?“

„Záleží snad na tom?“ odpověděl Schultz. „Nás se netýká. Pojdme dál, nebo tu budeme ještě po západu slunce.“

Ritzy vylezl na vrchol skály sám. Bud' Gingerovi nedůvěřoval nebo z horlivosti. „Tamhle je to,“ křikl a ukázal rukou.

„Vidíte vůz?“ zavolal Schultz.

„Ne, ale vidím něco jako *arroyo*. V dohledu je jen jedno. To musí být ono.“ Namáhavě sešplhal dolů. „Je to sotva deset minut chůze odsud,“ prohlásil udýchaně.

Vydali se tam.

Co se týkalo vzdálenosti, nebyl Ritzy daleko od pravdy, dorazili však k rokli v místě, kde stěny spadaly téměř kolmo dolů.

„Tady to nemohlo být. Vůz by spadl a zůstal bych pod ním,“ řekl vcelku zbytečně Ginger.

Obešli rokli k místu, kde se sráz zmírňoval, až se před nimi objevil pozoruhodně rovný svah, plynule se táhnoucí ke dnu. Tam, zapadlý do písku, stál hledaný vůz.

„*Mein Gott*“ procítěně vydechl Schultz.

Zrychlili krok, a když došli nad automobil, sklouzávali jeden za druhým po sypkém písku na dno.

Zrzek si znovu uvědomil, jak úžasné měl štěstí, když se vozidlo, klouzající dolů, nepřevrhlo. Kdyby k tomu došlo, skoro jistě by se ve vodním přívalu utopil. Vzápětí však Schultz vybafl na Ritzeho, a jeho slova vyhnala zrzkovi z hlavy vše ostatní. Náhle mu svitlo a pochopil zoufalou snahu zločinců najít vůz.

„Tak kde jsou diamanty?“ vyštěkl Schultz. „Ven s nimi! Ztrácíme zbytečně čas!“

Ginger by si nejraději dal pár facek. Tak takhle to je, pomyslel si trpce. Ritzey ukryl diamanty do auta, kde pak ležely po celou tu dobu. A on ochotně lotrům pomáhal, aby je našli. Jaký byl hlupák! Mohl se dovtípit.

„Jenom ne tak zhurta,“ ohradil se Ritzey a jeho slova i důraz, se kterým je vyslovil, naznačovala, že drama teprve začne. „Co takhle zaplatit?“

Vyplývalo z toho, že k uzavření obchodu dosud nedošlo a Schultz má peníze u sebe.

„Zaplatím, až uvidím kameny,“ prohlásil Schultz.

Zní to celkem logicky, pomyslel si Ginger.

„Jakou mám záruku, že zaplatíte slušnou cenu?“

„Vezmete si to, co vám nabídnu, ale možná taky nedostanete nic,“ řekl ostře Schultz. „Napřed ukažte diamanty!“

Ritzey zaváhal. Zrzkovi bylo jasné, že nemá vůbec žádnou radost z postavení, do kterého se dostal. Stál sám proti třem ozbrojeným mužům a nacházel se hluboko v poušti. Kdyby se Schultz rozhodl získat diamanty i peníze vraždou, sotva by našel vhodnější místo k zahlázení stop.

Ginger cítil, že se zde schyluje k hroznému závěru. Jak poznal Schultze, šlo o člověka, který by pokládal za samozřejmé nechat si diamanty i peníze. Dokonce měl pocit, že se k tomu rozhodl již

dávno a od uskutečnění úmyslu ho nic neodradí. Totéž si musel uvědomovat i Ritzy.

V dálce stále kroužilo letadlo, postupně se blížilo k rokli, ale nikdo si ho nevšímal. Ginger po něm co chvíli mrkl a rozeznal, že to je americký stroj typu Piper Cub.

„Čemu říkáte slušná cena?“ zeptal se Ritzy. „Víte vy vůbec za kolik se dají prodat? Ty kameny přece ohodnotili na...“

„Vím, jakou mají pro pojišťovnu hodnotu,“ přerušil ho netrpělivě Schultz. „Nezapomeňte, že musím podstoupit riziko, že vše ztratím, až je budu provázet přes celnici.“

„Napadlo mě, že s tímhle přijdete, abyste srazil cenu. A jak se přesvědčím, že máte peníze?“

„Mám peníze,“ odpověděl Schultz nebezpečně tichým hlasem, jako člověk, který se přemáhá, aby nevybuchl.

„Tak mi ty papírky ukažte,“ trval na svém Ritzy a zrzka napadlo, že tím klade hlavu na špalek. Musel přece také chápat, kam situace spěje, ale choval se ke Schultzemu, jako kdyby měl situaci pevně v rukou.

Schultz se zhluboka nadechl, ale ovládl se. „Chce vidět peníze, Karle. Ukaž mu je,“ vyzval jednoho z mužů.

Chlapík se ušklíbl, otevřel kufřík a ukázal bankovky. Byly to americké dolary a zdálo se, že kufřík je jich plný.

Ritzy přesto váhal.

Schultz se na něj zadíval přivřenýma očima. „Proč bych měl vůbec platit?“ zeptal se tiše.

„Co tím chcete říct?“

„Já držím trumfy v rukou, Brabinsky, a je na čase, abyste si to uvědomil!“ řekl a pokynul svým průvodcům.

V jejich rukou se zaleskly pistole.

„Podívejte,“ řekl Schultz. „Trumfy jsou venku.“

Ritzy zbledl. Muselo mu být jasné, jak se věci mají a snad právě nyní zalitoval, že se v Eltoře zbavil svých dvou společníků. Kdyby stáli tři proti třem, šlo by o vyrovnanou partii, teď tu stál sám. Jakmile prozradí, kam diamanty ukryl, prohraje všechno, patrně i život.

„Víte co,“ řekl. „Vy mi nedůvěřujete a já nedůvěřuju vám. Dejte mi sto tisíc dolarů. Pak mě nechte vylézt nahoru na břeh a já vám

zavolám, kde jsou kameny.“

„Ne!“ odmítl Schultz. „Nejsem hlupák!“

Gingera to nepřekvapilo, protože bylo jasné, že jakmile by se Ritzy dostal z dostřelu pistolí, nic by mu nezabránilo upláchnout do *chaparralu*, kde by ho sotva někdo našel. Svoje tajemství by si vzal ovšem s sebou.

„Snad si nemyslíte, že bez vás kameny nenajdeme,“ poškleboval se Schultz.

„Možná je najdete, ale dá vám to zabrat,“ odsekl Ritzy.

„Když to bude nutné, rozeberu vůz na kousky.“

„Tak jo. Když máte chuť, dejte se do toho. Raději začněte hned. Než skončíte, bude tma.“ Ritzy se posadil na hromadu písku, vytáhl cigaretu a zapálil si.

Stále ještě chránil svůj diamantový trumf a Ginger byl zvědavý, jak dlouho mu to vydrží.

Schultz splnil pohrůžku a pokynul svým mužům, aby se dali do hledání. Sám se ho nezúčastnil, ale stál blízko Ritzyho a mířil na něj pistolí. Oba jeho pomocníci začali ničit automobil. Vůbec se jim nedařilo, což zrzka nepřekvapilo, protože kdyby se kameny daly najít lehce, Ritzy by nebyl tak sebejistý.

Muži pečlivě prohledali zavazadlový prostor. Podívali se pod kryt motoru a pak se vrhli na sedadla. Rozřezali polštáře noži a vytrhali vycpávku. Vyházeli náradí a vyrvali podlahu.

„Jen dál,“ posmíval se Brabinsky. „Jdete na to chytře.“

Ve dvaceti minutách byl z auta nepojízdný vrak, a protože ti dva už nevěděli jak dál, nechali ničivé práce a tázavě pohlédli na velitele.

Otřesený Ginger s chmurným zaujetím sledoval drama, které se před ním rozvíjelo. Nikdy by nevěřil, že bude svědkem tak odporné scény. Myslel přitom na to, k jakému šílenství dožene některé lidi chamtivost. Bylo tu dost peněz pro oba, ale ani jeden z nich se nechtěl spokojit polovinou. Každý chtěl všechno. Zrzek si byl už jistý, že Schultz se nevzdá ani jediného dolaru z Karlova kufríku. Až objeví diamanty, patrně je předá lidem, kteří věc financovali, a řekne jim, že za ně zaplatil. Peníze si však nechá a uloží je na bezpečném místě. Zrzek si vzpomněl na Bigglesovo vyprávění o tom, jak Schultz kdysi udělal podobnou nabídku von Stalheinovi...

Ginger se samozřejmě stále zabýval myšlenkou na útěk, ale

stály proti tomu dva důvody. První? Přestože se zdálo, že si ho Schultz nevšímá, věděl, že ho střeží. Kdyby se pokusil vyběhnout v sypkém písku nahoru na břeh, nesvedl by to dostatečně rychle a stal by se snadným cílem pro střelce. Za druhé se domníval, že by měl vyčkat, jak to všechno skončí, aby se dověděl, kdo diamanty dostane. Až se to rozhodne, přijde čas útěku. Zvedl hlavu. Letoun již přelétával nad silnicí mnohem blíže.

Pak Schultzovi došla trpělivost. Nekřičel při tom, ale promluvil zcela klidně, což působilo ještě hrozivěji. Zamračil se, stáhl rty a ze vzdálenosti dvou yardů namířil pistoli na Ritzyho hlavu.

„Už jsme ztratili dost času,“ pronesl tiše. „Na vydání diamantů máte přesně minutu. Jestliže to neuděláte, zastřelím vás. Obětuji na to čas a dám rozsekát váš vůz na kousky. Je mi jedno, jestli to bude trvat celý měsíc, ale ty diamanty najdu!“

Ritzy pochopil, že nadešla rozhodná chvíle, a že Schultz mluví smrtelně vážně. Ginger to věděl také a věděli to i oba Schultzovi střelci.

„Dobrá,“ zamumlal Ritzy. „Jsou v pneumatice.“

„Ve které?“

„V pravé přední.“

Oba muži se dali do práce. Než se dostali k pneumatice, museli kolem ní odhrabat písek. Neužili žádné nářadí, jen své ruce, a když si popíchali prsty o zapadlé kaktusové ostny, padlo dost nadávek. Nakonec kolo uvolnili a odmontovali. Potom se značnými potížemi rozřízli noži pneumatiku. Když nic nenašli, rozřezali na kusy také duši. A zase nic!

Schultz zrudl, jako by se o něj pokoušela mrtvice.

Ritzy žasl. Ginger si myslel, že buď je jeho údiv opravdový, nebo ho pozoruhodně dobře hraje.

„Nechápu,“ řekl Ritzy a vstal, aby se podíval. „Přísahal bych, že jsem diamanty dal do pravé přední pneumatiky, ale musel jsem se asi zmýlit. Musí být v té druhé.“

„Jak jste je tam uložil?“ zasyčel Schultz.

„Sundal jsem pneumatiku z kola a upevnil balíčky lepicí páskou k její vnitřní straně. Tak jsem je dostal na hranicích přes celnici. Nemohly se pohnout. Nafouknutá duše je držela na místě, i kdyby se páska odlepila.“

Oba muži se vrhli na druhou pneumatiku. Jako předtím odhrabali písek, sejmuli kolo a rozřízli pneumatiku. Nic v ní nebylo.

„Víte určitě, že jste je nepřilepil do některého zadního kola?“ zeptal se jedovatě Schultz.

„Tak bych se přece nespletl,“ řekl rozpačitě Ritzy. „Je to ovšem už dost dlouho, co jsem je tam dával, ale přísahal bych, že šlo o pravé přední kolo.“

„Víte určitě, že tam diamanty vůbec jsou?“ zasípal Schultz téměř nehlasně a rty mu zbělely potlačovaným vztekem.

„Myslete trochu,“ zavrčel Ritzy. „Copak bych byl takový blázen, abych hledal auto, kdyby v něm diamanty nebyly? Nezapomínejte, že mám pádnější důvod než vy, abych z téhle hnusné země vypadl co nejrychleji.“

Zní to naprosto logicky, řekl si Ginger a Schultz zřejmě došel ke stejnému názoru, protože dal příkaz k odmontování posledních dvou pneumatik. Ritzy při tom pomáhal, což alespoň dodávalo jeho tvrzení důvěryhodnosti. Sotva by se tak snažil, kdyby věděl, že se dře zbytečně, uvažoval Ginger.

Znovu se podíval nahoru. Letadlo neustále přelétalo nad silnicí, jako by ji prošívalo dlouhým neviditelným stehem. Blížilo se a jeho hukot zněl stále silněji.

„Co tam to letadlo pořád dělá?“ zavrčel nervózně Ritzy.

„Čert ho vem,“ řekl Schultz úsečně. „O nás se nezajímá. Copak by to bylo možné? Pokračujte v práci.“

„Jen mě napadlo, že hledají právě mě,“ zamumlal Ritzy. „Jestli si pilot všimne modrého auta u silnice, může se divit, co tam vůz dělá.“

„Ať se klidně diví. Tady poblíž stejně nemůže přistát, aby to vyšetřil.“

Práce pokračovala v planoucí oranžové záři slunce, které se již téměř dotýkalo obzoru.

Ritzy se náhle vztyčil, jako by ho něco napadlo.

„Jestli kameny nebudou v těchhle pneumatikách, mohou ještě být v náhradním kole,“ vyhrkl.

„*Der Teufel!* To byste snad věděl, kdybyste je dal do rezervy, ne?“

„Ano, ale nezapomeňte, že s vozem jezdili i moji přátelé,“ sykl

Ritzky a vytahoval si trn z krvácejícího prstu. „Některý z nich mohl píchnout, vyměnit kolo a já se o tom ani nedozvěděl.“

Při slově píchnout zazvonil v Gingerově hlavě poplašný zvon. Jak se události hrnuly jedna za druhou, docela zapomněl, že ještě než propukla bouře, měnil za svitu blesků kolo. Praskla pneumatika u pravého předního kola a on použil náhradní! Až teď si uvědomil, co to znamená. Ritzky tedy mluvil pravdu a diamanty jsou v náhradním kole! On a jedině on ze všech lidí, kteří tu byli, znal tajemství ztracených drahokamů. Pochopil, jak je znalost téhle rozhodující informace nebezpečná.

Podíval se, zda je na autě náhradní kolo. Tam kde by mělo být, nebylo. Neviděl ho. Co se s ním stalo? Zapomněl ho po výměně kola upevnit? Upadlo, nebo ho srazil, při některém nárazu na *saguaros*, když sjel ve tmě z cesty? Pokusil se vzpomenout a promítal si v duchu to, co při výměně kola dělal. Upamatoval se, že zvedl vůz a sejmul poškozené kolo. Potom přinesl rezervu. Na to si vzpomněl zcela jasně, protože kolo bylo upevněno příchytkou, kterou neznal, a ve tmě mu dalo hodně práce, než ji uvolnil. Uvědomoval si, jak kolo nasadil a odsunul zvedák. Ale ať se sebevíce namáhal, nesvedl si vybavit, zda připevnil poškozené kolo na nosič a jestli na nové kolo nasadil disk. V duchu jako by viděl, jak disk sjíždí po svahu dolů. Ale na to, co pak dělal docela automaticky, si nevzpomínal. Jistě věděl jen jednu věc. Kolo, ve kterém byly diamanty, buď nyní leželo vedle cesty, kde je zanechal, nebo bylo někde na *mese* mezi silnicí a místem, kde právě teď stojí.

Znepokojovalo ho, že co nevidět někdo z nich zjistí, že náhradní kolo chybí. Kdyby nebyli tak zabraní do toho co dělali, a neměli v hlavě jen diamanty, museli si chybějícího kola už dávno všimnout. K čemu dojde, až na to přijdou? Co jim řekne? Má předstírat, že o ničem neví, nebo jim má říct pravdu?

Čekal.

Všechna čtyři kola ležela na zemi, s pneumatikami rozřezanými na kusy. Ritzky na to bezmocně hleděl. Schultz a jeho pomocníci stáli v hloučku a hrozivě si ho měřili očima. Ginger cítil napětí, jako by očekával výbuch padající bomby. Nikdo ani v nejmenším nebral na vědomí letadlo, které náhle zahřmělo nízko nad jejich hlavami.

Potom bomba vybuchla.

Ritzzy si všiml, že chybí náhradní kolo. „Okamžik,“ vykřikl ostrým hlasem. „Kde je náhradní kolo?“

„Víte určitě, že ve voze bylo?“ zeptal se chladně Schultz.

„Jestli to vím určitě? Samozřejmě! Považujete mě snad za idiota, který by jezdil v zemi s tak strašlivými silnicemi bez rezervy? Když jsem tenhle vůz viděl naposled, měl docela určitě náhradní kolo!“

„Tak to by stačilo, ten chlap nám lže,“ řekl skřípavě Schultz a pokynul svým pomocníkům. „Nasypte to do něj!“

Oba muži zvedli pistole.

„Počkejte,“ slyšel se Ginger promluvit. „Jestli hledáte náhradní kolo, můžu to vysvětlit.“

Ginger věděl, že jedná bláhově, když se pokouší zachránit lotra, který má na svědomí několik vražd a na Ritzzyho životě mu ostatně ani nezáleželo. Něco v něm však couvlo před tím, aby nehnutě stál a civěl, jak s rozvahou zabíjejí člověka pro něco, co neudělal. Nehodlal prostě připustit, aby došlo k takové zvrácenosti, bez ohledu na následky, které padnou na jeho vlastní hlavu. Neuvažoval však o tom. Slova, která řekl, mu přišla na rty zcela bezděčně. Byl si jist, že Ritzzy mluvil pravdu, když řekl, že diamanty jsou v pneumatice a to Gingerovi stačilo. Měly tam být a Ritzzy nemohl za to, že jsou pryč.

Oči všech se na něj upřely.

„Co o tom víte?“ zeptal se Schultz. Musel mluvit hlasitě, aby ho v hluku letadla bylo slyšet.

„Při jízdě mi praskla pneumatika a musel jsem měnit kolo,“ řekl Ginger. „Netušil jsem, že je vycpaná diamanty, ale tomu vy stejně nebudete věřit.“

„Co jste udělal s kolem, které jste sundal?“ vyhrkl Schultz.

„Normálně bych řekl, že jsem ho připevnil na nosič, odkud jsem sebral rezervu.“

„Proč tam tedy není?“

„Musela se přihodit jedna ze dvou věcí. Buď jsem ho nechal ležet u silnice a zapomněl vrátit na místo, nebo se utrhlo, když jsem bloudil ve tmě, potom co jsem sjel ze silnice. Několikrát jsem do něčeho narazil, než auto skončilo ve vodě hluboké na tři stopy. Voda mohla taky kolo odplavit. Vidíte tedy, že Brabinsky mluvil pravdu.“

„Jak by ho mohla odplavit voda?“ nechápal Schultz.

„Snadno,“ ušklíbl se zrzek. „Nemáte představu, jaké se tu hnaly proudy. Když jsem vyměnil kolo, byla tma a je možné, že jsem ho dobře neupevnil. Už sejmutí rezervy mi dalo dost práce. Úchytky, které ji držely na autě, jsem viděl prvně v životě.“

Všichni užasle sledovali Gingerovo vysvětlení, které jim patrně neznělo příliš přesvědčivé. Dívali se na něj, jako na vyprávěče podivných pohádek.

Vzápětí však pohádka skončila.

Ginger mohl jen hádat, proč Ritzzy porušil kouzlo jeho vyprávění. Patrně cítil, že nad jeho hlavou visí Damoklův meč, a chopil se příležitosti, zachránit si holý život. Ve snaze uniknout se patrně chtěl dostat ke cadillacu jako první a snad také cestou objevit rezervu s diamanty. Měl by opět své kameny a navíc by získal lepší pozici při vyjednávání se Schultzem. Hlavním důvodem jeho pokusu o útěk byla však určitě záchrana života.

Ginger měl podezření, že něco takového zamýšlí, protože už když vysvětloval zmizení kola a všichni ho sledovali, všiml si, jak se Ritzzy odtahuje stranou a občas stočí zrak ke svahu, který skýtal jedinou únikovou cestu.

Ať už to bylo jakkoli, Ritzzy se znenadání otočil a pádil vzhůru. Pádil však nebylo to správné slovo, přestože se muž velice snažil. Zradil ho sypký písek, který mu ujížděl pod nohama tak, že musel šplhat do svahu po všech čtyřech. Šlo mu to pomalu.

Konec snahy byl nevyhnutelný. Ritzzy se dostal sotva do poloviny stoupání, když třeskly výstřely. Vzpřimil se, zakolísal a zhroutil se. Potom se pomalu převrátil a sesunul se zpátky na dno *arroya*, kde zůstal tiše ležet. Vypadalo to, že tam leží chumáč zmačkaných šatů.

Zrzek při pohledu na chladnokrevnou vraždu vytřeštil oči. Ústa mu vyschla. „Za tohle zaplatíte,“ řekl Schultzovi slabým, hluše znějícím hlasem.

„Opravdu?“ ušklíbl se Schultz. „Kdopak mě donutí platit?“

„Třeba to nebudu já, ale vy zaplatíte!“

Schultz mávl pistolí. „Když nenajdete rezervu, budete další na řadě,“ zavrčel na Gingera.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

GINGER HLEDÁ DIAMANTY

Ginger hleděl do hrozivých tváří před sebou a uvědomoval si, že ať se diamanty najdou či nenajdou, nemůže očekávat slitování. Bylo jasné, že by mohl mluvit o štěstí, kdyby odsud vyvázl se zdravou kůží. Zdravý rozum mu napovídal, že po tom, čeho byl svědkem, mu tahle banda, která nezná soucit, sotva dovolí, aby odešel a udal je. Věděl příliš mnoho. Navíc neměl zbraň a nemohl se bránit. Byl sám a proti němu stáli tři ozbrojení muži.

Mohl doufat jen v jedno. Bylo možné, že když se Schultz zmocní diamantů, vyrazí co nejrychleji z Mexika a zanechá zrzka v poušti. Moc tomu však nevěřil, byl spíše překvapen, že ho už neodstřelili. Domníval se, že je na živu pouze proto, že od něj čekají pomoc při hledání místa, kde měnil kolo, a v tom se nemýlil.

„Co dál?“ zeptal se, jako by čekal radu od Schultze.

Slunce již mizelo za obzorem. Za pár minut přijde tma a hledat kolo za tmy, nebo až vyjde měsíc, by bylo plýtvání časem. Pak si Ginger uvědomil, že letadlo odletělo. V rozčilení mu to ušlo.

„Vrátíme se na silnici,“ řekl Schultz. „Ukážete nám, kde jste měnil pneumatiku. Když nenajdeme kolo u silnice, počkáme na východ měsíce a pokusíme se najít kaktus, do kterého jste vrazil. Jestli jste nelhal, budou na něm stopy.“

„Kdyby nechal kolo ležet u silnice, museli bychom ho dnes ráno vidět při cestě k hranicím, nebo když jsme se vraceli do Eltory,“ zavrčel Karl.

„Nesmysl,“ odporoval Schultz. „Jeli jsme rychle.“

Vykročili.

Ginger si mezitím několikrát vzpomněl na Bigglese. Vrtalo mu hlavou, co dělá. Kde by jen mohl být? Pak ho napadlo, že určitě hledá jeho stopy.

„Podle Juana přece Biggles odjel s Josém v dodávce a jeho cesta nemohla mít jiný smysl, než mě najít,“ zamumlal sám pro sebe. „Ale i kdyby se vrátil do hotelu a nenašel by mě tam, pátral by po mě dál. Nedřepěl by v křesle, když ví, že tu něco nehraje.“

„Co si to šeptáte?“ strčil do něj Schultz.

„Modlím se,“ řekl Ginger.

„Tak toho nechte a hněte se!“

V začínajícím přítmí si opatrně razili cestu k silnici pouštní vegetací, kterou déšť probudil k životu. Ginger si říkal, že se blíží čas, kdy musí utéci. Ještě ale chvilku počká, až se trochu víc setmí. Ve tmě budou lepší vyhlídky na úspěch. Nejnebezpečnější budou první vteřiny, kdy se rozběhne. Měl by mu stačit náskok asi třiceti kroků, aby ho v trnité džungli nenašli.

Nyní už neměl v úmyslu pomáhat Schultzovi. Považoval za velice nepravděpodobné, že by našel místo, kde měnil kolo, avšak i kdyby ho našel, neukáže mu ho. Již se rozhodl. Kdyby to totiž udělal, bylo by to totéž, jako by strčil Schultzovi diamanty do kapsy. Byl by hlupák a brzy by z něj byl mrtvý hlupák. Schultz by ztratil poslední důvod, nechat ho naživu. O tom si Ginger nedělal iluze. Věděl, že jediným důvodem proč ho ještě nezabil, bylo Schultzovo přesvědčení, že jim může být užitečný při hledání. Mohl jim přece ušetřit spoustu času. Schultz sice tvrdil Ritzymu, že mu na čas nezáleží, ale to určitě lhal. Nechtěl zůstat v Mexiku ani o hodinu déle než bylo nutné, a kdyby se dostal k diamantům, mohl by vyjet do Států ještě této noci.

Zrzek jasně pochopil, že se dostal do stejné situace, v jaké byl před kratičkou dobou Ritzzy, který jediný věděl, kam ukryl kameny. Jakmile tajemství prozradil, zastřelili ho. Schultz si teď myslí, že Ginger ví, kde leží drahocenné kolo. Netuší, že to chudák zrzek nedokáže určit ani s přesností jedné míle. Ginger mu to samozřejmě nehodlal sdělit. Čím delší čas bude Schultz na omylu, tím lepší budou zrzkovy vyhlídky na záchranu života.

Tak Ginger uvažoval, když se vlekl temnou pouští a hledal vhodné místo, kde vyrazí, aby zmizel ve tmě.

„Už víte, kde jste?“ drsně ho vyrušil Schultz.

Ginger to nevěděl, pokud pominul zcela zřejmou skutečnost, že kráčí po silnici. Nadále se ale držel taktiky odkladů a nezamýšlel se přiznat.

„Myslím, že jsem vyměňoval kola kousek odsud na druhé straně,“ řekl hlasem znalce. „Není to už daleko.“

Měl pocit, že musí pokračovat v řeči a mezitím objevit úkryt, k němuž by vyrazil.

„Podíváme se tamhle,“ ukázal a přešel na druhou stranu silnice.

Schultz s pistolí v ruce ho následoval v těsném závěsu a druzí muži šli pár kroků za ním.

Ginger pochopil, že na silnici neuspěje. Byla příliš otevřená a strážci byli těsně u něj. Ať by před nimi utíkal na kteroukoli stranu, měli spoustu času po něm vystřelit a těžko mohl doufat, že ho nezasáhne ani jeden z nich. Začal předstírat, že hledá kolo při kraji silnice.

V hrozivém tichu pokračoval v chůzi, když zasáhla náhoda. Zrzek měl asi tak jednu možnost k milionu, že kolo najde, a náhle uviděl zřetelnou stopu. Ve svahu pod silnicí se poslední červený záblesk západního obzoru odrazil od kovového disku. Přestože disk nevězel na kole, bylo jasné, že vytoužené kolo nemůže být daleko a Ginger mohl klidně vyloučit, že by u opuštěné silnice ležely dva disky. Našel místo, kde před bouří nasazoval rezervu!

Bylo to zvláštní, ale buď následkem nervového napětí, které pociťoval, nebo protože se na místo přímo díval, měl náhle před očima všechno, co se událo za noci. Zřetelně si vzpomínal na každý svůj pohyb. Viděl se, jak zvedá vůz a snímá z něj kolo. Vzpomněl si, jak ho ve spěchu odhodil a jak se skutálelo po mírném svahu do křoví, v němž patrně dosud leží. Zapamatoval si dokonce, kam disk a kolo spadly, protože je chtěl vrátit na auto, až nasadí rezervu. Zda to udělal, se však nemohl upamátovat. Vzápětí mu bylo jasné, že ve tmě, za hrozící bouřky a ve spěchu, který ho poháněl, na kolo prostě zapomněl.

To všechno mu prolétlo hlavou jako blesk. Zadržel dech, udělal krok stranou, tiše došlápl na disk a točivým pohybem chodidla ho zatlačil hlouběji do písku. Vykročil, jako by stále hledal kolo. Nikdo nepromluvil.

Ginger úlevně vydechl. Tři strážci si jeho pozastavení nevšimli. Bylo to divné, neboť koutkem oka viděl, že věnují více pozornosti tomu co dělá, než samotné silnici. Blahopřál si. Disk neviděli a najít ho bylo nyní těžší než dříve.

Chtěl udržet jejich pozornost na sobě, a snad aby vysvětlil svůj dosavadní neúspěch při hledání, poznamenal: „Uvědomujete si, že jestli kolo zůstalo ležet na dohled ze silnice, mohl si ho člověk, který jel kolem všimnout a odnést?“

„Viděli bychom ho dřív,“ řekl Schultz stroze.

„Nevšimli jste si ho,“ namítl zrzek. „V té chvíli pro vás nějaké kolo nic neznamenal. Zaručeně tudy jel někdo před vámi.“

„Nikdo tudy nejel. Dnes jsme strávili skoro celý den na silnici a neviděli jediné auto.“

„Možná. A co ten starý zlatokop?“

„K čemu by mu bylo kolo?“

„Mohl ho vzít s sebou a prodat za nějaký dolar třeba celníkům. Určitě mělo cenu pro člověka, který ho ztratil.“

„To jste byl přece vy, chlape,“ zavrčel Schultz. „Kdyby měl kolo dědek, všimli bychom si ho.“

„Jestli ho měl pod plachtou, nemohli jste nic vidět. Jeho *burro* nesl těžký náklad.“

Ačkoli Ginger hovořil hlavně proto, aby své hlídače zdržoval a rozptyloval jejich pozornost, jeho důvody se zdály být rozumné. Na Schultze to však nedělalo žádný dojem.

„S tím krumpáčem, lopatou a páčidly měl osel dost nákladu i bez těžkého kola, které by vlekl zbytečně,“ zavrčel.

„Jen mě to tak napadlo,“ pokrčil rameny Ginger. „Myslel jsem, že jste ho potkali dřív, než došel na hranici.“

Ta chytrá narážka — alespoň Ginger se domníval, že je chytrá a poslouží mu k získání času — zůstala bez odezvy.

Zase kousek popošli. Ginger kráčel s očima upřenýma k okraji cesty a cítil, jak ho ostatní sledují. Sílil v něm pocit, že tak to už nemůže trvat dlouho.

Měl pravdu, jeden ze Schultzových mužů se náhle zastavil.

„Mám už toho plný zuby,“ vyštěkl. „Ve tmě stejně nic nenajdeme. Skončeme to s ním a vraťme se do vesnice. Vidíte přece, že si nepamatuje, kde kola vyměnil. Jen to protahuje. Dojedeme sem hned zítra ráno, až bude vidět. Mám hlad a žízeň.“

„Co řekneš Bigglesworthovi,“ namítl druhý. „Je v Eltoře a bude se vyptávat.“

„Poradíme si s ním. Bude líp, když nebude překážet. A taky je v Mexiku jediný, koho by mohl zajímat osud tohoto chlápka.“

„Myslím, že máš pravdu,“ souhlasil Schultz. „Vrátíme se raději k vozu. Stojí někde za silnicí a v úplné tmě bychom ho dost těžko hledali.“

Všichni se obrátili a Schulz vyzval Gingera, aby se držel před

nimi. Vraceli se k modrému autu.

Tak tohle je konec, pomyslel si Ginger. Odstřelí také Bigglese. Dělal jsem, co se dalo. Snažil jsem se získat čas, ale nemohl jsem čekat, že tu frašku protáhnu do nekonečna...

Kráčel dál a přidal do kroku.

Jeho zdržovací taktika sice nějaký čas sloužila, ale dál to už nepůjde. Dovedou ho k automobilu a tam ho zastřelí. Podobně se zbavili Ritzeho. Skončí někde pod kaktusem, protože mrtvolu určitě nepovezou do Eltory.

Rozhlédl se a jeho paměť jako by dostala signál. Byl už blízko místa, kde objevil hledané kolo. Kousek před ním se zastavil, a aby získal čas, otřásl se a hlučně kýchl.

„Co je?“ sykl Schultz.

Ginger se otřásl a kýchl podruhé. Divoce pátral zrakem v šeru.

„Že by chtěl někoho přivolat?“ zavrčel Karl.

„Nesmysl,“ řekl Schultz. „Koho?“

Zrzek konečně poznal, kde je. Nedaleko od něj se tyčil mohutný *saguaro*, na který se pamatoval. Obrys velikého kaktusu se rýsoval proti světlejšímu západnímu obzoru kousek vzadu na opačné straně cesty. Dokonce rozeznal i zlomenou větev, která visela dolů, až se dotýkala země.

„Tak co je?“ vyštěkl Schultz. „Hněte se!“

„Ten kaktus!“ vyhrkl Ginger. „Ten se zlomenou větví. Vzpomínám si na něj. To je *saguaro*, do kterého jsem ve tmě narazil. Když jsem do něj najel, urazil jsem větev. Padla na střechu automobilu a strašně mě vyděsila.“

Byla to ryzí pravda. Protože už věděl, kde kolo skutečně leží, neváhal upozornit lotry na zlomenou větev.

„A co my s tím?“ zabručel Schultz.

„Co? Napadlo mě, že náhradní kolo mohlo spadnout z auta právě tady.“

Ginger už nekýchal. Čekal na rozsudek. Kdyby sešli ze silnice, aby se rozhlédli kolem kaktusu, získal by možnost, jak vybřednout z bryndy. Vzpomněl si na úzkou uličku mezi *saguary*, o které jeho strážci nevěděli. Vzpomněl si, jak se mu ulevilo, že do ní nezajel autem. Právě v ní se může ukrýt.

„Neublíží nám, když se na *saguaro* podíváme,“ rozhodl se

Schultz. „Kdybychom našli kolo, uspoříme si spoustu času. Počítal jsem, že touhle dobou už budeme ve Státech.“

Sešli ze silnice a prodírali se nízkým porostem tam, kde obří rostlina vzpínala větve k nebesům. Schultz ovšem nehodlal vězně ztratit. Hnal Gingera před sebou a sám šel o krok pozadu. Pistoli držel snad jen stopu od jeho zad. Došli na malou plošinu, po které Ginger vycouval s vozem. Znovu si uvědomil, jak nemožné mu tehdy připadalo, kdyby měl couvat o kus dál.

„Má pravdu,“ ozval se náhle Karl. „Tady jsou stopy po kolech. Vidím, kde vůz do kaktusu narazil. Opravdu odtrhl větev. Rána je dokonce ještě vlhká. Teče z ní míza.“

Tlak na Gingerova záda povolil, Schultz pokročil dopředu, aby se o tom přesvědčil. Všichni se sklonili ke stopám kol na zemi.

Nadešel Gingerův čas. Měl poslední možnost, teď anebo nikdy.

„Pozor!“ vyjekl pronikavě. „Je tu had!“

Byla to lest, Ginger hada neviděl. Avšak jeho výstražný výkřik mu posloužil skvěle. Následovala chvíle plná zmatku, kdy se každý muž z trojice rozčileně rozhlížel po hadovi. Ginger prudce uskočil za kaktus, jako kdyby před plazem prchal sám. Nezastavil se však, sehnul se a vrhl se mezi dva nejbližší *saguary*. Uháněl uličkou asi patnáct kroků, když zachytil nohou o jakousi překážku a upadl. Jen tak tak, že stačil dát ruce před sebe.

Pád mu patrně zachránil život. Jeho strážci rychle pochopili, že je Ginger obelstil a nad jeho ležícím tělem hvízdly tři kulky. Všechny prolétly vysoko nad cílem. V okamžiku, kdy střelba ustala, Ginger vyskočil, aby prchal dál. Urazil však sotva dvacet kroků, když znovu klopýtl a zase ležel na zemi. Tentokrát to bylo horší, ucítil ostrou bolest v kotníku. Pevně stiskl zuby, aby potlačil výkřik. Bylo mu jasné, k čemu došlo. S poraněnou nohou nedoběhne daleko.

Jestli si nezlomil kotník, tak si ho ošklivě vymknul. Pokusil se odplížit o kus dál a dařilo se mu to. Suché kaktusové trny, jimiž byla země posetá, se mu zapichovaly do dlaní. Potom však porost před ním zhoustl natolik, že mu zabránil v dalším plazení. Bolest stále sílila, takže se raději přitiskl k zemi a tiše ležel.

Protože se nedostal od pronásledovatelů příliš daleko, neodvážil se ani pohnout. V hlubokém tichu, jež náhle zavládlo, znělo každé prasknutí větvičky jako výstřel. Muži za ním stáli a naslouchali. Pak

jeden z nich udělal tři kroky, zastavil se a znovu nastražil uši. Byli blízko.

„Myslím, že jsme ho dostali,“ dolehlo k zrzkovi. „Slyšel jsem, jak upadl a pak už nevstal.“

„Raději se přesvědčíme,“ slyšel Schultzův hluboký hrdelní hlas. „Střílejte po všem, co se pohne.“

Ke Gingerovi se blížily pomalé a opatrné kroky. Chvílemi praskla suchá větvička a jemu nezbyvalo, než tiše ležet přitíštěný k zemi a tajit dech.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

CO DĚLAL BIGGLES

José volil cestu zkratkami, aby dovezl Bigglese co nejrychleji zpět do Eltory. Po dobu jízdy se Biggles rozhlížel, zda neuvidí Gingera. Věděl ovšem, jak mizivou má naději najít ho v rozlehlé poušti, a tak ani nežádal Josého, aby někam odbočoval. Porost byl většinou řídký, ale místy byl tak vysoký a hustý, že by se v něm ukryl dospělý člověk. Nespatřili Gingera ani cadillac.

Potom dojeli do Eltory. Ve vsi Biggles nedočkavě hledal zrakem Gingera nebo modré auto, ale neviděl je ani tady. Dalo se z toho usoudit, že cadillac zastavil někde mezi Sonoitou a Eltorou. Bylo pochopitelné, že jej neviděli. Protože využívali zkratek, mohli vůz snadno minout. V hotelu Biggles vyhledal Pepeho, aby zjistil, k čemu tady došlo. Když si vyslechl zprávu hostinského, pocítil úlevu, ale zároveň ho jeho líčení ohromilo. Ginger se tedy do vsi vrátil. Přišel prý unavený, žíznivý a hladový a Pepe mu připravil tu nejlepší mexickou omeletu. Naposled viděl Gingera, jak odpočívá v *patiu*.

„Co dělal dál?“ vyhrkl zmatený Biggles.

„Co bylo dál, *señor*?“ zeptal se Pepe otázkou a bezradně rozhodil paže. „Asi odešel, *señor*. Nevím kam, *señor*.“

Biggles tomu vůbec nerozuměl. Co asi Gingera napadlo? Jediné místo, na které mohl jít, byla vila. Požádal proto Josého, aby ho zavezl do Los Palmeras. Jenomže Gingera tam nenašli. Nebyl tam vůbec nikdo. Ani Nifty, ani mexické děvče a Biggles nevěděl, co si má počít.

Pak José řekl, že mu dochází benzín a zajeli do Lorenzova

krámu. Až tam rozluštili tajemství Gingerova zmizení.

Starý Lorenzo vypověděl, že viděl Gingera v *patiu*. Zdálo se mu, že spí. Pak přijel cadillac a lidé, kteří v něm přijeli, si došli pro Gingera a vzbudili ho. Potom s nimi nastoupil do automobilu, a hned nato vůz odjel směrem ke hranici. Lorenzo poznamenal, že na tom jak se to přihodilo, bylo něco divného. Ginger se prý choval, jako by nechtěl do vozu nastoupit, ale oni ho tam strčili. Starý muž ale neviděl, že by při tom použili zbraně.

„Viděl jste Brabinskyho?“ otázal se Biggles.

„Ne, *señor*,“ řekl Lorenzo. „Ve voze nebyl.“

Biggles svraštil čelo, neboť jeho obavy rostly.

„Vím už, co se stalo,“ řekl Josému. „Nepotkali Gingera v poušti a tak se vrátili sem. Našli ho v *patiu*. Nepochybně se ho zeptali, kde nechal Brabinskyho auto. Asi jim to odmítl povědět, takže ho přinutili, aby odjel s nimi a ukázal jim, kde auto stojí. Protože Ginger neví, že ve voze jsou diamanty, je možné, že je k němu sám doveče. Kdyby nechtěl, donutí ho k tomu.“

„Nejlépe uděláme, když se hned vrátíme do pouště a zkusíme je najít,“ řekl José, jehož případ tak zaujal, že ho již považoval za svůj. „Stejně se tam musíme vrátit a vyhlížet letadlo.“

„Připravuji vás o spoustu času,“ omlouval se Biggles.

„Čas tu nehraje úlohu,“ usmál se José. „Je to pro dobrou věc.“

„Věc, kterou se můj přítel zabývá, je určitě dobrá,“ prohlásil Biggles. „Jenže při ní jde o život. Jestli Schultz získá diamanty, patrně Gingera zastřelí a my ho nikdy nenajdeme. Taky je mi divné, co se, u čerta, stalo s Brabinským?“

„Bud' ho zastřelili, nebo ho opustili někde v poušti,“ zauvažoval José.

Nastoupili do dodávky.

„Tentokrát zůstaneme na silnici,“ řekl José, když se vůz pohnul. „Jestli jel cadillac po ní, uvidíme ho.“

Jenže Bigglesovo znepokojení se zvyšovalo s každou ujetou milí. Cadillac nespatri, protože stál stranou a ze silnice ho nemohli vidět. Biggles to ovšem nevěděl a tak v něm narůstal strach, že Gingera již zastřelili a modrý vůz teď odváží diamanty k hranici. Osud drahokamů ho zajímal, ale větší starost mu dělал Gingerův život.

José několikrát zastavil, aby Bigglesovi umožnil rozhlédnout se po krajině. Všechno bylo marné.

„Měli bychom se dostat blíže k hranicím,“ řekl po jednom takovém průzkumu. „Uvidíme přilétat letadlo. Mělo by tu být každou chvíli. Počkáme na něj. To je zatím všechno, co můžeme dělat.“

„Ano,“ souhlasil *haciendado*. Vůz se rozjel.

Pokračovali v jízdě ke hranicím a stále se rozhlíželi. Cíl cesty již nebyl daleko, když se před nimi objevil muž s oslem. Plahočili se prachem a pod žhavým sluncem k vytouženým Spojeným státům.

„To bude americký zlatokop, který se vrací domů,“ hádal Mexičan. „Chodí jich sem hodně. Hledají u nás v Mexiku zlatá ložiska, ale málokdy něco najdou.“

„Mohl by něco vědět o Gingerovi.“

„Zastavím.“

Starý zlatokop jim pověděl všechno co věděl, ale mnoho jim tím nepomohl a Bigglesovy starosti se nezmenšily. Vyprávěl jim, jak po ránu potkal muže s červenými vlasy, který pospíchal po silnici do Eltory. Dal mu napít. Později uhánělo stejným směrem veliké modré auto, které vezlo čtyři muže. Řidič se ho zeptal, zda na silnici někoho neviděl a on odpověděl, že viděl nějakého chlápka, který mířil do Eltory.

„To je všechno,“ dodal. „Velkej provoz tu teda není.“

Zlatokop a jeho *burro* pokračovali ve své pomalé pouti do Států a nechali Bigglese stát vedle dodávky. Nyní již bylo jasné, co se během dopoledne na silnici odehrálo. Ginger někde havaroval, nějak přečkal noc a pak nechal overland v poušti a vrátil se do vesnice pěšky.

„Co chcete, abych teď udělal?“ zeptal se José.

„Pokud vás nenapadne něco lepšího, musíme tu počkat na přilet letadla,“ řekl Biggles. „Ať bychom se vydali autem na kteroukoli stranu, máme pramalou naději na úspěch. Naši potíží vyřeší jedině letadlo. Pokud se v té žhavé poušti něco pohne, moji přátelé si toho všimnou.“

Sotva domluvil, zaslechl vzdálené bzučení leteckého motoru. Letadlo se k nim blížilo od amerických hranic. Když se letoun zjevil nad obzorem, Biggles brzy poznal, že jde o piper. Sledoval silnici směrem k nim, a protože okolní krajina byla dost přehledná, pilot

letěl rovně. Brzy si všiml stojící dodávky a slétl nízko nad ni. Někdo v letadle zamával. Biggles odpověděl stejně a máváním paží naznačoval, že Gingera dosud nenašli.

Lehký letoun teprve začínal s průzkumem okolí silnice. Až tady mělo smysl hledat a pilot se snažil. Chvilí kroužil nad jedním místem, pak přelétl dobrou míli vpřed a kroužil v širších kruzích. Měnil přitom výšku od pěti set až k tisíci stop. Biggles v dodávce nemohl dělat nic jiného, než pozorovat letadlo. Občas vystoupil a šel vedle auta, neboť José občas popojel, aby zůstal v dohledu letadla. Tak to nějakou dobu pokračovalo a jak den pomalu uplýval, ubývalo naděje. Pátrání nemohlo trvat neomezenou dobu. Pokud totiž letadlo startovalo z místa v USA vzdáleného od hranice, začne mu brzy docházet palivo. Pilot musel počítat s tím, aby v jeho nádrži zbylo dost benzínu na zpáteční let.

Haciendadova dodávka již ujela dobrých třicet mil zpáteční cesty, když piper znenadání sklouzl níže a začal kroužit.

„Uviděli ho,“ vyjekl Biggles.

O minutu později se malý stroj otočil a s hukotem přilétal k autu. Když se přiblížil, motor se ztišil a letoun malou rychlostí přelétl nad dodávkou. Z letadla vypadl malý bílý předmět, který skončil v prachu cesty. Biggles pro něj doběhl a zvedl ho. Byl to kus papíru, přesně řečeno obálka adresovaná Bertiemu, zatížená dvěma anglickými pencemi. Na papír Bertie naškrábal vzkaz. Aby mu José rozuměl, Biggles ho přečetl nahlas: „Skupina pěti mužů je v rokli a je tam také auto. Půl míle od silnice. Znovu ukážeme, pak domů. Málo benzínu.“

Biggles zamával na otáčející se letadlo na znamení, že zprávu porozuměl.

Stroj znovu zamířil směrem k Eltoře, dvakrát zakroužil a pak se stočil k severu, *zpátky* k hranicím.

„Znám to *arroyo*“ řekl José. „Mají na mysli to, které se u cesty srovnává s okolní *mesou*. Jinak je dost hluboké a leží sotva míli odsud. Nejlépe bude dojet až k místu, kde přetíná cestu, vystoupit z auta a jít podle něho. Tak je nemůžeme minout.“

„Vy víte nejlíp, co udělat,“ odpověděl Biggles. „Je jich pět. To znamená, že Brabinsky je opět s nimi. Pojedeme?“

José se usmál Bigglesově netrpělivosti a vůz se rozjel. Tam, kde

arroyo v podobě vyschlého řečiště přetínalo silnici, přibrzdil. Stočil volant a pak zajel co nejdále do *chaparralu*, aby na silnici nepřekážel. Když zastavil, oba vyskočili z vozu a rychlým krokem se vydali po písčitém dně průrvy. Čím dál postupovali od silnice, tím byla brázda hlubší, a brzy neviděli přes okraj. Šli opatrně a tiše, protože nevěděli, zda pět mužů není dosud v *arroyu*.

Brodili se sypkým pískem a Bigglesovi se zdálo, že vedro v rokli je ještě děsivější než na pláních. José, jenž byl na horko zvyklý, to překonával snáze než Biggles. Ten dnes strávil téměř celý den na slunci, které z něj vysálo hodně sil. Jejich kroky nepůsobily v měkkém písku hluk, takže když náhle zazněly výstřely, slyšeli je zcela jasně.

„Zastřelili ho,“ procedil mezi zuby Biggles, a ačkoli ho zmáhala velká únava, dal se do klusu.

Asi po třech minutách běhu zahlédli za záhybem rokle vrak auta. Nikdo u něj nestál. Když však běželi dál, spatřili ležet tváří v písku zhroucené tělo. Biggles k němu doběhl a zastavil se.

„Brabinsky,“ vydechl s úlevou.

Rychle mrtvého prohlédl. „Zasáhli ho do zad,“ řekl pak. „Patrně ho zastřelili, když prchal. Nemá u sebe diamanty ani peníze, ale má tohle,“ dodal a vytáhl z Ritzyho kapsy německou automatickou pistoli. „Je to divné. Ani se nepokusil o obranu. Vezmu si zbraň, mohu ji potřebovat.“

„*Caramba!* Koukněte, co provedli s vozem!“ vykřikl José. „Dokonce rozřezali i pneumatiky na kusy.“

„Je jasné, co se tu odehrálo,“ prohlásil Biggles. „Diamanty byly v autě a pouze Brabinsky věděl, kde je hledat. Neprozradil jim to. Proto rozpárali na autě všechno co se dalo, a pak ho zastřelili. Nemusí mu nic platit a Schultz získá diamanty i peníze. Teď určitě míří na silnici.“

To byl logický závěr, i když ne zcela správný.

„Nejsnadnější cesta k silnici vede tudy,“ ukázal José. „Nahoru a pak po břehu *arroya*. Proč nešli tudy?“

„Asi se vydali rovnou ke svému vozu. Nemůže stát daleko. Pojdme se po nich podívat.“

Biggles namáhavě vystoupil na okraj rokle a rozhlédl se. „Není po nich ani památka,“ zamumlal. „Kde jen mohou být? Před krátkou

chvilí tu přece ještě byli.“

„Jen těžko je zahlédnete, když jdou houštím,“ řekl José, který se k němu připojil. „Museli bychom se dostat nad ně. Počkejte chvílku.“ Vyběhl ke skalnímu útesu, který včera posloužil zrzkovi, a vyšplhal se nahoru.

„Vidím je,“ zavolal a ukázal rukou. „Jsou čtyři. Jak jste říkal, jdou k silnici.“ Seskočil dolů.

„Jak jsou daleko?“ zeptal se Biggles.

„Už tam skoro jsou.“

„Za nimi!“ sykl Biggles.

„Jestli tam mají cadillac, přijdeme pozdě,“ podotkl José. „Mají velký náskok.“

Biggles mlčel. Velmi dobře si uvědomoval, že José má pravdu, ale chtěl se o dostižení mužů alespoň pokusit.

Znovu vyrazili. Prodírali se *chaparralem* a kličkovali trnitým porostem tak rychle, že i mladému Mexičanovi stékal pot po tváři. Jejich úkol ztěžovala skutečnost, že se stmívalo. Biggles každou vteřinou čekal, že uslyší zvuk startujícího motoru a přestože ho neslyšel, cítil, že zazní co nevidět.

Když se dostali na dohled k silnici, zvuk startéru se dosud neozval. Zdravý rozum jim radil, aby byli opatrní. Biggles nedbal na ostny a vylezl na pahýl padlého *saguara*. Kousek od silnice, uviděl modrou střechu auta a pocítil úlevu.

V houstnoucím šeru se k vozu opatrně přiblížili se zbraněmi v rukou. Naslouchali, zda neuslyší hlasy. Neozývalo se však nic, a když došli k autu, nebyl u něj nikdo.

„Nerozumím tomu,“ zašeptal Biggles. „Jsou stále na silnici. Co tam, k čertu, dělají?“

„Třeba nemůžou svůj vůz najít. Možná narazili na silnici až kus odsud. Dříve či později se však k autu vrátí. Myslím, že uděláme nejlíp, když tady na ně počkáme, protože ve tmě bychom je mohli minout. Už ani nevidím silnici.“

Biggles souhlasil, přestože byl plný obav a nebyl si jistý, že to je správné rozhodnutí.

Stáli v dusném tichu a napjatě naslouchali, když náhle ticho prořízl výkřik a vzápětí třesklo několik výstřelů z pistole. Hluk se ozýval poměrně blízko.

Biggles beze slova vyběhl na silnici. Rozhlédl se do obou stran. Nikoho neviděl a tak vyrazil za zvukem výstřelů.

„Hej, Gingere!“ vykřikl. „Kde jsi?“

Zrzek ho slyšel, ale neodvážil se odpovědět. Věděl, že nepřátelé stojí blízko u něho. Věděl, že kdyby se ozval, přilákal by na sebe další střelbu. Slyšel, jak se kdosi prodírá houštinou, snad jen deset kroků od něho. Nervy měl napnuté k prasknutí. Pak znenadání zadupaly dva či tři kroky a padl výstřel. Nějaké tělo se zhroutilo na zem, zadunělo to. Vzápětí v porostu opět zaharašily utajované kroky. Někdo jiný běžel po silnici, dusot nohou tlumil prach. Pak se kroky zastavily. Znovu, a tentokrát velmi blízko, zrzek uslyšel Bigglesův hlas.

„Gingere! Kde jsi?“

Z obavy, že by ho Biggles přešel, se Ginger zmužil a zavolal: „Tady jsem. Dej pozor, Schultz...“

Zbytek věty se ztratil ve výkřiku hrůzy, při kterém Gingerovi navzdory dusnu ztuhla krev v žilách. Neuměl si představit, k čemu v houštině došlo.

„Kde jsi?“ zazněl znovu Bigglesův hlas a zrzek zatajil radostí dech. Nebylo to od něj dál než několik yardů.

„Tady, na zemi,“ odpověděl. „Vymknul jsem si kotník.“

Pokusil se vstát a nejistě se při tom zapotácel.

„Díky nebesům, že jsi v pořádku,“ řekl Biggles vřele, když ho našel. „Víš, co znamenala ta střelba?“

„První kulky patřily mně,“ vysvětloval Ginger. „Poslední střela na mne nemířila. Nevím, komu patřila.“

„Kde je Schultz?“

„To také nevím, ale musí být blízko. Před chvílí mě tu hledali všichni tři, tak bud opatrný.“

„Dojdeme na silnici a zjistíme, co se děje.“

Biggles objal jednou paží Gintera kolem ramen a pomáhal mu vpřed při tápání *chaparralem*, když od silnice zazněly téměř současně dva výstřely. Rozeznali suché prásknutí automatické pistole a silnější ránu z revolveru.

„To je José,“ sykl Biggles. „Přidej! Snaž se!“

„Poslední výstřel přišel asi odtud,“ řekl Ginger. „Na co se to díváš?“

Biggles se zastavil a zahleděl se dolů před sebe.

„Okamžik,“ zamumlal. „Tady někdo leží.“

Stále upřeně hleděl na zem a pak postoupil o krok vpřed. „Hrome, vždyť to je Schultz!“ vyjekl. „Zdá se, že je po něm. To tys ho zastřelil?“

„Jak bych po něm střílel bez pistole?“ zavrčel Ginger.

„Jasně. Zapomněl jsem. Potom musel Schultze nešťastnou náhodou zastřelit některý z jeho kumpánů. Nebo... Byla to vůbec nešťastná náhoda? Zůstaň stát!“

Biggles poklekl u mrtvého těla.

„Diamanty u sebe nemá,“ zamumlal pak.

„Nikdy je neměl. Nemohl je najít.“

„A kde jsou peníze?“

„Jeden z jeho lidí s sebou tahal kufřík. Peníze byly v něm.“

„Jdeme na silnici,“ řekl Biggles a vstal.

Když k ní došli, našli na ní dva lidi. Stojícím mužem byl José. Druhý člověk ležel na zemi a vedle něho kufřík.

„Co se stalo?“ vyhrkl Biggles.

José ukázal na postavu ležící tváří k zemi. „Tenhle chlap vyběhl z porostu. Hned jak mě uviděl, sáhl po pistoli. Oba jsme vypálili, a já byl rychlejší.“

„Musí tu ještě být třetí. Viděl jste ho?“

„Ne. Ale slyšel jsem výkřik. Je ještě v houštině.“

„Bude se chtít dostat k autu,“ řekl Biggles. „Pojďme raději k němu, aby nám...“

„Poslouvejte!“ přerušil ho José.

Z blízké křoviny zazněl sten.

„Vypadá to, že je tam další postřelený,“ hádal Biggles.

„Neřekl bych,“ odpověděl José. „Nejsem odborník na sténání, ale tyhle steny jsem již několikrát slyšel.“

Biggles vykročil. „Raději půjdu a podívám se...“

„Ne!“ sykl Mexičan a chytil ho za ruku.

„Proč ne?“

„Může to být léčka, ale spíše si myslím, že toho člověka uštkl chřestýš. Může tam ještě být.“

„Chcete říci, že na hada šlápl?“

„To se může stát každému. Je jich tu plno.“

Tiše naslouchali a vyčerpaný zrzek se posadil. Sténání ustalo. Místo toho bylo slyšet, jak se někdo prodírá podrostem. Objevil se klopýtající člověk. Po několika nejistých krocích se zhroutil na zem a skomíravým hlasem vydechl: „Pomozte mi. Uštkl mě had.“

„Kam vás kousl?“ přikročil k němu José.

„Sem. Do nohy.“

José vytáhl nůž. Noha již silně otekla, takže musel rozříznout kalhoty. Udělal co se dalo. Rozřízl místo, kam se zakously jedové zuby, ale neobjevila se ani kapka krve. José pohlédl na Bigglese, ušklíbl se a beze slova pokrčil rameny.

„Mají v Eltoře sérum?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Není tam lékař. Tento muž ale stejně zemře dřív, než bychom ho tam dovezli.“

„Nemůžeme udělat nic?“

„Už nic. Je na tom moc špatně, potřeboval by pohyb, aby se krev udržela v oběhu.“

José se znovu sklonil k uštknutému, ale bylo to marné. Po krátké chvilí muž namáhavě zachrčel a pak jeho tělo ochablo.

„Je mrtev,“ řekl José.

„To už budou asi všichni,“ prohlásil Biggles. „Klasický příklad toho, co se stane, když se pohádají darebáci.“ Pohlédl na Gintera, který dosud seděl na silnici. „Vstávat!“ vyzval ho. „Jedeme do Eltory a podíváme se ti na kotník. Rád si poslechnu, co jsi dělal od chvíle, kdy jsi odjel v Ritzyho autě. Rozuměl jsem ti dobře, když jsi říkal, že Schultz diamanty nenašel?“

„Jo. A peníze za ně jsou pořád v kufříku. Viděl jsem je.“

„Jak se stalo, že Ritzyho zastřelili?“

„Nemohl najít diamanty a pak se pokusil utéct.“

„V autě nebyly?“

„Myslel, že tam jsou, ale nebyly tam.“

„Chceš říci, že je někdo přemístil?“

„Ano.“

„Víš, kdo to byl?“

„Byl jsem to já, ale ještě v poledne jsem to nevěděl.“

Biggles nehnutě hleděl na Gintera. „Naznačuješ tím, že víš, kde jsou teď?“

„Myslím, že ano. Ritzy je přilepil lepicí páskou na vnitřní stranu

jedné pneumatiky. Včera v noci, právě před tou zatracenou bouřkou, jsem píchnul pneumatiku. Přirozeně jsem nasadil rezervu, ale ve spěchu jsem odmontované kolo nechal ležet u cesty. Diamanty byly právě v něm. Proto ho Brabinsky nemohl najít. Nevěděl o tom, že jsem vyměnil kolo a byl z toho na mrtvici.“

„Vzpomínáš si, kde jsi kolo nechal?“

„Ano. Začali jsme ho hledat, když ses objevil. Já ho vlastně už viděl, ale mlčel jsem o tom.“

„Cos tedy dělal v *chaparralu*?“

„Vodil jsem Schultze za nos a hledal příležitost k útěku. Pak jsem to zkusil. Proto začali střílet. Asi bych jim zmizel, kdybych o něco nezakopl a nevymlkl si kotník.“

„Kde je to kolo?“

„Kousek dál po silnici, v křoví na druhé straně.“

„Tak takhle to bylo,“ zamručel Biggles. „Myslím, že už vím, co se tu odehrálo,“ pokračoval. „Když jsem na tebe zavolaal, tak se chlápek s kufříkem domníval, že spadla klec a rozhodl se s dolary upláchnout. Výstřelem z pistole se zbavil Schultze a pak namířil ke cadillacu. Vzal to po silnici, kde ke své velké smůle narazil na Josého. Ten druhý patrně běžel za ním a šlápl na chřestýše. Ale teď se raději podíváme po tom kole.“

„Skočím pro dodávku,“ nabídl se José. „Kolo najdeme snáze ve světle reflektorů. Potom se vrátíme do Eltory. Musíme o přestřelce uvědomit policii a tak bude dobře, když necháme mrtvé ležet tam, kde jsou. Ať je vidí sami.“

„Doufám, že nebudete považovat za nutné mluvit o diamantech.“ řekl Biggles.

„Je mi to jasné,“ usmál se José.

Odešel a za chvílku se vrátil s dodávkou. Zatím co byl pryč, Biggles zvedl kufřík a prohodil: „Tohle vezmeme s sebou také.“

Pomohli Gingerovi do vozu a za několik minut jim ukázal místo, kde zahlédl disk. Biggles vystoupil a za malou chvílku se vrátil s chybějícím kolem. „Tady si s tím nebudeme hrát,“ řekl a hodil kolo dozadu.

„Nejde mi na rozum, jak se vám povedlo mě najít,“ vzdychl zrzek, když se auto rozjelo.

„Objevili tě z letadla,“ usmál se Biggles. „Musel jsi ho přece

vidět.“

„To ano, ale nenapadlo mě, že hledá mě.“

„Byli v něm Algy a Bertie,“ vysvětloval Biggles. „Povím ti o tom později.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

DOBŘÝ KONEC VŠE NAPRAVÍ

Tím skončilo Bigglesovo poslání v Mexiku.

Když tři muži a jedno rezervní kolo přijeli do Eltory, José vysadil cestující v *posadě* a vyrazil domů. Biggles přiložil na Gingerův kotník, který nepěkně otekl, obvaz namočený ve studené vodě s přísadou octa. Protože byli oba doslova uštvaní, šli si okamžitě lehnout. Bylo už jisté, že Ginger stráví na lůžku hned několik dnů.

Ráno Biggles vytáhl z vnitřní strany pneumatiky čtyři malé sáčky z jelenice, v nichž byly diamanty. Dalo mu to hodně práce. Uložil je na bezpečné místo spolu s penězi, které našel v kufříku, a oba pak museli čekat, až se zahojí Gingerův kotník. K žádné zlomenině sice nedošlo, ale výron to byl šeredný.

José se přišel podívat, jak se jim daří. Navštěvoval je potom pravidelně a při jedné příležitosti představil Bigglese Margaritě, která se stala bezděčnou příčinou Cornelliho smrti, jež sehrála v celé události tak významnou úlohu. Na návštěvu samozřejmě přišel i policista Juan spolu s dvěma muži z Hermosilla. Výpověď Bigglese a Gingera muže zákona uspokojila.

Za tři dny přijeli autem z Kalifornie Algy a Bertie, nedočkaví seznámit se s podrobnostmi příběhu.

Biggles se nakonec zabýval problémem, co si počít s diamanty. Nechtělo se mu hlásit je k proclení, protože by to nevyhnutelně znamenalo nepříjemné vysvětlování a ovšem i zdržení. Neměl ovšem v úmyslu pokoušet se propašovat je přes hranice tajně.

Potíže vyřešil Algyho automobil.

Jakmile byl Ginger schopen cesty, rozloučili se s Josém a vydali se špatnou silnicí do Mexico City, hlavního města země. Biggles se tam s radostí zbavil diamantů i dolarových bankovek. To vše předal britským úřadům, aby zařídily přepravu pokladu do Anglie. Zbavil se

tak odpovědnosti a všichni se mohli vrátit pravidelnou leteckou linkou do Londýna.

Co se stalo s Nifty Brimshawem zůstalo záhadou. V Eltoře se již nikdy neobjevil, a když Biggles se svými druhy odjížděl, policie ho ještě hledala. Se dvěmi sty dolarů, které dostal od Bigglese, se mohl dostat do Spojených států nebo odjet lodí do některého jihoamerického přístavu. V Anglii na něho policie ustavičně čeká a britští policisté dovedou být velmi trpěliví.